

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

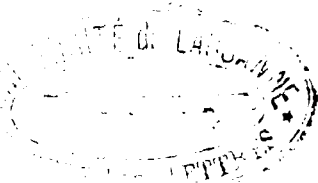
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN TERTIUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

M E N I P P O Σ H N E K T O M A N T E I A

M E N I P P O Σ Κ Α Ι Φ Ι Λ Ω Ν Ι Δ Η Σ .

MEN. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαβρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς·
'Ως ἄσμενός σ' ἐσείδον ἐς Θάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέσθηνas ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας Λιπῶν, ὧ' ἀδης χωρὶς ὤκισται θεῶν.

M E N I P P U S SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

M E N I P P U S E T P H I L O N I D E S .

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut te lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.
Lucian. Vol. III. A

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνου αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὐτωσί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδῆσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὔδ' ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἀνδρας Φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denique rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tiresiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἄταρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, 2. καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καὶνὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιорκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀθλοῖ, καὶ κακοδαίμονες· σὺ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψήφισματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦς.

ΦΙΛ. Τί Φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νὴ Δία καὶ πολλὰ. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράφεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ραδαμάνθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa ef-ferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντα ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῶγχε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατὰκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γὰθε, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μὴδεν τῶν ἀξίων θείας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 ΜΕΝ. Ὑπουργιτέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invidias hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaque ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiri que merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
 Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγου-
 μένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν
 θεῶν, ἐπὶ δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπα-
 γάς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργως ἐκινῶμένη πρὸς αὐτά. Ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στα-
 σιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμ-
 ριβαλία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ
 τοὺς θεοὺς αἶ ποτε ἡγούμενη μοιχεύσαι καὶ στασιάσαι
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον·
 οὐτ' αὖ τοὺς νομοθέτας τὰναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ
 λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξε μοι 4
 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους,

mum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum de-
 scendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris
 eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factio-
 nes narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam
 Deorum, praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iu-
 dicia, parentum expulsiões, fratrum nuptias, cuncta illa
 ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar.
 Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum
 leges audiebam, quae pugnantia poetarum praeceptis iu-
 bebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec ra-
 pere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid
 me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, murisque seditionibus collisos, nisi has res ho-
 nestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria
 praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque
 incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι
μοι ὅ, τι βούλοιντο, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν
ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Φρονῶν προσήεν αὐ-
τοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ
καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐ-
ρισκόν ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα·
ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ιδιω-
τῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
καὶ μόνον ταῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ
εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἐμπαλιν, πανεῖν τὰ πάντα, καὶ μο-
χθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρστοῦντα, καὶ λοιδορού-
μενον, συνεχὲς ἐπιρραϊζῶδων τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ
Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν
ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταΦρονεῖν χρημάτων

3 Παραδείξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
δείξαι. G.

4 Ἐς αὐτό...) Παρεμία· πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
ρος. G.

10 Πανεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.

15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac
rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam ali-
quam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc
animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum,
quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce
maxime inveniebam, re considerata, inscitiae dubitationis-
que plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum
vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati
indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re
sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo ver-
sari, corpusque contundere sordidum & squalentem, cun-
ctis offensum & convicia ingerentem, dum continuo incul-
cat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque,
& in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν.
 ἔδ' ἔτις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν
 ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέ-
 γειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
 καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν
 ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι
 περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα
 νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῶ
 θερμόν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῶ ψυχρόν, ἀν-
 τιλέγειν ἔχει, καὶ ταῦτα, εἰδὲτα σαφῶς, ὥς οὐκ ἂν
 ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρόν ἐν ταυτῶ χρόνῳ. ἀτεχνῶς
 αὖν ἑπάσχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπι-
 νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶ τοῦτο
 ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον
 ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.

2 Ὁ δ' ἔτις αὖ πάλιν . . .] Πλά-
 τιν. G.

4 Καὶ ἀγομένους) Δημόκριτος.
 G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at
 alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de
 mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, in-
 dividua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quoti-
 die ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium
 illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum
 unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilef-
 que rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse
 idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere
 posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem
 & calidam esse & frigidam eodem tempore: proflus ergo
 simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc
 ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero
 longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inveniebam
 obfervando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδοῖης τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

- 6 Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τάληβες ἔτι ἀγνοῶν περιέσχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτῆς ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην

vitae rationem instituere. Eos itaque, qui contemnere praecipiant opes, animadvertēbam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de ufuris litigare, pacta mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta suscipere; voluptatem denique paene omnes criminantes, at privatim huic soli affixos. Frustratus igitur hac spe magis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus circumvager. Iam mihi infomnem aliquando noctem horum causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & successorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus & sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεοπεσίῳ τὴν τέχνην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τούνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ· ὅ· ὅτ' ἔτι βούλοιο μισθῷ καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σοδοῖρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεοπεσίῳ) Θεῖα, θυμαστῶ, πρῶτ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exfiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπαυθὴν
 τρεῖς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανάηι πάλιν,
 οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας
 νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκύλλη,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπαυθὴν ἐκείνην ὑπα-
 τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θῶν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαντασμάτων, ἐπ-
 ἀνάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχμεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
 τιν' ἔδου στολὴν, τὰ πολλὰ εὐοικῦναι τῇ Μηδικῇ ἐμὲ δὲ
 τούτοις Φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρηται

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λέγουσι
 τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
 ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑπατονθορύσας) Ἐυπόπτως
 λαλῆτας, ὑθυρίσας, ἥριμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post in-
 cantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam
 rursus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis ar-
 boreae nuces; porus lac, mulsum & Choaspis aqua; lectus
 sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit
 me, deterisitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
 bus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde
 me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne
 laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retroce-
 dentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus.
 Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimi-
 lem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leo-
 nina pelle, iidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

με τοῦτομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ,
ἢ Οὐδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι
τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς
ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατ-
εληλύθεσαν, ἤγετο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως
ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκαλύτως
παρελθεῖν, ὅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμ-
πόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέ- 9
ραι· καὶ κατελδόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν
ἐγγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῶ καὶ σκάφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελε-
τὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευα-
σμένα οὗτοι δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν
κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τίνος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀποργαί) Ἡ τῶν νεῶν ἑκπλοὺς ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Uly-
xem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo cau-
sam vel habitus, vel nominum.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus ar-
canum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos de-
scenderunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut fa-
cile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transi-
rem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab
ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes
ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata
enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsus, & quae-
cumque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis
in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δάδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαῖα τῇ Φωνῇ, παρμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονας τε· ἰοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινᾶς, καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνηαν, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφος ἀνεορρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτησες ἦν, καὶ σκυδρωπὸν. Ἐδδείσεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέδων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post investī sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adspersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν-
ται, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἦλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκ-
τινος πολέμου παρόντες. ὁμῶς δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς μετὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀπο-
βάσει διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκό-
τῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατό-
πιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀΦι-
κνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέ-

16 Ἀσφύδελος) Ἀσφύδελος τὸ φέρεται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ
φ. τὸν Ἀσφύδελος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀσφύδελον λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstra- vit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo confutum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὲς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑριννύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐΦεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κύλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὄμιλος τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροί, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Δίος; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τρίζουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cum volitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro divites fordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre proiecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

MEN. Οὐθ' ἄ που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελευμένης σκίας ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδ' ἂν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦντί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιοπίστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀλυστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χωρὸν, δίκην ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τῇ τε ὀλγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μωσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο
Θηταί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ Θητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem proiectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hæc igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accu-
sant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quæ a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quæ-
dam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque un-
quam absint a corporibus. Minus ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & fastum detestatus; itidemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu

κενυκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπέμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὀρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιῶν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμύνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἥνικα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφύρας τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δόιη καταφιλεῖν. ἐκείνο

13 μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπιμπαζόμενοι) Ἀριθμού-
μενοι, σκεπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗ-
τος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὁρμώμετος,

adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum viderem, impense gaudebam, & si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstabant egressum eius expectantes, impulsique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si petitus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum in-
simulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύνатаι μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δὲ τῇ Χίμαιρᾳ προσδεύοντα, παρέλυσεν τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο, καὶ οἰμαγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπιοστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἱ βα-

14

δαίνε τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγιστεὺς σοφιστὰς. παρῇ Διογυσίᾳ τῷ προσέχοντι κατὰ τὴν Σικελίαν, αἰῶνι αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰ-

σχρότατα παραινῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. V.

7 Καὶ στρέβλαι) Στρέβλαι τὸ βασιιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπω. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alligatum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enim vero, amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, pauperes, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratum: nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque avertabant: quod si forte respicerent, valde quidem servilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
 πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαυό-
 μνοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν καὶ κεῖνα εἶδον τὰ μυ-
 θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν
 15 Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
 θόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
 Ἀχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτῷ τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ
 τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
 καὶ Φῦλα διατρωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
 εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμνημόους· τοὺς
 δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
 πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
 διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστέων γεγυ-
 μνωμένων· πλὴν μόγισ καὶ διὰ πολλοῦ ἀναβρωρύντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν κατὰ τὸν βίον ἐδίδου-
 το) Τὸ ἡμισυ τῆς τιμῆς. ὡς ἐπὶ ἡμιτέλειαν δὲ τοῦτο περιέγχεαι δίδειν
 ὑπερβαλλούσῃ ἢ ὑπὲρ τὴν ἀκρίαν. V.

illi ipsi, qui fuerant quādam putas graves, & superbi aliorum
 contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
 malorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
 sent, denuo poenis affliciebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
 Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
 terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
 spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
 nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, &
 heroidas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
 pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
 mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
 centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
 insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
 quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
 plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκωμεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀμαυροί,
καὶ ἄσσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερὸν τι, καὶ διάκενον δεδερκό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαίνοντων, ἠπόρου
πρὸς ἑμαυτὸν, ὥ τιτι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὁσῆα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπί-
γναστα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη; διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπι-

3 Σκλήτην) Ἀπιζαμμένον. G.

permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, servantes. Quin immo, mul-
tis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo
signo discernerem Therfiten a formoso Nireo, aut mendi-
cum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinatorum indiciorum ipsiis
adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regali

θεῖσα, καὶ δερυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέβη-
 κε· τὸν δὲ τίνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θεάν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῷσα ἐς τέλος
 διαπομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδουσε. καὶ μέχρι μὲν τίνος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικ-
 αῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνω-
 μοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri servilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quos collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio con-
 tra, qui haecenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονται γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἑωρακένας τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίο-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκείης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντας τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖν ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σιμῶς) Τὸ σημεῖον, τὸ ὑπερ-
φανν, ἢ ἀπλῶς σιμῶν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβα-
ται κομικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξει-
γασμένα, τοῦ πρὸς μῆζον ὕψος τὴν
χρόμινον ἄγειν. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumferant. Opinor autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pri-
ami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus
Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογείτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐστίν, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

- 17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαισῶλόν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ που) Ἐν παρικυρμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφύγχει, παρρικαλυμμένα, λάθρα γινεμένα. V.

13 Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τὰχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστρεψαν Ἕλληες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἵτυμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὐκ παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀντασάσαι· ὁ συμβαίνειν ἐπὶ τοῖς ἀπειρημένοις, τῷ τάφῳ παρευδὺς αὐτοὺς παραυδῶσι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποῦδες)

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexiffes Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinionione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem

πρὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβρίζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαβρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτούντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτεμένων
μυγὲς πεδιάειν τίπον ἢ σποδὺς ἐπί-
σχι. V.

4 Καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας) Εἰς
τοὺς τὰ σμάτα ταριχεύοντας αἰνίτ-
τῃται, καὶ πικρὶς τοὺς τὰ ἐπιγράμ-
ματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἰσας ἐπὶ τῷ
τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον
συστή, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ
τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν
τυμβευχόντων παρὰ τὰς τριόδους
ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο διαγοῶ. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel falfamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impaetas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterca alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λόλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τοῖς τῶν πολυτελεῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιάσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememrantes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τού-
 ται λέγειν πρεβέμενος, **πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λό-**
γου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ
 πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν
 αὖ πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς,
 εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστώων. διωκῆθ' ἔμεν
 οὐ καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ
 γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ
 ἀλαστορία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς
 τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι 20
 παρὰ τὸν βίον ἀπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα
 τρόπον τῶν πηγῶν καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βου-
 λῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴ ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώμα-
 τα αὐτῶν καλᾶσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Mat. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo,
 cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab in-
 stituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixe-
 runt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem
 pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, im-
 mixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in con-
 cionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt admini-
 strata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Ita-
 que cum criminum accusati essent multorum & gravium,
 violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem sur-
 gens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita
 rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes de-
 spiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum
 obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὧν γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὰ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθάνειν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίανος Νεκυστιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
 21 γὰρ ἐντελῇ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τε γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἐπειλυσεν, ἵφίβησεν. V.

13 Ἐνικα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶν

ὅτι Περσεφὼν χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ Τειρεσία μῦθον φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων γεγραπ. V.

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transfegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necyfiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivix plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optintam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae

Σησι, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ
 τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς·
 ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ
 Ῥαδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφη, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ,
 καὶ μὴ περιίδης με σοῦ τυφλώτερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ.
 ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπά-
 σας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησιν, Ὅ τῶν ιδιω-
 τῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης
 παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς
 ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν ταύτων συλ-
 λογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο
 μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,
 παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπου-
 δακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.
 Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὅψε ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μισροβαρζά- 22
 η, φημι, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissi-
 dent: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim
 a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater:
 quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior
 oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longe-
 que ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idio-
 tarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu,
 posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia re-
 rum inspicendi, despues follertes illos syllogismos, & haec
 talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo vena-
 bere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praeter-
 curras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio con-
 secteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo constitum
 pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mi-
 throbarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ
δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσ-
περ διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱε-
ρόν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
τίας· ταύτην οὖν ἀνιβί, καὶ εὐθύς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
ἐλευθερίε, πῶς βλίπαι τῷ δακτύλῳ
ἐδύεικται; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον

τοῦτο. αἰνίττεται δι, ὅμαι, τῇ παι-
διᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανίστιμά
τε καὶ ἀσαφίστιμα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
μαντείων χρησμάδουμένων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
reliquis caliginosiore, ostendensque manu procul obscu-
rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
cilter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio
quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Ἡ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**ι γέλῃς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμείον ἀπολι-
πῶν δεῦρο ἀκλήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ
εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῇ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερעύμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεί-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καὶ μοι δεκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί·

11 Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V.

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

S I V E C O N T E M P L A N T E S.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evalisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Theffalus ille iuvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihi que
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

Ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοστών, καὶ δει-
ξεις ἕκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορβιμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι
διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξυθυ-
μός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον
εἶσθι εἶναι, παραδούς τῷ ζῳζῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἡρακλείδην
πρώην ἐπαίησε, ῥίψῃ καὶ με τέταγός τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ
Θεσπεσίου βηλοῦ, ὥς ὑπισκάζων γέλωτα παρέχοιμι
καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει σὺν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν.
καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίαιας, ἐκείνων γοῦν σε
μεμνήσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
πρόσκαπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα) Ὡς ἐπι-
στάμιος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγός) Ὁ διατακτικός καὶ
πυλάξας καὶ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάξω
ἐν τείνει καὶ ἔλκω, ὁ μέλλων τάξω.
ὁ παρακείμετος τίταγα· ὁ δεύτερος

ἀρίστος ἵταγον, καὶ ἡ μεταρῆ, ὁ τα-
γὼν, καὶ κατὰ ἀνακύπλων ἀσμέν
τιταγάν. V.

14 Πρόσκαπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κρίσει εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἱρεττεῖν,
ἥτοι ἐπὶ τῇ κρίσει εἶναι. V.

hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat, Portitor : etenim propere cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani : hicce vero ,
quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum sinat traditum in tenebras; aut , quod Vul-
cano nuperrime fecit , me quoque proiciat pede correptum
de sacro coeli limine , ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum sodalis sis, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiiae
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi: quin stertis in tran-

στρώματι ἐκταθείς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων ἢ εἰ
τινα λαλεῖν κεχρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέξῃ· ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέ-
τω μόνος, ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ Φίλτατον Ἑρμίδιον,
μὴ καταλίπῃς με περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἀπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὥς ἦν με σὺ ἀσῆς, οὐ-
κ ἔν τῶν τυζλῶν διοίσῳ· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλον-
ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοὶ πά-
λιν ἀμβλυώπτῳ πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δὲς, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεταιί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδουλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ἔμῳς· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιά-

1 Ὡς παλαιστὴν δια-
παιζῇ. V.

5 Περιήγησαι) Λεπτεμερῶς εἰ-
παί. V.

7 Σφάλλονται) Ἀποτυγχάνουσι
V.

12 Οὐκ ἀκόνδουλον) Κόνδουλος ὁ
δὲ τῇ συνθεσὶ γράνθος. V.

*firis portectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per partes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.*

Μετ. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omni-
no perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζῆιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὃ πορῆμευ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδης, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὥς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἂν ἕκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέ-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te sane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita species, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μὲς ἐνθάδε αἰεὶ ζυγόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ
Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οὐδ' αὖ, ὦ Ἑρμῆ, ἀπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίαι πλαγίᾳ τῇ ὁδῶν ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν
στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δ' ἡ καὶ
σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦ-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθως λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον,
κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
τήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἁμφοῖν ὁ Ὀ-

γ' Ολίγη τοῦ ποδὸς) Περὶ λή- *ibid.* Τῷ πνεύματι) Τῷ πνεύμα-
γεται τὸ σκοπεῖν τὴν κατέχον κάτα- τι. V.
ση τὸ ἴσθιαι. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
lum pedem, aut obsecundare ventro rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Μαρ. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casmus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-
Lucian. Vol. III. C

λυμπος ἐκεῖνοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν· συγκαμῆν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σέ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἐτι παῖδας, ἐβελῆσαι ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάρβρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἰκαῖν ταύτην κλίμακα ἔξιν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὰ μεираκίω, ἀτασθάλω γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτίσάτην. νῦν δέ, (οὐ γὰρ ἐτι κακῶ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀπ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

5. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡς τὸν καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poëta Aloeï filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Oßam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Oßae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extolle-re levatum Pelium aut Oßam?

ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἡ ἀξιόις ἡμᾶς ἀγενεστέρους εἶναι τοῖν βρεφουλλίον ἐκείνῳ, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινά τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥμιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ραδίως συντιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοὶ ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὃς τὸν πᾶλον αὐτὸν, εἰς ὧν, σέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχρους, ὑποβείς ἑαυτὸν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 ἥμιστα ποιητικός) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἱμπερος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii fumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut succederet aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearet interquiescentem tantisper, dum ipse subdiris humeris onus coeli gestaret.

Char. Audi vi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetaeque sciveris.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰσοσί-
 5 φυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπάρειά τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτώων, τὰ ἐπὶ ταῖς τοῦ Ἰστρου μόνα· καθεῖθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σα-
 10 φῶς· μετακινήτῃ ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς εἴκειν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἴτα συγκαταρρίψοντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poetice rem perfecimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Porritor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οικοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ERM. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατίθει τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοῦ, ἐπ' αὐνέμι αὐθις· εὖ ἔχει πάντα ὀρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

XAP. Ὁρεξον, ὦ Ἑρμῇ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ERM. Εἵ γε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ Φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ Φείδου μὴ κατὰ τοῦ Ὀλυσθηροῦ πατεῖν· εὖ γε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείτερος δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

ἡ Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V. ibid. Συντριβέντες τῶν κρανίων) Ἀπτικὰ ἢ συνταξίς· τὸ δὲ κοινόν, συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πῦρσιν ἢ ὕδατι αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἐσάβον τὴν ψυχὴν, Συνέτριφα τὴν λυχνύον. Οὕτως οὖν καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἰδεῖ ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἴφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κατὰῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. V.

ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subii.

Char. Porrigere, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in orbem circumspectans, contuere omnia.

6 ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζοντας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πραττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τί γελῶν· ἀκούσας γὰρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Coccyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ ὅξυδερκέστατον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπ' ὠδὴν λαβὼν· καί περ ἴδ' ἔπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

ἽΟφ' εὖ γινώσκης ἡμὲν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de testo in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ ταύτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅρας, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὅποτε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραῖψωδῶντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θα-

14 Τορύνην) Εἰδὼς ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non verfarum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicaram cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet verbis,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ERM. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι

8

Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἡὺς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ERM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον ἐμούντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμησμένα ἀνομιέτους. V.

11 Φέρι διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδίον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέσος τι τοῦ μίλιον· ζ' γὰρ καὶ στ' σταῖα ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέριται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθεῖναι μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἢ

ὑποσάθρου τιδὲς τοῦ στόλου ὄντες, ὑπεβάντα τὸ πεποιηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στόλον πρότερον παρῶσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίρῃον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὅ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπῆλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὅλην τινα παρατόχοι κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπείσιν, αὐτὸν δὲ περισχέδιντο τῇ συμπτώσει τῶν μειῶν ἀφύκτω πάγῃ θνήσκων ὑπάρχει Ζεῖν. V.

tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abefset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charibdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quaeso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὃς αὐτὸν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν
ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπότεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς
τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει;
κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφά-
νων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυ-
μαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα
ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξουσθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν
ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρ-
έξοντα, ὁπότε ἂν πλὴν μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον,
9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ'
ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἕλληνα, ὡς ἔοικεν
ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse.

Merc. Qui fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vestabitur, cum ne culicem quidem, neddum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν παλάσι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείντι ἐπὶ Λυδίαν εἵκεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἀπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσεῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῶ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

Σ Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, potiatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicis in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensis confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, ὡν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωναν ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρῶτον ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἤν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedecet.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstiterisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὲς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησται, ἀλλὰ τὸ πορθέμεϊον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖστος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλύνουσιν τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕστερον· Σιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπὸ χρόνῳ μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεὶ.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀειδόμεν) Ὑμνόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Mercur. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumbit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Mercur. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιτορκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρων; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ ταῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀγορεύουσιν· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μωρίαν, ἀνοιαν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossiores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabun-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάστημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιοτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους· χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σαι αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Πῶ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῶν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστέ.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσοῦ;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἵγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχαιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνη δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigeris.

Croes. At quomodo praestet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enfes tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίν-
θους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῆς ἀνα-
καλεῶ;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε
χαλκόν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα,
καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ
Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ
ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ
φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεי ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13
καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ
πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτῆσσαν, τὸ δὲ παρι-
στάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὑ-
στερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυ-
ρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἐρμαιον τὸ εὐρη-
μα παραρξυτίνως. Τὸ δὲ Ἐρμίου
κτιτικὸν περιρριπᾶται. Ἄλλοι δὲ
φασιν, ὅτι τὸ κτιτικὸν Ἐρμείος
ἴσθι, καὶ Ἐρμείος ἐκθλίψει τοῦ ι,
ἀλλ' οὐ Ἐρμείος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos late-
res dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, five aes, five
aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac
praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam,
aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut la-
troni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam liber-
tatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inu-
sitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique
cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post-
redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cy-
ri iussu imponatur. Etenim audiavi ex Clothone nuper prae-

Lucian. Vol. III.

D

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταύτ' ἐγγράπτο, Κρεῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησὶ τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

XAP. Νῆ Δία.

ERM. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

XAP. ὦ πολλῷ γέλωτος. ἀλλὰ ἵν' αὖν αὐτοὺς προσβλέψαιεν οὕτως ὑπερβρονδῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς αὖν πιστεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

14 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν πορφυρὰν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοίδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Vident' illam mulierem Scythicam, illam equo albo inuestam?

Ch.r. Ita sane.

M.rc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniiciet plenum sanguinis. Vident' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyfes est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Ch.r. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορημένος, ὃ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγικος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφιρίτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὐγε παρωδεῖς, ᾧ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὄρας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθῆσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὐγε, ᾧ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοῦς, ᾧ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαθοδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

4 Εὐγε παρωδεῖς) Καλῶς γι' ἄλλον ἄδεις ᾠδήν. V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Ate-
nim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni
ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante fa-
miliari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in cru-
cem agetur miser, eiectus fortunae omnibus in puncto tem-
poris: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita
praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: in-
terea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acer-
bius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in
cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec or-
natum aureum secum ferentes.

15 EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλείοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εἰκυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστέρον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

EPM. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δέγματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεταιί γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθύν, ὦ Χάρων, ὁρᾷ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίστε
καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰω-
ρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι
αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἷχονται, κεκηνότας αὐτοὺς ἀπο-
λυπῶσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρας
ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοίρας 16
ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἃς οὐ ἡρτῇ-
σθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὄρας
καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίοντα ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ
τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπεπλεγ-
μένον γε τὰ πολλὰ, ταῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνο δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὥ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν,
ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρο-
νομήσαι γε τούτου μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἡ μικρότερον τὸ
νῆμα· ἐκείνῳ δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne
volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnum-
quam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus
imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas,
avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tan-
talo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si
aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis
versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat
omnes ex tenuibus filis: videntur quasi araneorum fila quae-
dam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, im-
plexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab
isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut heredi-
tatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut
illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέας τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ἐλίγαν ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἣν καὶ πέση, ἀψοχῇ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἰ ἄγαν σπινδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Θόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ Ξίση, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

spicis tamen a tenui filo suspenfos omnes: is quidem sursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si species eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt ministri ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicutaecae potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνεόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίαςιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωζόμεναι, καὶ ἦττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπίζαντες χρῆσθαι τοῖς παρούσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρετὴς καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ σβόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν παιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπευδῇ οἰκοδομοῦμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιβείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἀβλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἑστῶν, καὶ τούνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατο,

6 Χρῆσθαι) Χρήσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usuros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, citaveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabisque, indignantur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi peperit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπ' ἐτὲς γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος τὸν γείτονα δέ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ οἶδεν ἅφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

- 18 ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνῳ ἐστίν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμΦιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχάς,

9 Ἀγγέλοι) Ἐπίονται. V. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nuntiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μῆνι, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθῃ, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν ὅπου δὲ τὰ
ταῦτα πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν αὐτῶν.

ΧΑΡ. Ἐβέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὧ τινι ἐοί- 19
κῆται μοι εἶδέναι οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
πῶς ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι
καταρράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ζυγαίρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλεον διαρκέουσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἵρονται·
εἴτα μέντοι καχεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ
οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγες ἢ ὕδατι) Ἄγαθον εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae
solerent extinguī; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἵκασας, ὦ Χάρων, ὅς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς Φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσῃ, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἔκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐγὼ ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀσθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verumtamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriolem, Charon, comparationem instituisi, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

Char. Eiusmodi cum sint, Mercuri, vides, qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto fumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? definite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil

τις αὐτῶν τι ζῆν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἴχεσθαι τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρόν, καὶ τὸ
 χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβόη-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε μέγα ὠφελῆσθαι τὸν βίον,
 καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν
 αὐτὰ, οἷον περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦ-
 σαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῆς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεκλίναντες, ὃζυ δε-
 δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit sociis, metuens ne Sirenas au-
 scultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint, etiam si
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe pot-
 est, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendisque res hu-
 manas plane singulari.

ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς; ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γενάδαι! πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22 ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόβουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποικηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; δ' Ω γενάδα) Ω γυναῖε καὶ εὐγνίστατι. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae noverrunt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nullaue ex parte probant? immo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis, quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cada-verum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggeitae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόβρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὰ τὰ πελυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεύουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾧ πεπιστεύκασιν δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνῆν μὲν ὡς οἶόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόβρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ἐπρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γινόμενοι; ἐπείτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, & scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum coniectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas fursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima? ridiculus enimvero sim, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
 θις ἀνάγειν πιεμένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνείας, οὐκ εἰδό-
 τες ἡλίκους ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
 πράγματα· καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῶν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
 χε τύμβου,

Ἐν δ' ἢ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφodelὸν λειμῶνα.

- 23 ERM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
 ἀλλ' ἐπεῖπερ ἀνέμνησάς με, φέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
 Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
 μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέβαπται ἐν
 τῷ Ροιτείῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
 insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam!
 inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
 intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
 qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
 mili modo & qui tumultu careat, & qui sepulcrum fuerit
 fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
 que Agamemnonem; Therstiae parem Theridis filium, pul-
 chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
 sunt infirmae calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
 delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
 ris! Sed quandoquidem me commōnefecisti, volo tibi mon-
 strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
 geum est illud Troicum; e regione autem situs est Aiax in
 Rhoetco.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰ τάχοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπιστήμους ἤδη δέϊξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν τὴν Νῆσιν τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνᾶς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν. πολλοὺς γούν μέμνημαι διαπορήμεύσας ἐκείθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαθίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῆσος μὲν, ὦ πορήμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ αὐδὲν ἴχθος ἔτι λειπὸν αὐτῆς· οὐδ' αἶε εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περὶβελον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθήσομένη, ὥσπερ ἡ Νῆσος. Μυκῆνας δέ, καὶ Κλεωνᾶς, αἰσχύνομαι δέϊξάί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ εὖδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἱπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεύνηκασι καὶ αὐται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορήμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

15 Τετήνηκασι) Τετήνηται. V.

Chaz. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me traiecissee, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος ἐν Ἀργεῖ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὀρᾶς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιβήντα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίων
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάρβρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius superest.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur.

Char. O insignem dementiam! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐτὴς τὰ ὄρη, ἀπαλλαγτώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμείον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγραψή. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, σὺδὲς λόγος.

ς Ἀναγεγραψή) Φατιρῶς γεγραψή V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charontis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

1 **A** MEN γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατησχῆς ἐστί, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελαῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρή καλεῖν, ἢ τούναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδέες, καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐστὶν ὅτι τῷ Λουκιανῷ καταραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιοῦντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσίῳ. Οὐκ ἐστὶ δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσάπτου· ὁ δὲ διάλογος πρόσκαιρα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἀλλήλα. V.

3 Προσόδοις) Πρόσδοις τὸ κέρδος, καὶ ἡ πατήγουρις, πρὸς ἣν οὐκ ἐλίγοι οὐδύνουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη) Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτιμιν ἐπέλαθτο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

D E S A C R I F I C I I S.

IN sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, & ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσοῦτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μοῖν, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2 εἰδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδειξάντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πᾶσι δὲ αἰετῶν ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λαμπρὸν πῦρ· καὶ ἔμελλεν, ὥς τοσοῦτον χρόνον ζῆσαι Μελεάγρος, ὅσον ἡ λαμπρὸς ἀπτεται. Ὅτε οὖν ἐφειγμένη ὁ κάπρος, ὁ Μελεάγρος τῆς Ἀταλάντης ἐόντι αὐτῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. Ὡργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀνθρώποι τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφόνουν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτὸν, καὶ ἴσχον πόλεμον πρὸς Μελεάγρον. ἀντίλκιν οὖν αὐτοῦς ὁ Μελεάγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφούς ἔσβισε τὴν λαμπράδα, καὶ ἀπῆλθεν ὁ Μελεάγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι γῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπιστῆκεν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ καὶ ἐστίαθη ἡμέρας ἑβ. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in animum illius descendit, quod sacrficialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis, affixantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in ipso Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἑνέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ 3 στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

6 Ταύρων ἑνέα.) Ὁ γὰρ Νίσταρ ἐθύσθη, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁδὸν τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον μῆρος εἶπεν ἑνακὶς ἑνέα. V.
ἑνία βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι 11 ὄνια.) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras secum adduceret*. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, exposulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀκριβῆν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλων, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἄσπερ ἄνωγον ὄν-
 τα, πολλάκις ἔσπερ ἄνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύ-
 ρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἄμελεῖς
 μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίβησαι τὸν εὐερ-
 γέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων, ὥστε ἄρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυ-
 στάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσεν τῷ λοιμῷ τοὺς
 Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνους καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαζ τοῦ 4
 Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τάλλα εἰπεῖν, ἃ
 περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα
 περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τῷ Ὑακίνθου τὸν
 Σόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ κα-
 ταδικασθεῖς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ξο-
 στρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη εἰς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύ-
 σταθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυ-
 τικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖ-
 ται. V.

14 Κλῆροστρακισθεὶς) Ἐξορι-
 σθείς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut sagittis correptis infestoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐβήτευ-
 σεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ
 Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ
 τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν
 ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγὸς, ἀλλὰ προσῴφλεν αὐ-
 5 τοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ
 γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν,
 καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προ-
 μηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ρέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ
 Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας
 συνωδούς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὅς ὦν δὴ ἐνθεοὶ γεγόμενοι,
 ὡς τὸ εἶκος, ἀδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχι-
 στα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέ-
 στης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλ-
 λομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum
 fervili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Lao-
 medontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non
 ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, &
 muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne inte-
 gram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea de-
 beret illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas Num-
 quid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, &
 multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Sa-
 turno & Rheâ, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt,
 invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus,
 quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Satur-
 nus exsecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suos-
 que natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iup-
 piter, furto subiicientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχευε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικός δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παιδῶν τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίοις δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηναῖν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καυρύτης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἐραστής τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης, ἠρτο τοὺς βασιλεῖς Δικαστὰς, εἰ τις ἔστι νόμος κελεύων τὸν βουλούμενον ἀδελφεῖν ζυγοικίειν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδὲν εἶναι, ὅς κελεύει ἀδελφεὶ ζυγοικίειν· ἄλλος μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι, ὅς προσέζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγχευε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Telephus a cervia, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus sit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum, in suo

Φέρων κατάρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.
 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς
 πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννή-
 σαι τὸν Ἡφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τοῦτον, ἀλλὰ βά-
 ναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν
 βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν,
 καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
 πτώματος, ἐπότε ἑρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ
 εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶντες ἔτι Φερόμενον αὐτὸν
 ὑπεδέξαντο, ἐτεδνήκει ἂν ἡμῶν ὁ Ἡφαιστος, ὥσπερ ὁ
 Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν
 Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα
 ἔπαθε, διότι κατ' ὑπερβολὴν φιλόανθρωπος ἦν; καὶ γὰρ
 αὐτὸς καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταυ-
 ρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰτὸν αὐτῷ παρακα-
 7 ταστήσας τὸ ἥπαρ ὀσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπνέμιον) Ὑπνίμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore ex-
 scuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri
 consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura
 conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opifi-
 cem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem
 semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; &
 ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex ca-
 su, cum de coelo proiectus à Iove esset: & nisi (bonum
 factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepis-
 sent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri
 Aetnanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo
 vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra
 modum homines complecteretur? abductum enim in Scy-
 thiam Iuppiter Caucaso monti tanquam cruci affixit, aequi-
 la apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔτετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἔξωρος οὔσα, καὶ τοσούτων μῆτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπῶσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρῆσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Φέρε δὲ ἦδη τούτων ἀφένενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβαίνει δὲ καὶ ἀνακύνῃαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένην, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσὸν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur perfolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poetarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evedti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & iuga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ·
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπέρηται, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασιλεία· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὄψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χέομενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν

solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, ian-
 trices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nun-
 tii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento
 plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcher-
 rima ista undique a Vulcano fabricata. Confedere Dii (de-
 cet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam di-
 cere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos
 cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut
 surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epu-
 lantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent,
 nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem ho-
 mines etiam ad convivium & comestationem illorum ad-
 hibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores
 Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ
 ἀπὸρρητος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10
 καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδ' αὐτοῖς, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς
 θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέ-
 μοντο, καὶ ὄρη ἀνέβησαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ
 φυτὰ ἐπεφῆμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι
 κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν·
 ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθη-
 ναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ
 ὀνόματι καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν
 Ῥέαν καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες οὐ
 γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
 γουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς
 ἄρα τοσοῦτον ἡπατῶμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βρον-
 τᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλε-
 λήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπεῖτα 11

4 Θρησκείας) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tem-
 pore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis
 Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & con-
 sequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora fa-
 crarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves,
 & suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gen-
 tes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus
 quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis:
 (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctio-
 nem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, &
 Venerem Paphius: rursus Cretenses non natum modo apud
 se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum
 quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore
 falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluere, &
 reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mor-
 tuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis ex-

οὐδὲ ναοὺς ἐγεύραντες, ἢ αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι
 δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ
 οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰὲν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ
 Ἰδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἰοῦνται ὁρᾶν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευδὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρη-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὁλῶν ἑτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιρραντήρια,

5 Ὑπνήτην) Ὑπνὴν τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ ὑπνίαι, ὑποκίεσθαι καὶ ὑπνῆτης ἀνὴρ, ἀχμαῖος. V.

7 Οὐτὲ τὸν ἐξ Ἰδῶν ἐλέφαντα) Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλμα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἐρημίαν) Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατισχύασσι Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ ποιητικίαν μῆνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἐνεκὸν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε οὐκ ἐκείνῃ, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

13 Περιρραντήρια) Τὰ ὕδατα, δι' ὃν ποικιλοῦντο οἱ θύοντες μίλοντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis as-
 similant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phi-
 dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 rum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 saeorum desertis praefidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προάγουσι τὰς θυσίας· βούν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 αἶγα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νωτῶν, ἢ πρόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλήσας
 μίσην τῇ αὐτοῦ δεξιᾷ. ἀλλ' οὔγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνεμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρή-
 στῶν τι κατασφάττωσι, προάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 ροιεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, χοερόν τι μυκώμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταυτὶ ὁρῶν-
 τας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ 13
 παριέναι εἰσω περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστί
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἑστήκει ἡμαγμένος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα
 ἐξαίρων, καὶ καρδιουκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐν τελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορὰ τὴν αἶγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, ovilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipse vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, &, ut Cyclops ille, secans, & exta eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα Θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκίδνεται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
Θυσίας ἀθεῖς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ Θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξυρμμένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίβησθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρμμένων πρότερον) Διηγουμένων. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
sistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum us-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus se-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
 σεβρύνοντες ἦγον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὥς δὴ ἐνταῦθα λησό-
 μεναι τοὺς πολεμίους. εἶδ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
 δὲ κρίεν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτε
 καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
 τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
 κρίνῃ ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
 αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθούσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
 περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
 ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
 τῆς, ἀν' ἀποβάῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
 κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
 τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
 Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγίαις τῶν Αἴγυ-
 πτιαι εὐρίσκεται βῆς ὢν, καὶ ἔχον
 τιτὰ ἰδία σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
 τερίας ἰομεζέτο σύμβολον. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

μον) Βασιλέως Μεγαρίου τρίχα. V.
 ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
 Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχον ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφύρεαν, ἥς
 ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολίσσθαι
 τὴν κόμην, ἥς ἐκασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
 se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
 rit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut
 avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque ser-
 vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
 sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
 terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
 hostiam, & plangunt circumstantes modo maculatam, alii
 vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
 illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
 tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
 pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
 prior illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ιδιωτῶν βωῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενός, Ηρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄνοιαν ὀδυρουμένου.

hubus & angustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amenitiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

Β Ι Ω Ν Π Ρ Α Ξ Ι Σ.

ΖΕΥΣ. ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάβρα, καὶ παρασκευάζε 1
 τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στῆσον ἐξῆς παρα-
 γαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρό-
 σωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
 ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθὴν τύχην τοὺς ὠνη-
 τὰς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ
 βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
 κίλων. εἰ δὲ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτικά τὰργύριον κατα-
 βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν ὥστε χρή μὴ διατρίβειν, μη-
 δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; 2

V I T A R U M A U C T I O.

Tu scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [forum]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Τούτονι τὸν κομήτην, τὸν Ἴωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατὰβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνελεγεμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξέστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΤΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum huncce Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emerit? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Πού δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρῶμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΘ. Καθάραν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ ὅτ' νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίᾳ μακρῇ, καὶ ἀφωνίᾳ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσει δὲ) Τὸν παρ' Ἑλλασσι μετεμυχθεῖς τὸ δόγμα πρῶτον Πυθαγόρας εἰσαγγέλλει. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προεπάργκει διὰ τοῦ τὰς

μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτίθεσθαι κρατύνεται, εἰκίτας τοῦτο ληρεῖν τὸ τῶν πεποίνκη τῶν Πυθαγόραν G.

Emi. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emi. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emi. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo;

Emi. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui.

Emi. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅραῖς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειότερους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δὲ, ὧ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἔοντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ αἰρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muficis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audiui.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ ταυτέοις δέ, γνώ-
σται τὸ θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἁρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεω- 5
τῶ ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔον-
τα εἶσται.

ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
πῦρ πρὸς σὲ διαλέγομαι;

ΠΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὐθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσῃς.

ΑΓΟ. Ταῦτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμφὶ διαστάν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΘ. Ψυχῆον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τιν θέν) *Ελεγει δὲ καὶ τὸν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μετρεῖν δύσεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶντων
μέχρι καὶ τὸν πωδάλαν· καὶ κυά-
μων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλε-
γον ἔχον Πυθαγόρας καὶ θάτερον

τῶν μερῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁραμάτων· ἐστὶ δὲ
ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
τὰ ὁραθέντα. V.

sensu habituque & forma cassa moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerus esse & harmoniam.

Emt. Mira praedicas.

Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.

Emt. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?

Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.

Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his satis. Quod ad victum qualis es?

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι καὶ ἡ ἀπα-
δύσης κύαμόν ἐτι χλωρὸν εἶναι, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοισι
μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύσιν. ἐψηθέντι δὲ ἡν' ἐπαφῆς τὴν
σεληναίην νύξι μεμετρημένησιν, αἶμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖ-
ζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ'
ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡρά-
κλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεός, οὐ βροτός τις
εἶναι φαίνεται ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πάσου
τούτων ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τὸ νόμα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφοῖ

10 Θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαί- ἐν τετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ
νται) Ἐλέγγο γὰρ ὁ Πυθαγόρας τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averfariſ fabas?

Pyth. Non averſor: ſed ſacrae ſunt, & mira earum na-
tura. Primum quantae ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes
fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura ſimi-
lem; coſtam vero ſi deſtituas, in aura certo numero noctium,
ſanguinem efficies. Quod vero maius, lex eſt Athenienſi-
bus, fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus.

Emt. Praeclare omnia dixiſti, & ut ſacris dignum eſt. Sed
exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum
illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Ita-
que omnino emendus eſt. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur eſt: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus eſſe de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοι-
νὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; γ.

ΖΕΥΣ. Πάνν μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξαμίας,
ἐλθε, καὶ περὶ θύβι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον βίον ἀνδρικὸν
πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον τίς
ωνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἶπα οὐ δέδicias μὴ σοι δικάσῃται ἀνδραποδισ-
μοῦ, ἣ καὶ προκαλέσῃταί σε ἐς Ἄρειον πάγον.

γ. Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος)
Διηγῶν οὗτος ὁ Συναπιεύς ἀπὸ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξαμίας ἐκαλεῖ-
ται, οἷοι ἐξαμίδα ἐφέρει, καὶ τοὺς
ὄμους παρῖχε γυμνοὺς ὀράσθαι. V.

ibid. Ἐξαμίας;) Ἐξαμίδρια γάρ
ἰσόουσιν τὸ δι' ἡν χιτὼν παχύς καὶ
τραχύς, ἀπὸ ἀγναπτος, κατὰ τὴν

ἀριστιρὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχον διὰ
καὶ ἵτερος μασχάλη. Ἀχειρίουτος
δὲ ἂν τοὺς ὄμους παρῖχε γυμνοὺς
ὀράσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξαμίας οὐ μόνον
δι' χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

14 Προκαλέσῃται) Προκαλεῖται
οἰκίτης εἰς βάσανον προκαλεῖται δὲ
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum.

Lup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Lup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspense, exferre humerum, veni;
circumi hunc confessum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
ciam & generosam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ERM. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ρυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ERM. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ERM. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθραπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἥ καὶ νῆ Δία δάκη γε. οὐχ ὅρᾳς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ERM. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέτερος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habitati, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & sane cani ei nomen est.

Emt. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

8

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πᾶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῇ ἀμπέχη; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῇ.

ΔΙΟΓ. Ταυτί μοι λεοντῇ τὸ τριβάνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκαύσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἶδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἱατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυσεύς ἐπείτατε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cuius es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [tamen ut ille alieno] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, & medicus affectionum: in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-co esse volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προΦῆτα, ἣν δὲ πρίωραί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἐμμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρώαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν μαστιγοῦ δέ τις, ἢ στρεβλοῦ, τούτων οὐδὲν ἀνιστὰρ ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὅπισθογράφων) Προγα- 14 Ἡ στριβλοῦ) Βασαλίζη, δει-
γερμύμων, πεπονημένον. V. G. μῆ, μαστίχη. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: reliquaue domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege [*Perfarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνα ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποιῶν;

ΔΙΟΓ. Ἡ Σοφὴ σοὶ ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσαι ἔσται
ἐπ' αλγητος. Ἀ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν 10
ἱταμὸν χρὴ εἶπαι, καὶ θρασυῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
ψονται σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. Βάρβαρος δὲ ἢ
Σωὴν ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μιῶν κυνὶ καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα,
πεινῶν προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάν-
τα, καὶ ἄγρια. αἰδώς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης
ἀπέστω. καὶ τὰ ἐρυθρὰ ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. δώκε δὲ τὰ πολυανθρωπάτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐτοῖς τούτοις μῦθος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ

7 Ἰταμίη) Ἀναίδῃ καὶ ἀταίσχυν-
τοι. V. παρὰ τὸ ἰσθαι καὶ ὁρμᾶν.
G.

10 Ἀπηχῆς) Ξίον τοῦ κατὰ
πάντων ἤχευ. V. G.

14 Ἀπόξυσον) Γρ. καὶ ἀπόξυσεν. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemu-
labere.

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adeste tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
riter & privatis: ita enim oculos in te coniciunt, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
dus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraade penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipsis solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦ-
τα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧν δὲ πάντων, ἀ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν
ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γε-
λοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμων, ἢ
σηπῖαν φαγῶν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν
προξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἀπαγε. μιὰρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα
λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ
μετελθεῖν. οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ
λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ
ιδιώτης γὰρ ἂν ᾗς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης,
ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον
εἶναι, ἣν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ
λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admissio neque hospite. In hoc enim
inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac
animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Ve-
nerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur,
crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc ti-
bi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, & ab humanitate abhor-
rentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unus-
quisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & li-
teris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via.
Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut falsamentarius, aut
faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse,
modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praecla-
re didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπώρως ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ERM. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξασπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ZETΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
φυρίδι, τὸν ἑσπεφαναμένον.

ERM. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίῳ δέομενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ᾖς.

ERM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάχρινε· μένυε γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρεῖς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον

10 Ἐβρότατον) Τρυφερώτατον, ἀπαλώτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facefferat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nostri: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei faceffere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόξει
 μύρων ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον.
 ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσεστιν αὐτῷ,
 καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιώναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν
 ἱκανός, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδους ἐπιτήδειος ἐρῶν-
 τι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστή-
 μων, καὶ ὕποποιος ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς
 ἡδυπαθείας ἐπαιδεύβη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ
 καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡδουκίμει
 παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπαν-
 των καταφρονεῖν, ἅπασι χοῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανί-
 ζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων
 τούτων, καὶ πελυχημάτων ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλα-
 ρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

7 Περμμάτων) Πλακοντίων. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλ-
 λύνειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto
 labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel
 tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet.

Merc. In universum conviva dexter est, & corporatio-
 ni aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem
 herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum
 sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis
 magister. Institutus Athenis servit tyrannis in Sicilia, quo-
 rum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemne-
 re omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emit. Circumspiciendus tibi erit alius emitor, de divitibus
 illis & pecuniosis: equidem hilarem adeo vitam emere non
 possum.

ERM. Ἀπράτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μέλει.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον ἄλλον παράγαγε μᾶλλον δὲ 13
τὰ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπρᾶσθαι
βούλομαι.

ERM. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὸ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ
τὸ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πειθεῖν; δακρύει γὰρ τοπάρᾳπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ
πράγματα ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδενί τίθεις τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡς ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ, καὶ ἀπειρίῃ.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
furus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produci alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non definit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἦγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδέν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτε
 ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ ταὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη·
 μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
 μενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V.
 κίρ γὰρ ὁ θάνατος. G.

10 Ἀλλάκως) Ἀντὶ τοῦ πᾶς·
 ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοὶ
 καὶ Ἐφεσσοὶ Ἰῶνιν. Ἐφίσις δὲ

Ἡράκλειτος. V.

ibid. Κυκεῶνα) Κυκεῶν ἐκ πολ-
 λῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμα-
 κείαν ποιεῖ δαλκτύριον, ἀπὸ τοῦ
 κεχύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O in-
 solentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid
 ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacri-
 mis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium:
 hoc fane nomine miseror illas & defleo, & praesentia qui-
 dem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt,
 ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calami-
 tatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum,
 sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur,
 idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia,
 magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo
 seculi lusu permutantia.

·*Emt.* Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παις παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαί οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαί οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντι-
θεῖς; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμάζειν,
τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν,
οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχό-
μος. V.

6 Γρίφος) Γρίφος ζήτημα αἰ-
νιγματώδες, ἢ συμπλοκὴ συλλο-

γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίχτυον,
καὶ ὁ συμπλεκόμενος λίγος. V.

10 Ἐβηδὸν) Ἀχματτικῶς. G.

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis.
Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos,
emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul ab-
est: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol. III.

G

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;
ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀπο-
κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδώς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
ἐδέεμην, τῷ παιδί καλῶ ἔντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδείτερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγῶμαι καλὴν. ἀμέλει, καὶν ὑπὸ ταῦτον ἱμά-
τιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἀπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πίδαυλόγον, ἢ ἑφορον τῶν λόγων, ἀπα-
τεῖνα. V.

Merc. Vis Atheniensem illum, loquaculum?

Iur. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri?
Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
ctariat, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός;
οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ δημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἑμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκούσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὅμνῳ γέ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βειον. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ
κατὰ κυτὸς, ἢ χυτὸς, ἢ πλατάνου,
ἢ κρινῶ, ἢ τινος ἄλλου τοιοῦτου.

Οἷς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χην· Θεοὺς δὲ εἰσὶν ἄν-
θρωποι. Κρατίνης Χείρασι. Τριῦτοι καὶ οἱ
Σαχρατοὺς ὄρκοι. V. G.

Socr. At ego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emt. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utqr nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. *

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλησαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἴ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem

Θβαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ἔξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμεν ὅσου Φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

19

ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ᾗδῃ καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεόν οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναί.

14 Λιχνεῖα) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrui alterius, quos paulo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκεὰ σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάδας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶῳ κουρίαν ἐκείνον, τὸν σκυδρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπληντηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Το δεῖνα δι' ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰδήσῃν οἱ παλαιοὶ λέγουσιν οὕτως ἀφελᾶς τὸν λόγον προάγουσιν ἐπὶ τῶν συγκριπτῶν τὴν βουλομένην τῇ ἀριστηρίᾳ τοῦ νόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκεῖα) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προβάλλεται οὕτως τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδὺ, ἀντιτιτόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ πρᾶσις. G.

5 Παλάδας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῷ διαφόρου· παλάμη δὲ ἐστὶ σφαῖρα ἀποσπῶντος σύκων συμπιπτεμένη. G.

9 Πολύ τι πλῆθος) Ἐπειὶ πολλοὶ τῇ ἀτοπείᾳ σοφισμάτων σφαινομένους παρεγίνετο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆναι Χρύσιππος, οὕτως τοῦτο γὰρ τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibis?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro mafas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emt. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δικαίος, ἀνδρείος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τάλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκ οὖν, ὦ γὰβῆ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ ἢ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐσικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰβῆ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ἀνιήτην ἐμὲ 21 πῶϊς τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχρη πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φής; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὧς, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λαβὴ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν

11 Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβείης, ὃ κατάρτε, πάντα γελῶνς ὑπὸ τὴν γλῶττιαν στρίφαν, καὶ τὰ σιφὰ πάντα τοῖς παιγνίοις παραβάλλων. Τῶν διολιχτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλαν προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ οἰήματος καὶ ὀνόματος αὐτοτελῶν συντιθεμένους εἰς ἀποφαντικὸν λόγον γίνεσιν, ὥς τὸ Σωκράτης περιπατεῖ, Διὰν διολέγεται, καὶ ὑπείκει· μὲν μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τὴν τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελοῦντων, κατηγερμένοι οὗ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἰθὺλακριβεῖς ὄντες, καὶ ἐνίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, εἶναι τὴν Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτὸ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγέρμα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ τιος ἐνός, εἶναι Σωκράτει μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὐν ὀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πᾶσιν τὸ ὄνομα ἐλβήθη, καὶ αὐτοτελής ἐστίν, αὐτοῖς

Chryf. Nec mirum, qui non assuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne inideas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo feriūt aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso clauda pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit symbama claudicationem;

χωλείαν, τὸ τραῦμα δέ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινόας· τί δ' ἄλλο μάλιστα Φῆς 22.
εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς
προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ,
Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει
ταύτῃ, ὁ αἰοίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
ποταμοῦ πλαζόμενον εὐράν, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὲρ
σχέεται αὐτὸ, ἦν εἶπῃς ἀληθές ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς
ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί Φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατη-
γύρημα, ὡς αὖτις παρακείμενον τῷ
συμμέματι ἢ κατηγερήματι· τὴν δὲ,
Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ
τίτα, κατ' ἐθείαν ἐλέφθῃ ὁ ὑπο-
κείμενος, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ μὲν ῥῆμα-
τι δὲ, Σωκράτης μίλει, ἔλαττον λέ-
γουσι ἢ κατηγύρημα, ὅτι τοῦ πλα-
για πτάται ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῖς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ
τὸ, τίνος μίλει. Οὕτω μὲν οὖν εὐ-
τως. Ὁ μὲντοι Λουκιανὸς λέγον ἀν-
εῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπουδάσμα τῶν
σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊώτατον μεταφέ-
ρων. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλκίον.
V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emt. Hem sollertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad
silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syl-
logismus.

Emt. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem
rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si
verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid
dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσapόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσάι μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθᾷσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν φερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τούτων τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρῆστατος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τούτων τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώτος) Ἀγνώστου. V.

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum fit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quenam?

Chryf. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἄλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23 εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλούτον, υἰείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραδύσκοντα τὴν ὥψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολυσισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ρημάτων καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adflare iubeam, teque interrogem; huncine nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego recte illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, foliocifmis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἣν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὀρῶ σοι προσόντα) τί Φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνω οὖν τὸ δανεῖζειν πρόποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὅποιά σῃσιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὲν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emit. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chrysf. Ita fane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere*]; foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ ᾤμεν, οὓς 24
 σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ ὁδὸν
 ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
 νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
 τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἑμαυτόν μὲν ἀσκάει εἶναι
 περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι
 περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποθ-
 ξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῶ.

ΑΓΟ. Καὶ τί λείγον ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραθῆναι τὴν
 δάνειαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐβέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
 δείξω λίθον.

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
 tiaē nomine tu fumis ab adolescentibus; manifestumque est,
 solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
 sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, pro-*
digus] alius comprehensor, [*τεταχ. avarus*] ego quidem com-
 prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuve-
 nem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te
 vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
 demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
 vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ᾧ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapidine corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis, num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα οὐκ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐπέησας, ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη κατὰ-
περ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μιᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ὀράς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτρυβε· ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum emam
te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa
messioria digni.

Iup. Noli tempus tētere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ἀνήσασθε τὸν συνετάτατον, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπεικὴς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα Φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &c, quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον ἀκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐς ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μητραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, εὐδὲ πλωζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα Φῆς, καὶ ὄνησι Φέρα τὰ μαθήματα ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ. Εἴεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκε- 27
πτικὸς εὖτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἥδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν φθάνεις) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα· ἂν ὠνεῖται αὐτὸν, ἔχων ἑλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπερεῦντ' ἐποιεῖσθαι τὸ καταλῆθ' ἑσσι. G.
ibid. Ὠπτάμενος) Ὠτούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοῦ δούλου ἔλεγεν ἀπὸ τίνος δούλου Πυρρίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τίνος Ξανθίου, ὅτι ὁ μὲν ἦν πυρρὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Erm. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de semine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Erm. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis & hunc emet?

Lucian. Vol. III. .

H

ΑΓΟ. Ἐγώ γε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τούτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τούτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ἂν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πελὺ μᾶλλον ἔτι τούτ' ἄγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ὑποβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἄγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπετήν μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amissim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum deum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ ἄγαθε, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δο-
κεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι
λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ
ἄλλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὡνητέος εἶ δια ταῦτα. πόσου τούτον ἄξιον
χρὴ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀθῆλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. εἰνῆμαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατ-
έβαλον.

3 Νωθὴς) Ῥαθυμος, παρὰ τὸ ἰα ὁ ἰσθημένος τοῦ θείν, ἢ γουσι τρέ-
στερητικόν, καὶ τὸ θείν, τὸ τρέχω. χεῖν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris.
Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, &
summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc
dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἥδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἥδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adfunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriozem.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego quid videatar pronuntiavi.

Merc. Define contra niti, & sequere emtorem: vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & fellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ΛΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφρόνοις ἰ
 λύσις ἐπιβάλλε τῶν βώλων. προσεπιβάλλε καὶ τῶν
 ὀστράκων· καίε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ δια-
 φύγη. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
 σιππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,
 Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα ἡμῶν οὐχ
 ὕβριστε. σὺ δέ, ὦ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ
 ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· δίδότω τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί
 τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ
 μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Κατάρατη) *Αθων. G.
 7 Πῆρ...) Παρασύει τὸ Ὀμπ-
 ρικὸν ἐκείνο ἐν τῷ B τῆς Ἰλιάδος,

Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύ-
 λα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adice
 glebas: insuper adice testas. Pulsa baculis impium, vide
 ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu.
 Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum,
 quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si un-
 quam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam
 dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
 estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes
 estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

H 3

- 2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει·
 ἔαλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴση γοῦν αὐ-
 τήκα, οὓς τινὰς ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις
 αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνα-
 τον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ'
 ἕκαστον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ
 Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ-
 κεκόσσω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀπο-
 τετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδοκλείς, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι
 μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα,
 ἢ Ὀρφέα, λαχιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρεῖσθαι μέρος, ἵνα
 ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου Φείσασθέ μου.

14 Λαχιστὸν) Σχιστὸν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia.
 Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris male-
 dixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim
 contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis
 omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique no-
 strum pereat.

Plat. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi
 effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid vi-
 detur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Actnae, ut discat non maledicere
 melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius
 aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam
 partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem
 mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρεν' οὐκ ἂν ἀφελείης ἔτι ὄρως δὲ οἷ καὶ τὸν Ὅμηρον ἂν λέγει, ὥς

Οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καὶ Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἰκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρείσεσθε ῥαψωδῆσαντά με.

- Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνθρωπα, καὶ ἄξια δέχθε ἅποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσόν τε, τὰ δὲ Φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὅμηρικής ἀντιλογίας. ἀκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ. λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἡμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἵμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἰκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque aspernabimini consuetum carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus optimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbata, lingua,

Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κακείνα Εὐριπίδου ἐστίν,
 Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;
 ΛΟΥΚ. Νῦν σὺν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετέ με;
 ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκείνος αὐτὸς,
 Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέ-
 λος δυστυχία.

4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτανῆ-
 ναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε,
 τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες
 ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θά-
 νάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυ-
 τὸν ἐρώτα, ὃ κακίστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους του λό-
 γους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ
 ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς
 ἀνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευβέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλιχτα.) Ἀνέκιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui pataverit.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

*Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me;
 nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite,
 qui sitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine
 ullo remedio mihi irascamini, & supplicii causa me com-
 prehenderitis.*

*Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, in-
 terroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & phi-
 losophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tan-
 quam in foro vendens praeconio viros sapientes, & quod
 maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-*

παντες ἀνελήλυθάμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλί-
γων τῶν Αἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος,
καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιω-
πῶν αὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες,
ἅπασας διέσურες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευστα οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά- 5
θετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε
τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐ-
τοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΑΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ
ἤδη γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὲν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάν-
των ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμο-
γνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπι-
τηδευμάτων, εὖ ἵστε, ἀποκτενοῦντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνη-
τε, τσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁράτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Πορριτεῖν 2 Αἰδωνία) Αἰδωνία ἢ Ὀρφία. G.
παρακαλεῖν, συγγνώμῃ αἰτεῖν. V. 16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περὶ. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato,
Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles
ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes,
quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognove-
ritis, qualem erga vos me praeberim. Itaque abiicite lapi-
des. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin sa-
xæ adest toga tantorum tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis,
quem unum omnium laudare oportebat, familiarem ve-
strum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi
dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quendam
tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Vi-
dete igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργί-
λοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας, καὶ χάριν σοι τῆς κα-
κηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδεις ἀληθῶς οἶε
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς
ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΥΚ. Πού γάρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς ἀεὶ
φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐ-
τοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελειπίετε,
ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ
παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπαν-
θισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινῶ-
σι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄθος, ὅθεν, καὶ παρ'
οὔτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι
τῆς ἀνβολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα
τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingratiq̃ue, iracundi, & pratum officii memores videa-
mini adversus virum bene de vobis meritum.

Plur. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi
malediceantiae illius causa debemus? usque adeone cum man-
cipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis
imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in
nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia?
qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos
ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, ver-
sarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vo-
bis sumens, & apum instar delibans flores vestros, osten-
do hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque
agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & ver-
bis quidem me sectantur propter florum legendorum soller-
tiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λευνῆτας βαφας, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
 σταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
 ἀπὸ τοῦ θάτερον θάτερου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
 ποῦκας παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐερ-
 γέτας ἀνδράς, ὅσ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἔκτος εἰ μὴ κατὰ
 τὴν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
 ραις ἀνταλῆν, παρ' ὧν εἴληθε τὴν αἰδῶν, ἢ τῷ Ἀπόλ-
 λωνι ἐριδαίνεν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι
 τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἰ-
 ρηταί σοι ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ
 χαλεπωτέρα σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδι-
 κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσκειται, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
 ματα ὥς φῆς λαβὼν, καὶ ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον
 ὑποβήμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

10 Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπεὶ ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ
 παραλογισμῶν χιχρῶνται εἴ τι ἀπὸ τοῦ καθέλου τὰς πίστεις περὶ-
 στεί. αὐτὰ δὲ μερικὰ. τούτου χάριν νοῦσι. G.

les pronuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
 legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
 ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
 male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
 habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio,
 quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
 sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
 contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
 artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
 sti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
 tuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
 riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
 bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
 tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres.

κῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τῶν
 λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέ-
 πεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν·
 ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὅρατε· πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν
 δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ὥσθην ποτὲ ὡς ὀργὴ
 Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλ-
 λων ὑμῶν καθέκοιτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ,
 πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ
 θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον
 γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον
 πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι δίδοντας
 λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἐλό-
 μενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα
 ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι
 πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,

5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίλας. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno finu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid fit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me se-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφῆσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικὸν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τίνα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφισασθαι;

ΛΟΥΚ. Θάρρεῖτε τούτου γε ἔνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διατηρήν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι,

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν, ὅπνικα ἀποχέουσι καὶ ἀγνοοῦσι. τὸ δὲ ἐστὶ μίγα καὶ πρὸς ἐπιδείξειν συντεῖτον τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμειος, τὶ καταλλήλότερον ἵππος πεδίου, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-

σθαι ἀρετὴν· παράλληλοι ταῦτα τῇ παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὑπὲρ βατράχου στίαν γαλῆ, καὶ Λυδοῦ πράγματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπατήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem esse, & caufidicum, & verfutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιούμεαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπελαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιούμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἰκε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐβέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μὴδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσπα-
κουστίον καταφροῖσθαι. V.

τῇ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.

14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν

16 Καταλύσαντες) Λιθοβολή-
σαντες. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gay-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαί-
ρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελί-
του πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικα-
στῶν, εἰ οὗτος τεβνῆζεται, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος
μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἀριστά παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίω-
μεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς
ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΤΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀρεῖν ταῦτα, καὶ νο- 11
μιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσῃ
γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν
Φιλοσοφίαν εὔροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς
ἐγγυενοίμην αὐτῇ· εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τισὶ τριβώνια
περιβεβλημένοις, καὶ πάγωνας βαθεῖς καθεϊμένοις,

4* Ὑδατος μεταλαβόν) Ἰστίον ὅτι
οἱ Ἀθηνοὶ δικασταὶ ἐπείκειν βουλό-
μενοι τὰς ἀπειράτους φλυαρίας τῶν
ἐκτόρων, ὕδατος ὕδατος ἐπλήρουν,
καὶ διὰ τινος διατρίματος παρίσχον
τῷ ὕδατι ἔκρυπτον, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς
ἀφίσσεως τοῦ κρουσίσκου ἐκίλυνον τὴν
ῥοτὴν λέγουσαι, ἀχρὶς αὖτὲν τὸ πᾶν

ἐκρυπτοῦν· ἅπερ δὲ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ
ὕδατος τὴν λόγον ποιοῦμενοι, συνι-
τίμιοι καὶ ἀχοντες τὴν κατηγορίαν·
ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ
ὕδατι.

Ὑδατος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδα-
τος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικάζο-
μενοι ποιοῦντες. G.

dere nos iustitia professi: aut de Anyto ac Melito quid di-
cemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudic-
ces, si hic ne aqua quidem attributa {& clepsydra} moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Phi-
losophiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legi-
tima. Verum lapides servate, uti dixi: opus enim paulo
post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inve-
niat aliquis? nec enim, ubi habitat, novi, quamquam lon-
go tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius con-
suetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam pal-
liolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκεῖνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐ-
 τοὺς, ἀνθρώπων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ
 εὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδό-
 τες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυνον. οὐδέπω
 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλά-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἤκον ἂν ἐπὶ
 τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι·
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 Φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν συμπα-
 ρυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσηλθον ἂν· εἴτα ἐάρων γυναιόν τι
 εὐχ' ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ
 αἰκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα εὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλάπιστον
 ἑῷσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολὴν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi,
 qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non re-
 spondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut
 aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodie-
 rum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel
 mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam
 delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse;
 idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium,
 qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu
 acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clan-
 culum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quan-
 dam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi appa-
 ruit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas
 videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum
 sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἐώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχείλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥίνης, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος εὐ- 13
δὲ πᾶσι γνῶριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
δίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτω) Παντελῶς κατα-
πιφρονημένῳ. V.

8 Ἐγχείλεων) Κλεῖων. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem
admodum Ixion cum Iunonis si-

mulacro seu nebula concubuerit,
unde orti Centauri, dicti sic παρὰ
τὸ τὴν αὐρὰν χειτεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
ραμῆος κεραμεικὸς γυνικῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus neglectu, ufa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerusae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, & si quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope affideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενούμεν αὐτὴν· ἡ δὲ ἥδη που ἀφίξεται, ἐπανιούσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσκει καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιῆν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἥδη πρόσθεν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηγὴν τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΔΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

- 14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖτις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζόμενοις γοῦν εἰκάτε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ

περὶ κριτικὸς καὶ συναίρεσις κεραμεικός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ Ἡ Ποικίλη στοὰ ἢ παρ' Ἀθηναίοις ἰκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Προσηγὴ) Πρῶν. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui ab inferis cum ceteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superiores, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

παι λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος ὥς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχίρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τὶ παρὰ σοῦ μαβάντες, τοῖς μετ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἴπα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινος, καὶ τὰυτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Σίλῃν τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡττιάσάμην προσελθούσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ἡμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἡγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' αὖν αὐτὸν ἄγχετε;

9 Ἐφίημι) Διονυσίοις γὰρ μέντοι ἔτους ἐπετελεῖτο, ἵαρος καὶ φθινο-
ἔφειτο τὸ θεῖατροι τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πᾶρου· ἵαρος τὰ μικρὰ Διονύσια·
τῷ κωμῳδίῳ. Ταῦτα δὲ ὅς τοῦ φθινοπάρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysius, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa ex postulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκο-
μεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆ-
μαι γὰρ ἡμῖν διηγέλλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλή-
θη καὶ ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτε-
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα
καὶ σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Ταῦτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ
καὶ μόνη τάληδες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρόμην
πολλὰ ἰκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ὃ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς,
πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσ-
ούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἕκα-
στον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐντιῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιῦντες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum
venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim
ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de
nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa in-
terficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia
litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nemp̄
invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc im-
petravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante ve-
ro contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in
tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obo-
lis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ
 γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ
 μαρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΓΚ. Εἷσθι αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀ-
 καύν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δεῖς
 τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα κατα-
 φανείη πάντας τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δέ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περι- 16
 πατήσατε· ἤξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΓΚ. Τίνες δέ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ
 κόσμαι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δέ
 ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δέ,
 Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δέ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ
 Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΓΚ. Οὐχ ὁρῶ ἦν τινὰ καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores
 quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
 tes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare
 volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in
 ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu
 sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate:
 veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim &
 ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope
 illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa
 & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλάπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῳ ἤν μοῖλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πληρὲς γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἂν πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὰ θέραιπαιδιῶν τούτῳ, εὐνοικωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπόσας ἂν ἐβέλῃς.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μεθ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenius perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δαίλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον
 ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ.
 εἶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδ' αὖτις, ὡς δόκωμαι. ἡκέτῳ δὲ καὶ οὗτος,
 καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπο-
 λεῖσθαι θέσῃ μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ
 δυσελέγκτοις, αἰέτινας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ὥστε
 ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαῖοτάτος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν
 Ἀπέδειξιν παραλάβω.

ΛΗΘ. Ἐπίσθ' ἐπὶ πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δο-
 κεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὅρα, προσεταιρίζεται κατὰ ἡμῶν, ὡς Φι- 18
 λосоφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε, ὡς Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
 Ἀριστοτέλει, μήτι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὕσα;

*formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in
 periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu
 vero, Elenche, [Convictio] hic mane.*

*Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius,
 veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum
 mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni
 repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque ne-
 cessarius est Elenchus.*

*Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si De-
 monstrationem etiam assumes.*

*Va. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iu-
 dicium videmini.*

*Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, con-
 tra nos Veritatem.*

*Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne
 quid mentiatur pro ipso; cum sit veritas?*

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ
κολακικός ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπώμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγ-
ξικλέους.

ΦΙΛ. Πατὴρ δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ὧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευθρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδί-
κων μου, οὐχ ἥττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν

12 Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν
γὰρ Ἀρατὸς ὦν, Ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ τοσούτοι διήνευχε· ὥστε τὰ
φαινόμενα Ἑλλάδι Φωίῃ γράψας,
ἰθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δέ, ὁ τῆς
στοίας κοσμητὴρ τε καὶ καθηγητὴς
ἐκ Κιττίου τῆς Κύπρου ἄρματο, καὶ
ὃς καὶ Κράτων καὶ Χρυσίππος ἀμ-
φω Σολεὺς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρυσίππος.
ἀμείλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Στα-
γειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ Περ-
ταγόρας, Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδέποτε
ἐνείας διέκχονται, ὅτι μὴ ἐκ μίσης
Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκον-
ται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς
σχιστοὶ Ἕλληνας παρευδοκίμηκότες
τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est,
& adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducer.

Ver. Bono animo estore. nihil profecto iniustum fiet, hac
una praesente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod
tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius*;
Veri F. Convincentii N.]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, ο Philosophia, eorum qui Euphratem co-
lunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum
meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros:
mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cyprio-
rum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὔσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. Ἡ τέχνη 20 δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μισο-
ψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιαυτῶδες εἶδος
τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πᾶν δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθαι.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτεي τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὅραες γοῦν ὅποσους ἀπεχθάνομαι,
καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναν-
τίαν αὐτῇ πᾶν ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ
Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ Φιλό-
καλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγ-
γενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πᾶν ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης.
οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντία ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειό-
τεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit,
neque si voce sit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars
vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & menda-
ciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus im-
purorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio
sum, & in quae pericula propter eam venerim. Verum ta-
men etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto,
quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac
pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia
sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar.
Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores,
quingenties mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δέ, πάνυ ἡριβωκένας.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τὴν τέχνην· μία γὰρ ἔστων, οὐ εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΥΚ. Ἀμείνων σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὰ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐνταῦθά· που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζομεν. ἡ Ἱέρεια, διάβες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν Θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιρκεύοντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὀφῆς, ἅτε

2 Οὐκ ἐχρῆν... καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἔτσι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὴν ἐπιστάμενος... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ... τοσούτον εἶδος... ὑγιεινόν. ὁσαύτως καὶ ἐπὶ γνῶσεως

καὶ φθορᾶς, μίσους καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησὶ πρὸς τὴν Παύρσιόνην γυν. διατεινόμενος ἀπομαθεῖν τὰ πάντα τοῦ μισοῦ καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνην. ὡς οὐκ ἔστι τοῦτο... τῶν ἀντικειμένων ἢ αὐτὴ γνῶσις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urticae Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

δὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτοὺς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρατούμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἑτοιμαί 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προσλόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ΑΝΑΒ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδεύτατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βες, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀβρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν κατηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἴτε τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκοπῆς
εἰκοῦσα. νῦν καιρὸς. G.

15 Πρὸς ἡγήριαν) Τὸ πρότερον εἰ-
πὺν ἢ ἀγορεύσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me serva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chryf. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adfunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομιψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ καὶ κεινὸ που παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

- 23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδρότερων προχειρισάμεθα, Διογέην τούτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὀβολῶν πρᾶγην ἀποκεκηρυγμένους.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippium dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrem currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Craterem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praefens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudicialis. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξετάζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε' ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὁ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δοῖναι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρεῖτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ πάντων 24 ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀπὸ τοῦ κα-
τασκιάζει, ἡ γὰρ ἐπὶ τὸ ὑπερμαχεῖν
αἰτιατικὴ συντάσσεται. ὑπερασπι-
ζω σου. προϊσταμένη σου. προπολι-

μῶ σου, οὕτως οὐ καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ πάντων) Περὶ πάν-
των ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, ager pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus diffidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogiter;

διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεδέσσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τούτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γάρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν. Διογένης δὲ κατηγορεῖται μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα καθίστατε δ' οὖν. σύ δ', ὦ Διόγετες, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἦπερ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν Διαπρίξει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχή- φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· ματι μόνον φιλοσοφεύντας. G.

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te consilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ccquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τούτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ αἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὐτοσί Παρρησιάδης ὕβρισκεν, ἥδη ἐρῶ. ῥήτωρ
γάρ τις ὡς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμησεις, ὅποσον ἡ δεινότητος, ἡ ἀκμῆς
ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπειθῶν
καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἥδη πεποίη-
κεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
Φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαίον-
τατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῶ διεξιὼν,
ὥστε αὐτὸν μὲν κροτέσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβριζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ παλὺς λέως, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non definit,
cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, &, tanquam nihili sumus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &,
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνιότατα εἶναι δο-
 κούντα διασύρηται ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
 Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτοὺ ἐπὶ
 χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν
 ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι
 μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
 νυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
 ἐδόκει τῆς ἐορτῆς καὶ ὁ Θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελώς
 26 τις ὢν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ζυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ
 Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
 τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ
 διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
 λην τούτον, Χρῦσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
 τας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισῆς, οὔτε ἰδία τι πρὸς ἡμῶν πα-
 θῶν. εἶχε γὰρ αἰνὰ τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
 εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἐδράσε. καὶ τὸ
 7 Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ εἶδέν. V.

irrisoribus & maledicis, praefertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permixtum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καὶ ἡμῶν ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὅς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοῖ Φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐθειας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπούλησεν, ὥς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἢ φιλόσοφος κατὰ τὸν Σίβα-
στον φύσει πεχηρμένος γενναῖα καὶ
ἠλιγχικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

τε τὸν κύνα καὶ ἰμφιλοσόφως μετα-
ιδὼν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκι-
μον ἀποφίρεσθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore adtoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium; si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

Φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίοις δὲ, μνάς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

- 28 ANAB. Εὖγε, ὦ Διόγενης, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἔχρην, ἅπαντα εἶρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

- 29 PARR. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὺν μέρος· ρεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστίον γὰρ ὥς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληρῶντες,

διὰ τινὸς διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, καλεῦντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρουίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιοῦμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. V.

stituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
θήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὐς τινὰς ἀπεκή-
ρυκτον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάβοις, ἢ τραχὺ φαίνοι-
το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
νους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦν-
τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥη-
τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὀλισμούς,
καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
ἤξιον ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
λης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καὶ περὶ μόνον παρέ- 30
κνῖα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
dum occupavi, nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
& impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, auda-
ciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his,
ut decebar, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
dam portum invehctus, sub tua tutela transigere. Deinde
cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπείγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινούντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀπεβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ρυθμίζοι, καὶ ἀπευβύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ

31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥάδιον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτου· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἄ-

erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatæ legislatores; & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis præceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam æmulum pauci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philosophiæ captos, sed sola, quæ ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis & publicis, quæque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbaram dico, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere: indignabar equidem, videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ ὃν οὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλί-
 νικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 ἀτίμως κατατεθλησμένος πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα
 τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
 μιμήσασθαι ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἥξιον λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδιώξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινὸν, ὧ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incessu uratur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus,
 a quo ignominiosè adeo in feminam fractus esset. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere ausos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidid-
 set, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἵκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεῖναι καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν
 33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἦνεγκα ὁρᾶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 Ἡ τούτου τὸν ἐπώνυμον) Διο-
 γένους τοῦ κυνικῶ. V.

10 Ἐρήμην) Ἐρήμη δίκη ἔσται
 ἀπαντήσας ὁ δικασόμενος ἐπὶ τὴν δί-

κην καταδικασθῆ, ὅμοιον καὶ τὸ
 ἐρήμην ἀλᾶται. V.

14 Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια
 ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, & Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discesseratis e medio; illud vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effluentem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀβλοβέται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηναῖν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκάς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μὴδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν Θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
 νοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοῖντο ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
 μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δέ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς Θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
 ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τάναντία ἐπιτηδεύοιεν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα Φασίν, οἷον χρημά-

1 Ἀδικεῖντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
 κιατὸς ἐν τῷ περὶ Ὁρχήσεως Φασίν, ἐξορχεῖσθαι λεγούσιν οἱ πολλοί.
 ἐκείτω δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praefides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias

τῶν καταφρονεῖν, καὶ δοξῆς, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορῶν, καὶ ἐξ ἰστοιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠβιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσιῶν θύρας ἀλλήλους παρὰδούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες Φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπῳδᾷ Φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἀκρα-

6 Τεθήπασιν) Ἐξελάγῃσαι.

V.

12 Παρὰδούμενοι) Παραγκανιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatōres quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflistantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅπόσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δεὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ-
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικῶν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλούτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρον; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil fane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aestus, incitiae, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicis

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ εἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχούμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, Φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευ-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὁστοῦν ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχιζειν διδάσαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θῆαν, ἄχρι

7 Ἀσποῖδα) Ἐχθρά. V.

ἢ πυρρίχην, σύντομος. V.

ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιאלλακτα.

15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-

V.

μύδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορ-

13 Πυρρίχιζειν) Εἶδος ὀρχήσεως

φουρά χλαμῖς.

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnās ludunt. Eo
 enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupa pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus.
 Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & perso-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

δὴ τις Θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆ-
 κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαδόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦδ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατεῤῥήγνυσον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ Θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὗ- 37
 τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμωδῶν. περὶ
 ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους,
 καὶ Θεοὺς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέ-
 λες, τί Φατε προσήκειν ὑμῖν τοιούτους, ἢ οἰκειόν τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in me-
 dium: tum vero simii, visa re, obliiti saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas cor-
 trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me insa-
 nia illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασί, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πῶγῶνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθραποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἦνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γούν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γούν ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὗτοι Φιλοσόφους. εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἐστι.

38 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἐδόξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ἠυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γούν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ φήμις μὲν μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτα δὲ, ὁ θεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἐδείξε τοὺς

1 Ἡρακλῆς, φασί, καὶ πίθηκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παραλλογμένων καὶ ἀσυμμάτων. καθ' ὅτι ἦτορ μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀν-

δρείτος, οἱ πίθηκοι δὲ οὗτοι ἀνδρῶν ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφάρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεται εἰσαγόμενοι. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt, & philosophari se prae- dicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inqueiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα
προσεοικότες, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυ-
χὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἡρυβρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ,
τί Φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀΦεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλή-
ματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφαι;
τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδόν
τινα τοῦτον ἐΦ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυ-
γῶν ξυμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς
ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν
ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον
ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδη· ἀΦιέμέν σε τῆς αἰτίας; 39

7 Εὐεργέτη ἀναγράφεισθαι) Γρ.
ἀναγράφαι. G.

13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθετῶ,
μεταγιγνώσκω ἐφ' οἷς εἶρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non
corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima si-
militudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem
quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere,
& amicum nobis ac bene meritum in publico monumento
scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos com-
movimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, &
illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum ma-
gnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem,
amicum mihi adscisco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσκειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ, ὧς μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὁρβῶς, ὦ Ἀρετὴ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

40 ΣΤΛΛ. Ἄκουέ, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρᾶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, &c, quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis perfolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τὸδε χαλεπὸν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰον-
ται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομὴν.
δύο μναὶ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς.
ὅς δ' ἂν πώγωνά βαθὺν ἐπιδείξῃται, καὶ παλάθην ισχύ-
δων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σω-
φροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ εὐκράτειαν, μηδαμῶς.
οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλ-
λογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ἵς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαῖ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠδιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42

9 Παλάθῃ) Μάζαι σύχαν. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc
ferē in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur,
eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot
philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad il-
los pertinere se iudicant, veniunto in arcem ad congiarium.
binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta.
Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corol-
larium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque,
temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim
ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syl-
logismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Pro-
posita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

εἰς μᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηθὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυθὸν, ἐσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἀλλὰ καί κειθεν εὖ μάλα πολλοὶ, καὶ τεύθεν

Μυριοί, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι. Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαβίζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, πάγων, κολακεία, ἀνασχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνέεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεληθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν τύπος Ἀθηναίων, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκισάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλας ἦρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθραμμένος

τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἀνακτεῖς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακτεῖον) Ἀνακτεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἀνακτεῖς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi. & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem affidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἐσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρή τοὺς Πλατωνι- 43
κοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρό-
τερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν' ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρώτοι
ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακούντας δό-
τε, καὶ τὰς παλάδας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενούμεν,
καὶ ὑστάτους δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πῶς τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκα-
δημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς
ἡγουμένον. V.

phia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te
etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum
imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophan-
tibus sunt probabiliiores.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Py-
thagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

.. *Per.* Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos
esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis
exspectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academi-
ci, quantum reliquis sumus contentiosiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μῆτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μῆτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφούντες εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
- 45 ὅποσοι μεμενήκασιν, οὐ Φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπὲρ βῆται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρον ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίθος καὶ σχεδίας ἀπτημίος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδίᾳ, δὲ καὶ ἐγκρυφίαν φασκέν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Desinite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impositores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἤξιους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ἐν τινι τρόπῳ ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῶ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὥπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασιν τοῖς Φάσκου-

¹ Χρυσίον τουτί) Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάγουροι ἔχοντες ἀνυρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾷν εἰσθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτίβι-

ζοιεν τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ σιμνί-
τερον καὶ τὴν ὑπνίην. οἱ κύβοι δὲ
δείγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκο-
λάστου διαίτης. V.

Parrh. Non. fed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oporter autem vos videre, quemadmodum ista ignorari definant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invale scat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipfi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τινα (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτῳ τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάντῃ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προβεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῶ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

5 Ἐν χρῶ) Κουρίας ἐν χρῶ λέγεται ὁ μίχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρμημένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despicere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τούτου, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὅψι αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἔστεφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί, αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερεῖά μοι ἐβέλη πρὸς ὀλίγον
χρῆσαι τὴν ὀρμιᾶν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς
πάντ' ἔχῃς.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱερεῖα, καὶ ἰσχάδας μοί τινὰς ὁδὸς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 Ὀρμιᾶν) Ὀρμιὰ λεπτὸν σχοι-
νίον, ἀπὸ τοῦ ὀρμι, τὸ συμπλέκει. V.

10 Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὁ
ἐν Ἀθήναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περῶ περαιῶ, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε πει-
ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀττικὸν μῆτις. αὐτοὶ γὰρ
καὶ παίζεις ἔχον φασίν, καὶ ἔκον
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλη-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonfa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas ali-
quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικῷ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησεν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ Φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὁσφραῖται τοῦ χρυσοῦ, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἰληπται, ἀνασπάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεῦχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐστί· Cέρ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὀσφραῖται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέρετο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Eīcam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysofryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit fane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attigit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

βαιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἡλπισας, ὑποδεδυκάς; ἀλλὰ νῦν ἔση Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἀγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἀγκιστρον· ἡ δ'
ἰσχάς ἡδὴ προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί σῆς, ὦ Διόγενες; οἷσθα τοῦτον
ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί αὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρῶην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ
εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εὶς τὸ ἀγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) Ἄμορφος, ἀποσπῆς, μυσσπός. V.

ptus es, gulam dum scctaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis sit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυέστατοί γε ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηγνὼς ἐς τὸ ἀγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπασθῶ.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἡκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί Φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δοξείε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρυσούς ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν

5 ψῆττά τις) ἰχθύδιον, ὃ ψῆτ- τινες συνάλιν καλεῖσιν, οἱ δὲ βού-
τα τῶν πλατῶν, ἐκ δύο δερμάτων γλασσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦ-
συγκελίσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὃ τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim sunt, & minoris, quam apuæ, ponderis.

Diog. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Plutys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platonium se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐτῆς ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστιν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστοτέλες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφανείαν ἐκτραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους ἢ που σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπᾶσαιμεν ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτερος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὀρμῆς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὐτῆς ἐπαῖψεν, e regione ibi in margine erat. G.

ἰχθῦς ὁρῶ) Ἦθικὸν ἐπιφθίγμα τοῦτο καὶ ἀφελίς. Καὶ ἴσθι δεικτικὸν ἦν. τὸ ὁλόκληρον ἐκτεθλίπται. V.

8 Ἄλλ' ἰτιδὺ πολλοὺς που τοὺς

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinofos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: fatis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

PARR. Καθήκα. σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν αὔραν. βαβαί, μέχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δέ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χουσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἰδῶ τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθύν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

PARR. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς εἰπέ, οἷσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νη Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρήρσιάδῃ, προσήκειν τὴ ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιοῦτους ὄντας.

PARR. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἰ. οὕτω γοῶν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ὠκαν-

1 Ἐπιτέλει τ. ὁ. Ὑπολαμβάνων. ἄσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλεῖν. τὸ πέρχει. ἔστι δὲ καὶ τὸ τὸ Ἀττικόν. προσπακίσταται γὰρ τὸ σκύπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arro-
dunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Tra-
iectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius no-
mine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui
loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic,
Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [Chrysus] inerat
nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti vi-
ros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos in-
terrogas, hoc fumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam
praeceps eat cum reliquis, spirituosus cum sit, metuendum-

θάδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλις, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις 52
σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, εἴχῃται ἀποσπάσας τὸ χουσίον,
καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει.
ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσους· αἰεὶ δὲ καὶ
ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε; μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε
τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ,
κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγ-
κατακαίετε, ὡς ἔσθην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ
τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι
δεήσει; μᾶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν· οὐδὲν δοίσει τοῦτο.
πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν
τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησώμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν τῶν Πεισίστρατον πρῆσαι τὸ Λύκειον,
παρ' Ἀθηναίους γυμνασίον ἐστὶ τὸ Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ὁ Περικλέους πρῶ-
Λύκειον. ὁ Θυόπομπος ἐν τῇ κα' οὐκ ἐπιστάτου αὐτὸ γινώσκει. V.

que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus,
[in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos
vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Acade-
miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
hil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, pau-
cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωβοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός ὠρῶνται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρόπεται. κωλύει τε οὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος ἔρηται ἀπὸ τῶν Τυρῶν τῶν βίαιων καὶ ἀσπῶν ἑξαρχῆς, ὡς φησι Φιλίχρους. Τυρῶνοί γὰρ ὀλίγον τι νῆα χρόνον οἰκιστὰς ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐφθησαν ἐξανισταμένοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπόλοντο ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Διόνειον καὶ Ἰμβρον ἔφυγον. Χρόνος δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθραυῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἄρμυσαι εἰς πόλιν, καὶ κατὰσχοντες εἰς Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἤρπαζαν παρ' αὐτοῖς ἀρχτεύοντα τῷ Σεῖῳ τοῖς Βραυρωνείοις, αἷς συνώκησαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔτος ἔχρυσον τοῖς βασιλεῦσι Τυράννοις καλῶν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυρῶν. G.

2 Εἶν) Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπίσημα ὑπεριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς νῦν εἰρημνείοις ἐπιλεγόμενον περιριζει αὐτά. ἴσθι δὲ καὶ

παρακλιούσας, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὲ, ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωβὸν) Τρίτῃ λέγουσιν εἶναι τὰς μοῖρας, Κλωβὸν, Λάχισιν, Ἄτρεπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρανα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωβὸν προσδιαλεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ τῶν νηῶν ἑκπλοὺς ἀναγωγὴ λέγεται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. V.

5 Παρακέκρουσται) Εἰ τι εἶχεν ἐσχισμὸν ὑφάνθη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν καύταις τὸ παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ἐθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρόπεται) Ἐν τῷ τροπῶντι ἐμβέλλεται. τροπῶντι δὲ ἴσθι λῶρος εἰς ὃν τὴν κωπὴν ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασὶν εἰς τὸν ἥδον διακρίζειν τὰς τῶν ἀπὸθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nescit Mercurius,

νει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὀράς
τὸ πορβμεῖον, τρεῖς ἡδὴ τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν ἡμεῖς δὲ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ραθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὐσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καλγαθὸς
νεκροπομπός, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὑδῶρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλη-
σται. καὶ ἥτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφῆβων, ἣ καθαρίζει,
ἣ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριά-
ζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἰ τις ἀσχολία προσ- 2

3 Ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι) Περὶ
ἰσκήριον, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερδάντα-
μεν. G.

7 Ὡσπερ) Γραι. ὥσπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

9 Ἐφῆβον) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 16' ἑτῶν νεοὶ ἄχρι τῶν εἴ-
κοσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῆς
ὁ Ἑρμῆς ἰφορὸς λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστάσθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omissoire esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lueta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex femisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχορήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κεῖνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι θέον, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ εἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαί, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῶφες, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἦτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄσθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπτεται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βαδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφίδελος) Εἶδος βοτάνης. V. Hesioidus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαί) Τὸ ἐπιχέμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πανίδος πλακούντος. V. πλακούντα πλατῖα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θυμάτων. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλεπύνει) Ἀγανάχτει. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Desine indignari, Charon: prope enim est, ut vides,

αὐτὸς οὗτος ὡς ὄρας, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μάλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ράβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γε-
λῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ζύλον ἐν
τῇ χειρὶ ὀρῶ ἔχοντα, θριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους
ἐπισπυδόντα. οὐχ ὄρας δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι
ρέομενον, καὶ τῷ πόδε κεκοιμήμενον, καὶ πνευστιῶντα,
μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ
Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ERM. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτοῖν τὸν ἀλιτή-
ριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως
ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδιόρασκε;

2 Σεβῶν) Διάκων. V.

3 Διδόμενον) Τὸν τύραννον λί-
γει Μεγακλήνη. V.

ibid. Γελῶντα) Μιχυλλοὶ πίνηται
φασὶ τὸν σκυτοτόμον. G.

4 Ἐτα δὲ τινὰ) Τὸν χυτίζον λί-
γει· ἐξημμένον δὲ βαττάζοντα. V.

7 Κεκοιμήτον) Κοινοῦ τοῦ πεπλη-
ρωμένου. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνέχοντος
πνεύματος, καὶ ἀναπνοῇ. G.

11 Λειπόνεως) Ὁ καταλιμπά-
νον τὴν γαῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum con-
fertus virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter
hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris sus-
pensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuen-
tem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides au-
tem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere opple-
tis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet.
Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse
perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc
fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin ho-
die deferuerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam
molitus est?

ΕΡΜ. Τούτῃ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μάλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἔσπερῆσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἰδ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἦδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναῖος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγῶν. ἀφ' οὗ γάρ μοι παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τὴν πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπᾶρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακωκύνει) Κωκυτὸς φωνῆς ἔστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλιβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταστραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτρακτὶ στρίφει ἡ Κλωθὸ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον

τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἄτροπος) Ἄτροπος ἔστι μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρίψασθαι. οὗτο καὶ τούτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβάειν. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερής. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi a me fuit, stamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non fane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

ἀξίων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐΦιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καί κεινις λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπὶ ὧν ὥχετο. ἐνέδει σὺν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλῃς σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδία· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαβεῖν δύναμενα. τέτταρας ὡς ὅρας πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἡκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν ταύτῃ ἀκροατρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν αὐτὸν κατέρχονται. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. Apollod. L. 2, p. 54 B.) Solan.

4 Λογιζομένου αὐτοὺς) Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθὼν) Ἀγνισθείς. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπε. V. *ibid.* Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακός) Ὑιὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίστασε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

9 Ἄλῃς σοι) Ἀρχίτα. V. (In V. est ἀρχαταί.)

13 Παραλελόγισται σε) Παρηριθμῶσιν. V. (παραλελόγισται. C.)

missiōibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, illicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi solertia uni: satis tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

Lucian. Vol. III.

M

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν. καῖπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θεόντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταϊνάρῳ· παρὰ τοσούτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὐ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισάμεν τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Συνεῖς) Νηῆσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφιστηρίας. V.

6 Ἐν Ταϊνάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγορίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμείλιαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὗτα καλεῖται ὁ τῆς νεῆς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἰξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ κελουμένη σκάλα. Cod. B.)

bescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte infecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morum fuerit?

Cloth. Bene dicis, incendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεώς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλεῖς· τί γὰρ αὖ καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ σοι, ὦ πορθημεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὁμφακίας ἡμῖν νεκρὸς ἦκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἦδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἀγρίας. V.

ibid. Ὁμφακίας) Ἀόρους, ἀνιψίους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τελευτηκῶτα ἡπία. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράντους ἐστήσαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐνέχρηστο τοῖς λοιποῖς. καταλυθῆναι οὖν τῶν τυράντων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικαχέσῃσι ἀλλήλους οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκυρὰ εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλεται. V.

14 Βεβυσμένοι) Πιεραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν οὔτοι δυεῖν θέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσὶ.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἦκατε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοὶ πλησίον.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντα. V.
3 Τακεροὶ) Τακίντες. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐψήμιοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passi enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adfunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ;

ΕΡΜ. Πάρεσιν οἷδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὄρας. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα γὰρ τεθναῖσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι ξύλον, ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον.

V.

τῆς ἑκάτης δειπῶ, ταῦτα παρατιθέναι εἰάθισαν. ἡ δὲ ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θείῃ. ἀπὸ δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήρτο. V.

16 Τῆς ἑκάτης) Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adstant faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febris confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἑκάτης τὸ δεῖπνον Φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων
ὦα, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπῖαν ὦμην, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαί σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ.
τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἵσας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλάκις ἐπειράβην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐσορὸν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανεν· ἀλλ' ἐμβαίνει ἀγαθὴ τύχη.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἤν μὴ πρότερόν γε ταυτοῖ τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δεόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστὶ.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λαϊκύδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλὰ με πρὸς

5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀπὸ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τουτίστιν ἀελεθ
τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἐκλωσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.

8 Ἐφ. ρ. ν.) Ἐπόπτῃ. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam saepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed incende, quod faustum
felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Incende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαينه.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἔασον μέναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἀραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. θάρρει τούτου γε ἐνέκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψίος παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὡς τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ραθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελής) Εἰς Πρωτοσίλαον 11 Ἀραρεν) Ἐδοξεν. V. (κί-
τὸν Ὀμηρικὸν ἀποσπάπτει. V. κριται. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum inscende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossam habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
focordia quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετ-
 τράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
 τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιοτά-
 τοις διανέμουςα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γεν-
 ναιότατε, παρελήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
 παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάζας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκού-
 οντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
 ἂν με ἁφῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου
 ἐπισήμου δώσειν ὑπισχυοῦμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιάσεται) Ἐπιζήσεται. V.

παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος

2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τού-
 τοις. V. (ἥτοι πρὸς τούτοις. C.)

φαινὸν χρόνου, ἀπὸ τοῦ παρελθόν-
 τος. V.

10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀπὸ τοῦ

14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμέ-
 νου. V.

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta;
 & paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
 tuum universum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
 micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
 accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
 rantis adhuc iugulatis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, di-
 cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
 fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὧ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιοὺς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνωμον αἰτᾷ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

3 Ἀπίφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ νεῶν. G.

πολλάκις ἐφάβητος ὥστε γαστρεῖναι
δβρύζου. C.)

9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν

12 Εὐγνωμον) Εὐλογον. V.

14 Εἰς τοσοῦτον.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.

ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Ita que adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapire hominem! sponte enim sua incensurus non videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, fruetur alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum posulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero;

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιβῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνημαῖα ἐαυτῶ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν Βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

- 10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄνδρον ὑμῖν ἄντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μαρὲ, ὃν ἥυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὄρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

- 11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

7 Αὐτανόρον) Ὅσημα κύριον. V.

& Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi maximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed viginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis & reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc regnat, sublatu.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἀκουέ' μάλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γεγόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαι-

1 Εἰδίπαι βούλομαι μετ' ἐμὲ)
Οἶμαι, θίλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.
9 Ἐγκαταλογίσεται) Συγκαταριθμύσσεται. V. (συναριθμύσσεται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι' ἵπτος τοῦτου πύσαν τὴν τῶν τυράννων ἰμφανίζει οὐδένιαν, καὶ ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακισ πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξαποῦμαινοι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, everfæ omnes ludibrium præbebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quæ fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres facere sive laudabant, eos universos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δειπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆεν, ἐκεῖνο
δευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δεόν.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ; δίοπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παρμύγε-
θες εἶναι.

*spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem
habentes temporis?*

*Meg. At illi libantes in convivii magna voce multa mihi
& magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mor-
tem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per ge-
nium meum iurabant.*

*Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti.
Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit.*

*Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam.
Quo vero consilio haec fecit?*

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

*Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod
cuperem vel pauxillum in lucem respicere.*

*Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
dam esse.*

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δέιλῃν ὄψιν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκμα, εἶθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαί δέ, οἶμαι, κεκοιωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἐνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνδρῶπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικῶντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρτίλλε

1 Ἐπὶ τάχιστα με ἀποθάνοντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικαῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῷ ἀνυπερβέτως καὶ παρυσθὺς γινωσκόντων. ἀπὸ οὗ τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπίθανον εὐθὺς τοῦτο ἐγγραφῆται, εἶπεν, ἐπὶ τάχιστα με ἀποθάνοντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τάχιστα μοι ἐγγίνετο, τοῦτο καὶ τότε ἔκρουξα, ἀπὸ τοῦ ἅμα τῷ γινέσθαι εὐθὺς ἐγγραφῆσαι. V.

4 Γλυκερίον) Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπασαν ὡς ἐπὶ πᾶσι εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρουβιον, Ἐράτιον, Πίλισθ, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδότηρων φωνῇ κατὰ δῆλος γίνουσι καταγορεύεται. ὅν ὁ χαρακτὴρ ἀνωθεν ἐμμένει Ἀττικῆς· μεμάνηκε δὲ τῶν καὶ τῷ ἡμετέρῳ χρῆσει ἢ Φάνισι, ἢ Ἀβρότιον. ἅπασαν καὶ μίχρη τῶν ἐνέκων μόνον κλίνεται. V.

Γλυκερίον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἰθι. αὐτοὶ γὰρ τὰ δαλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρικῶν τῇ Εὐφημίᾳ λέγοντες Εὐφύμιον, καὶ τὴν Εὐφρασίαν Εὐφράξιον. V.

5 Κεκοιωνήκει) Γραι. κεκοιωνήκισαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας· ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, επισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγόν. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθάϊναι τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βεβεῖν, ὡς ἐν ταῦθα &c. G.

ibid. Ἐσπόδει) Ὑβριστικῶς ἡ φροδισίαζεν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπάγαγες. V.

-Meg. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam adebat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαιε τέλος δέ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι ἐπειπὼν, ὥχιστο· ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δέ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὐὸς ἦδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόβου προσιόντων τινῶν ἦσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τοῦνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθι, καιρὸς ἦδη σε ἀπαντῶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δέ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρης) Καὶ τῆς νεφελῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐχαιόμην, ἐμαιόμην. V.

8 Ὡς εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν εἶσθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμιεσθαι, ἐπειθεὶς ἐπὶ ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῇ βίᾳ πολλάκις εἴθε γίνεσθαι, ὑπὸ μίζαντι κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθυς) Καὶ οὗτος νῆας ἴσται, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφορισθὲν δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ αὐτὸς, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθεῖν δίκας. V.

nique pituitam lato screatu adductam in me cum expuisset, & in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero, quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer hominem, qui exsanguis iam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorundam supervenientium animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis. sed incende: tempus est, te iam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum fumere tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρυβε.

ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποιήσον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλας βασιλέως· ἀναβιῶν καὶ με ἕασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆς; σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορβμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἴστων δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεθέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,

8 Εἰς τοῦ ποδός) Τούτῳσι, 10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Κἀν-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἀλλοίπει Ἀθηναίων ἰθὺς, τὸ
ποδός. C.) φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius necesse noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque ruto *id fiat*, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo affidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

οὕτωςι σκαῖον ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις,
γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι
τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ
τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δὲν προσεπατ-
τάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσπε-
πατταλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ᾧ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λό-
γος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμ-
βῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὅρας ὅποσα ὁ τύ-
ραννος ὑπισχεῖται δώσειν, ἀφ' ἐβείς πρὸς ὀλίγον; θαῦ-
μα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπαττάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγαπητὴ) Ἀπὸ ἀρχῆς,
λον ἴδωσα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύμενα. V. ἐπιπίθτος. V. (ἡδεῖα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius
subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum?
Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, &
increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habe-
tur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscen-
dendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se
pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? mi-
nor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δαρεᾶ, τὸ ὑπισχνέσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δειπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐβέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος· Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῇ σπηλαίᾳ φασίν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὑστεροὶ σὲ ἰσθία. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φασίν· ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ἀφιλῶ τὸ ἀποθαιεῖν ὑστερον; Οὔτις δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον· Ἐσχάτον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου· Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπται δὲ ἐν τῇ ἐπιτίδῃ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθείῳι μίξων ἢ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως· Καινοπαίης τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δεῖν εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἰρηκε. V.

12 Προσέχεται· Κρατεῖται. V.

Μικ. Audi, Parcarum optima. Non fane illud me Cyclopi munus deletat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes manent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diametro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vira, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

Lucian. Vol. III.

N

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνακωκύουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,

15 καὶ νταῦτά σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρόν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν, οὐ σκεῦος, οὐ δοξάν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. καὶ περὶ μόνον ἢ Ἄτροπος ἐνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προτακίῃσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάντῃ ἐρωτῶντες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἐνοικι-

κα λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχὺς, καὶ ὥς τις βαδίζων. V. (ἐλαφρός. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλεῖον σκντοτομικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inveniisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalp pro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalcea-

λαττηρίαν ἀπονεύσας εἰπόμεν. μᾶλλον δὲ ἡγοῦμαι
 εἰς τὸ πρόσω ὄρων. οὐδὲν δὲ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὄρω. τό, τε γὰρ ἰστοιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεά τοὺς ἀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπότελεῖν τὸ δὲ μέγιστον,
 μηδὲ ριγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' ὑπὸ τῶν δυ-
 κατατέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τοῦμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.
 ΚΛΩ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ τιμιωτάτῃ μοι θεῶν παροικῶν
 ἄνω τυράννῳ, πᾶν ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὄρων) Τουτίστιν
 οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω
 ὀδεῖον, ὡς ἐπιθυμῶν τοῦ φασίς. V.
 7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε-

ρον. G.

10 Ἐς τὸ ἱμπαλιν) Τουτίστιν
 ἱνατίᾳ τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.
 V.

tus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel prae-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra sane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites affliguntur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρώων, ἑμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὥφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν· καί μαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάβαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.

5 'Απέκναιέ με) 'Αντὶ τοῦ τωθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρέπον τινα ἐκίπτει καὶ ἐμάτ... καὶ πονηρὸς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ δισφείρειν· οὕτω γὰρ Πλάται χρηται τῷ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: 'Απέκναιέ με] 'Εφόνοιέ με.)

7 'Ὅλῳ πήχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρου μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πήχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ τείναν τον τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἄμα, καὶ τοὺς ἰδίους ἄμους περισκοπούμενος, ὃ ἴσθι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήπειν) 'Εθαύμαζεν. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublati fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
θανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνὰ πλεως,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὀρῶντες.

1 Κοχλίδων) Ὅτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκισμωτέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτος παρὰ τῆς κυνὸς εὐ-
ρηται τὸ ἐπιτίθιδμα τοῦτο. V.

6 Ἄγχιστα ἦν) Ἀπὸ τοῦ ἐγ-
γύτατα· πλείον πάντων πλησιάζων.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum
Laconici maris fanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
scentem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec, inquam, cum vi-*
derem, compescere risum non potui, recordatus praesertim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ἀνιμῆσθαι ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρῃ; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὔριον ἑώθεν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικοῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείφομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσθαι) Ἀνασπά- 9 Ἀπαγορεύτας) Ἀττήτας. V.
ση. V. 10 Τὰ πορθμῖα) Πορθμῖα λέ-
5 ἔωλον) Χθισίν. V. γει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-
8 Διανήχομαι) Κολυμβᾷ. G. πιάσαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingredere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te tranfire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahe.

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρᾳς. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί
σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδὲν ἐστὶ τῆς πῆρας, ἣν
ὄρᾳς, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τάλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
λης, ἔτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐήρης καὶ καρτερόν μοι ἑρετμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει;

4 Τίγοντα) Τράχην. G.

ibid. Εὐπλοῦμαι) Ἐπικελευσμάς
ἢ ἐπίσθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων,
ἅτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πίλαγος ἀφίνας μελλόντων, τὸ εὐ-
πλοῦσμαι, τῇ τύχῃ ὡς ἴσκει τοῦ-
το ὑπερβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
καπῇ καθήμενος. V.

11 Εὐήρης) Καλῶς κωπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κῆπην. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάτει. G.

13 Ἡ) Ἀρα. V. (Ἀρα. C.)

ibid. Ὑποκελεύσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλοίοις λέγειν εἰσβασι καλεῖ-
σαι, αὐτὸν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢ ὑπο-
κίλευσμα καλεῖ, διότι ἐνδὸς καταρ-
χόμενοι οἱ ἄλλοι ὑπῆκουον τὸ αὐθι-
μενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ἐβόνην
τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ
τὸν ἰστὸν ἀταφίρουσιν. V.

Char. Ubi iam fedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervicis impii conculca. nobis vero felix cursus contingat?

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
 ἀλλ' ὅρᾳς, αὐτεπήχοῦσιν οὔτοι δακρύνοντες. ὥστε ἡμῖν
 τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβῶν.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν
 ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμῶξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. οὐδὲν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶξωμαι
 εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

7 Ὅττοτοῖ) Φεύ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce.

ΜΙΚ. Οἰμῶξομαι τοῖνυν, ἐπεὶ δὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ; δοκεῖ. οἴμοι τῶν καττυμάτων οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν ὀττοτοῖ, τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κέντητῆριον; ἱκανῶς τεθρήνηται σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε καὶ 21
σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μικύλλε.

ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, Φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβόλος, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡς καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικεροδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σαιδαλίαις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑπὸβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παραοιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειροῦντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ira videtur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vesturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrofam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνas,
καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευσαι γὰρ καὶ κείνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῇ, παραλαβὼν ἐγὼ
δε αὐτὴν, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην,
καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ
πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προϊώμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς
ἔεσθ' ἐ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέ-
γιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης
Σιμμίχῃ; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὐ-
τε καλόν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον,
πρότερον τέως ἄμφορον εἶναι δοκοῦν, ἰσότημον γίγνεται

2 Μίτειμι) Μετίτχομαι. G.
3 Τοὺς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἔθνος
παρ' ᾧ γίνεται τὰ σπρικὰ ἱμάτια.
τευτούς οὖν φησὶ Σῆρας ὄντας, ἀπει-
μι ἐν γυναιὶν οφείλουσα. ἢ δὲ ἀκο-
λευθία τοῦ χειμέου ἀπαιτεῖ Σῆρας
βοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκόληκας τοὺς
ποιούντας τὰν μίταξιν. Διαπαίζει
δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λίγοντας ἀθα-
νάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυ-
χάς. V.

9 Μέγιλλος) Οὗτος ὁ Μέγιλλος

Κορίνθιος ἢ ὑπερφύρειν κάλλει τοὺς
κατ' αὐτόν. V.

10 Ἡ τῷ) Ἡ τινι, ὃ ἴσθι ἐξέον-
τος. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Ποριῶν ὀνό-
ματα. V.

13 Πρότερον) Παρέλκει ὑπότερον
τῶν δύο. ἢ τοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως,
ἄμφο γὰρ ταῦτο σημαίνει. V. (Πα-
έλκει τὸ πρότερον, ἵππαι ταῦτόν ἄμ-
φο σημαίνουσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes,
& reliquas animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adver-
sam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras
transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me dein-
ceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Me-
gillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phry-
ne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris,
neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam de-
trita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῇ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ
τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ πο-
τε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ
δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι,
ἔτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια
τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά
τις, Φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἄρα
ποῦ Ἐριννὺς ἐστίν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

Ἦ ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέττα- 23
ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ραδάμανθους οὗτος ὑμᾶς
περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐκατοντήσας. G.
ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐρση ἢ
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια,
ἐπιτελούμενη Διμυτρί καὶ Περσε-
φόνη, ἐν ᾗ ἐγίνοντο ἀντίπα τῶν
Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λου-
κιανὸς οὖν διαπαίξει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέ-
ρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ
τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι
διάς τινος ἐπιτετραμμένας καλέ-
ζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν
βίον. V.

honorem regis purpureae obtinet: speciem enim neutra ha-
bet, eandem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una
ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, ini-
tius enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene. dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier,
terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tif. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκειψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιοπίστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς Φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἔλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰσθηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουτουὶ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐνερχῶ σε Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ δαμάνθους τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero accusafuturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

ΡΑΔ. Οὐδείς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΥΝ. Πῶ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσθαι παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στιγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἰδοῦ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζητεῖς ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στιγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὔτοσί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἵχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκίας τοὺς στιβομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, πῶς στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἑρώτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνέττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἵχνη πρώτης ἀμαρτημα, δυνατὸν διὰ τῶν πόγων ἀποκαθαῖραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀνωθιν. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce: Exue te, ut inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita patriverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμόν, ὦ Ῥαδάμανθι, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ἂν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερδάτας, συν- ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχὰς μετὰ θάλασσαν. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους. 15 Ἀνεπίγραφος) Μηδμίαν γρα- λέγουσιν, ἵνα διαγούσιν αἱ τῶν φὰν ἢ στίγμα ἔχον. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi lum: inspice igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃς
 πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὡς
 Τισιφῶνη, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὡς
 Κυνίσκε, κατηγορεῖ, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ
 ἀνὴρ οὗτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώση γὰρ αὐ- 26
 τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως
 δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου
 δείξω φανερώτερον· οὗτοσί γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα
 μὲν ιδιώτης ὧν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ
 τοὺς θρασυτάτους προσεταιιρούμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη,
 ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐ-
 σίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλουτοῦ πρὸς τὸ ἀκρό-
 τатον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδεῖν πα-
 ραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis?
 accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone,
 praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam &
 convince: prope enim homo est.

Cyn. Universum quidem neque opus erat oratione. Sta-
 tim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen &
 ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam.
 Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, per-
 petrauerit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumptis in
 sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto fa-
 tellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero
 omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum per-
 venisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crude-
 litate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀβλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρβένους διαφθείρων, καὶ
 ἐΦήβους κατασχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις
 ἐμπαροινῶν καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ
 πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
 δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν
 τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ
 μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐ-
 τοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειο-
 τάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις
 ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴση, προσκαλέσας
 τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς
 ὀρᾷς πάρεϊσι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὔτοι
 πάντες, ὧ Ῥαδάμανθου, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ
 μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ,
 υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,

3 Ἐμπαροινῶν) Ἐυβρίζων. V.

7 Καινουργόν) Τὸν ἐπιποοῦντα

6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς

ξίνα. V.

ὀφθαλμοῦς. V.

9 Κινῶ τις ἰστί) Ξυθῆς, μά-
 την, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corrumpit, adolescentibus pudorem
 eripuit, ebrui more in subiectos sibi impotenter grassatus.
 Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius
 erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto pos-
 sis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculo
 rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam
 crudelem istius in novis suppliciis excogitandis sollicitiam
 quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc
 vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies,
 si advocari iusseris ab isto interemtus. Quin invocati, ut
 vides, adfunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rha-
 damanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem
 insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod
 indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ἔτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μαρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφῆβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ραδάμανθ, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν λύχρον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχρος ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

II Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἑμφυα, ἐπὶ εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἰστοῖσι τιθεὶς οὕτως ἑμπαιζαν, λύχρον καὶ κατὰ γίλατα. ἐπὶ δὲ γὰρ ἰκαίνοι κλίνη μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adfunto. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

○

ΡΑΔ. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ἀ σύνιστε Μεγαπένθει τοῦ-
 πω' προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνῃ λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσε Κυνίσκος· ἐγὼ
 μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνο-
 μαι· τοιαῦτα ἦν ἀ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφεστάτα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ'
 εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχρος ἤδη
 μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ
 παρῆν· ἀ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὁκνῶ λέ-
 γειν· πλὴν ἀλλὰ ἐβαστάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα,
 καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν
 τοῦλαιον οὐκ ἐπινόη, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆ-
 γέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον
 κατεμίαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουθε

9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ
 ἡμέρᾳ. V.

12 Ὑπερπαικότα) Ὑπερβα-
 λόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum consciū sitis huic Me-
 gapenthi.

Leñ. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere
 ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae
 in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium,
 qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic te-
 stimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim ade-
 ram: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dice-
 re. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam
 omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non bibe-
 rem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis,
 & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαί, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν καλασθεὶν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοι καινὴν τίνα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποδνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μολυβδεῖ- ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ἅς λέγουσι, κεφα-
λαί. G. λας, φύλαξ τοῦ ἄδου. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πο- 8 Χάριν εἴσομαι) Ἀπὸ τοῦ εὐ-
σαμὲν πυρὸς λέγουσι τοῦτον εἶναι τοῖς. χαριστήσαν· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων τοῖς ἀρχαίοις οὐ λίγισται. V.

numerum etiam videamus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem in-
iiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & di-
gnum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam
bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibit.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπάζομενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὕτως, δεδῶσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

Ι Ἀναπεμπάζομενος) Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἡξιάβη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτραπέζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἑσπέρῃ· θεωρῶν γὰρ δύνῃτα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ πιταμοὺς παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γένεσθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος, ἐκείνα φεύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas animo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, I
καταλέξω τούτων, ἀ πᾶσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ
μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φι-
λίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία,
τοῦ τοιούτου πειραβείς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα
ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ Θεοί, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με' οἱ
μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια
ἐπασχον' οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες
οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν' ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt,
enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercena-
rii familiares illi, quique censerī se in amicitiiis beatorum
istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc il-
lorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eo-
rum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi ali-
quid expertus: (neque enim necessarium mihi experimen-
tum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum,
qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in
malo adhuc constituti, cum desierent, quam multa & qua-
lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effuge-
rant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

ἢ ὤφραϊνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιο-
πιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελε-
τῆς διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐπο-
πτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς, ἐπήκουον
αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινα, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν
παράλογον διηγουμένων, οἳ εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυ-
ρήμενοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας,
καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν
κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ
πάσῃ δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ
τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μη-
χανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς
πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινα ἡῖονα μαλακὴν ἀπεν-
θύοντα τὴν ναῦν, οἱ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν
ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀ-
σφαλῶς ἀποβῆσθαι, χάριτι καὶ εὐμενεῖα τοῦ θεοῦ.

6 (Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷα τὸ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
πάλας οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι ὁλοφυρέμενοι. V.
ἐχρῆντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae
effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita
loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspe-
xissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos ve-
lut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enar-
rantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capi-
tibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & pro-
montoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula re-
vulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesen-
tes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici
sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio fede-
rit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem
direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose
solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν,
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνεῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτρην τινὰ ὕφαλον, ἢ σκοπέλον
 ἀπόκρημναν, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαθίδιον, ἄ-
 θλιοι κακῶς ἐξενηξάντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 καὶ κεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ζυγνιθεῖς, εὐρίσκω

15 Ἐκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἔστι ἀποφάσις ἰχρήσατο. V-

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum ufus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
enarrans; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaustientium vires aqua falsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariorum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *coniectura quodam* compo-

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανεισηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὀπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ἁ-
 λόγος ἐνέπεσεν, εἴτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοι-
 αύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς
 μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων,
 καὶ δεῖπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰ-
 κεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης,
 καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας,
 προσέτι καὶ μισθὸν αἷης φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσιν τού-
 των λαμβανεῖν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα
 καὶ ἀνιροτα ταῖς τοιούτοις τὰ πάντα Φύεσθαι· ὅποτε
 οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχήμεναι
 πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σκόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπε-
 πταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰς-

nens, invenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχouis λέγειν ὡς ὀρώντες σε
 τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἀγκιστρον καταπίνοντα,
 οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περι-
 εσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμενίαντες
 ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς
 ἀνάγκην ἀγόμενον ὀρᾶν· ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπε-
 δακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα,
 ἣν λέγῃται, καὶ ἄφικτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ
 προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δί-
 κτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ
 σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τοῦ μύχου προεπισκόπη-
 σον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ
 ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης
 τὰς ἀκμας εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάβον
 πεφουσημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ'
 ἄφικτα, μηδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον. V.

pa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus,
 te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non in-
 iecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse,
 neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus,
 te introtraeto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci,
 & iam, cum nihil tibi ea res proffit, stantes illacrimari;
 ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si
 dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin
 videamur iniuriū in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc
 a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum
 non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex
 recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque
 flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus su-
 mens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino,
 nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβάνόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε' σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καθάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' οὐ γέ περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, εὐδ' ὅπόσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφούσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui serium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huius deprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιῶντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροῦς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀξέλη τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὐτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὐτ' ἐκεῖνοι ὑβριστὰς δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουρουῖντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipſi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, ſuſtinent merito: ego vero innocens, niſi veritatis & libertatis poena eſt. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quorſdam aut adultores idiotas, parvo animo & humiles ſuo ingenio homunciones, neque operae pretium eſt ab eiufmodi familiaritatibus deterreſcere, neque enim obſequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni ſunt, ſi non diſcedant a ſuis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia aſſecti: idonei enim, nec indigni ſunt ea conſuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operoſos ſe demonſtrent; ſed ſi quis hoc illis auferat, ilicet inertes ſunt, otioſi, ſuperflui. Neque igitur indigna his accideſcere, neque illos alteros contumelioſos eſſe putaverim, ſi in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae cauſa a principio domos iſti intrant, haec profeſſio iſto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειραῖσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μετὰγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναηροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προβέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλησθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος) Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὐτε τι εἰπεῖν, οὐτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεσται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commode facturum, si perpensis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valde urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγητόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἰρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὐρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξηνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτοὺς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εὐκότως
λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, ἀπὸ μενούσης ὁ-
μῖας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς Φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοῦν, καὶ δοθῆ,
καὶ ἀβρόως ληθῆ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπὲρ

γ Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη)
Δημοσθένης ἐν Φιλιππικαῖς ταῦτα
φασί, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εὐ-
κότως

κότως, ἀ οὐτε σάξιν, οὐτε ἀπαιτῶναι.
ναὶ δύναται. V.

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis. revera talibus in convitiis
invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibus aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiat. ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ρίπτειν
 ἔδει, ᾧ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ᾶν, οἶε-
 6 ται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέαι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβῆσθαι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γῆρας, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπνητηκέναι. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μὴδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μὴδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἔστι καὶ ῥῆσθαι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τοσαῦτα πονεῦσαι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐκίπαι τὰ ἀδύνατα πρεβάλλονται. V.
 tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem prolicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria,
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel sene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus; quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

βα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς υγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέοντας μὲν τὸ πλήθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανθὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πῖεσθαι τοῦ χρυσοῦ. ταῦτα ὑπάρχει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεῖα, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκεῖνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς
 6 (Ὡς οὐδ' οἱ) Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas infilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρώτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως συλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχρῶνται, καὶ αἰεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριῶνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαβον ἅμφω γηράσαντες, ἔξωρσι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι, πέπρακται· δ' οὖν
8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πᾶν ἰσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος μνασμένους τιὰ πράγματι, καὶ διὰ ἢ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἰγγυγν- πολλῆς πείρας ἐλλοιχίτας. V.

quam invenustos & infelices amatores cum nati sunt, astuti & veteratores amafii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, & praebituri, & rationem habituri pretiosorum munerum: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μετέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδοσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀφῆας
 ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον καὶ ταυτ' ὀρών-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ προδήλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι ὅτ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενή-
 σασθαι ἔσκειν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζεται. οἱ μὲν γε
 τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίον-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
 τῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλω τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορευμένῳ, μὴδὲν μεταδίδοντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

11 Τὸν λωτὸν) Βούταιν εὐαῶδες, ἢν ἐνίοι καλοῦσι μυρέλατον. V.

prate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiat. At enim propter solam ipem vo-
 luptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
 arbitrator: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac socii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavita-
 te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
 adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδῶσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινῶν Ὀμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἅθ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίαις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐβέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις
μεμνησθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοῦμὸν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὀρα-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μιν ἂν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίαις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
mehercules rifu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
vitibus se praebeant, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem iniecisſe aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
sandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum *rationis suae* argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ὄντες πάσχουσιν ἐπὶ πᾶσι δέ, ἥ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφή τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυραυρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἤδηται, ὥς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ Φιλοπόνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discres ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum affectari, vel praecedere potius, impulsus a servis, &

βούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 II οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ
 τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἰδῇ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
 ταί τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀ-
 βρός δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 θέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιας ἡμέ-
 ραι αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστὰι, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαιλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης
 φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας
 ἰαύσης, ἡματα δ' αἱματόεντα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγᾶμων, ἀλ-
 λὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἱ-

ς ἱλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 δίαν σπέρφος γένεται, ἐπακχεύεται
 σκύτος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγον.

II Καταδικάσας) Ἀντὶ τοῦ κατ-
 ηγέρσας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 incitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculofissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulofam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere so-*
mnii, sanguineique dies transierunt, non Helenae sane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ
 οὐκ ἀγῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ
 ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγών, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε
 προκειῖσθαι δοκεῖ· ὑπείσρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ'
 ἄλλου ἂν καταδεχῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέν-
 τα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία
 διαιρεῖσθαι τότε, ταῖς μὲν ἀντέξεταζόμενοις Φθονοῦντα,
 (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιπιοιούμενους)
 αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον
 δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενί-
 ζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφραλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούσι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν
 καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12
 φρονούντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος
 ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λελήθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν
 βαθεῖ πώγωνι καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἱ-

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac
 diviti quidem illa non infuavis exercitatio, qui laudetur per
 hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi ve-
 ro certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse
 propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio rece-
 ptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fue-
 ris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum dis-
 trahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone
 enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum ve-
 ro tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas &
 speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse re-
 spuere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si
 vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adites.
 Est autem vero simile, multos esse, qui obtrecent tibi, &
 alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis
 occulte iaculetur. Iam cogita, virum proluxa cum barba &

δεν ὦ Φέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκῶντα εἶδέναι, τοῖς δὲ μή-
 μέσος ἐν τσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου
 ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
 Φόβου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελεῦς αἰτίας προσκεκρου-
 κώς, ἀνακρινόμενος εἶπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ'
 ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα
 ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοὶ, καὶ ἀμψίβητοι, καὶ δεδε-
 κασμένοι. χρή τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μὴδὲν ὅλως
 ἐναντιαδῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἶεν, καὶ
 οἷ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μεζόνως· αὐτὸς τε
 γὰρ ἐπῆνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν Φίλων οἱ ἐντιμότα-
 τοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρε-
 ψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δεῦτε ὁ
 ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν
 βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔσται τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Iovis ipsius tabulis datus testis: sit ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾗ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδεσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὰ πόδε καθεύδειν, μίονα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἐμμισθος εἶ. ἐχοῖν μὲν οὕτως, ᾧ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ᾗν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχουσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός δεῖ.

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευτῶν ὑπερφυῶν ἀγαθόν, ἔταν τινὶ κόν τοῦ αὐτοῦ. C.)

πρὸς μὴ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardiniam arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi; aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumptus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice iugum ferre leve & commodum, &, quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομείναι δύναίτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκῶς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἢ δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης συνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων τις ἦκειν ἐπὶ τὸ δείπνον, οὐκ ἀνομιλήτος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἱλεῶν ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμὰς· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπῶν, τέλος ἐπέσθῃ καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανῶν· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἦκεις, θεδίως μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀΐκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πᾶν ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν
 9 Ὁ δὲ ἀκκισάμενος, ὑπεκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, & apage, inquit, a tene ego? & me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο πεν-
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Οἴλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐξ' ἐκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξείνα γὰρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἦτε οἰκετεία εἰς σέ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηρεῦσιν· οἷδ'
 αὐτῶ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τῷτο, ἀλλὰ καὶ προεϊπέ-
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψῃς. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ἑρῶντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν ὀρωμένων ἀποσκάπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλω πρότερόν σε δε-
 δειπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό-
 φλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque fit man-
 rile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, su-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, po-
 scere poculum, ne vinofus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον
ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλη-
σίον δεήσει, κακῆϊνον ζηλοῦν καὶ μαρθάνειν τοῦ δείπνου
16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου
πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκ-
πεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον
τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυ-
φῆς· ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα
ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ κακῆϊνο εἰσέρχεται σε, ὡς
ζηλωτὸν τινὰ βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφῇ-
σων, καὶ μετέζων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷε γὰρ εἰσαεῖ
Διονύσια εὐρτάσειν, καὶ πού καὶ μεράκια ὥραϊα δια-
κονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδῶντα, γλαφυρωτέραν
ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς
τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo
aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vi-
cinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coe-
nae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus,
perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum
praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum delicia-
rum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc*
comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: nonnun-
quam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam in-
videndam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omni-
bus illis ufurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis.
Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte
etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arriden-
tes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt,
uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαι-
μονίας. Φιλοτησῆσαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη
τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ
ποτε προσειπῶν· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐ-
τὸν ὑπείπειν ἔδει, ἡγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροί-
κίας δόξαν ὤφλες. Ἐπίθρονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17
σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι,
καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν
ὅτι τήμερον ἦκων, προὔκρίθης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν
ἠντληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν
αὐτοῖς. τούτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ
τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ
μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις.
καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια
δύστηνα λέγοντες, οἰοῦνται τι παμμέγεθες ὤφελειν; ἄλ-

2 Φιλοτησῆσαι) Φιλοτησία ἴσθιν, παράσχῃ φίλῳ καὶ τῷ φίλῳ χα-
ρίσθαι τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς ὑπερί-
σης αὐτῷ φιλίας πένον, τὸ λοιπὸν
ρισάμενος. V.

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: & , solis hifce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num fermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

λος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ἴσα μὲν ἐπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τεθέντα συλλαβῶν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἀνθρώ-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέας· οὐ δ' ὅαυρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
 ἐμφορήεις, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανῶ ὄρνιθος, ὧν
 μέλις τὰ ὅστα ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μά-
 ταισι, Φησί, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτόν, ἐν-
 ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιῶμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἰστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ
 πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλῖως ἐρρίψεται,
 κέρων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολαίς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείεσται τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου
 λεπτοῦ, καὶ θριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης,
 πενήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλόν, οὐ-
 7 Ποτνιῶμενον) Δυσφορῶντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripuens voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
 misere, cinicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ καθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἡ πυρκαϊάν τινα προσαγγεληῖναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19 ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἥδιον, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὅπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρηνμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δέῃσει περὶ τοῦ μισθοῦ συμβῆναι ὑμᾶς, ὅπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν Φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo comperatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque assidere iussu, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, ἐώρακας ἤδη, καὶ ὡς τῷ ζος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτραγώδητα δέ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἔνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίαις εἰκὲς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντίθεμεθα. πολλαὶ δέ, οἷσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖνυν ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τίθασσόν ἐαυτῷ πεποιήκει· σὺ δέ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθές ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.
τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δέ, αὐτὸς μὲν, οὐ φησιν ἐρεῖν, τῶν Φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνεται ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσόν) Τιθασσός ὁ ἡμερὸς· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀήμερος. V. 9 Ἐπαντὶς δὲ ἡμῶς τὰς ὑποσχί- σεις) Γραι. σαίνεις δὲ ἡμῶς τὴν ὑπόσχεσιν. G. & M.

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nostri, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicisque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmiter verumque esse putas, nesciens haec talia;

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέραντις, ἐκ παύων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὃ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὃ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοῦναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλούτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδῶναι δέοι, μόνῃς τῆς δοξῆς ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δεκούντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτηρίας μακαρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσματος εἶ, τοσόνδε τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde assuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obringat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receprus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 Φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχη τοί-
 νυν τὸν χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ
 πρὸς αὐτόν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλειον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν
 θ' ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κωκυλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὁρᾷς, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἑξαπατᾷς, καὶ
 αἰεὶ τὰ μέλλοντα βελτίῳ γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἥλπισας, γίγνεται· καὶ ὥς ἡ παροιμία Φη-
 σιν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκά-
 στην ὥς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμηκρυνόμενον, καὶ εἰς
 τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μίαι κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ποικι-
 λύνονται αἱ. Ὁ γὰρ Μανδραβού-
 λος οὗτος οὐρανὸν ποτε διασπάρξας ἐν
 Σάμῳ, χουσεύον πρὸς βατὸν αἰέθηκε

τῷ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἐπὶ ἀρ-
 γυροῦ, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μῖμνται Πλάτων ὁ καμικὸς ἐν
 Διδ. κακουμένη addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 suetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra;
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuitur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

- Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατανοεῖν, ὥς αἱ
 μὲν χρυσαὶ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες
 ἦσαν ἐπίχρυσοι βαρεῖς δέ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραί-
 τητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με·
 οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνο-
 σίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ
 καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμα-
 τος ἐνεστὶν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ
 τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,
 23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν
 γε μέμνησο μηκέτι ἐλευθέρων τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐ-
 πατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος,
 τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλεί-
 ψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν ἀπεμ-
 πολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσῃ σοι ἡ Ἐλευθερία ξυν-
 εισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ
 εἰσιόντι. δούλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspicuens intelli-
 gere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bul-
 las aqueas coloris aurei; graves autem, veros, inevitabi-
 les, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec
 enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec in-
 telligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi ita-
 que, vir optime, & non hoc solum, an labor insit in hoc
 negotio, expendes; sed quid turpe, quid humile, & omni-
 no servile habeat, non obiter audi. At primum quidem il-
 lud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non
 ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec
 omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum
 ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec
 enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo
 negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνός, ἀλλὰ πολλῶν δούλος ἀναγκαίως ἔση, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθήςσας δέ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔση, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθεῖρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτῶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πανήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνός ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολήσθαι. ἀλλ' ὅπταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεῖς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβης ἐκεῖνο ὃ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστὶ κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἀνδρὰ ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstituto capite praeestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui sero discas, atque aetate iam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & resiliere facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάθαρμα, (Φαῖν' ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδωτο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἰ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκεῖνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβῳ, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum ambiret & quasi procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis. manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi turba, & nidorem festantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐταῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριβεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἡ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ περμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα διακαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τάπιχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τρέχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 (Ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συγῆθις ἐκ παλαιῶ Λατίνους ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hefternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero ia

ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι, 25 Φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι; δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντας τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείληφε σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρα καὶ ὄνω; πάνυ γοῦν, οὐχ ὅρας; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῷφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὴ σου ἐπ' ἐκείνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine inesset huic negotio, quod iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cuius se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sapientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiæ Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est, & mollieties, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero nequaquam te opus habet. Verum,

δὲ πώγωνα ἔχεις βαδύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προῖοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δοξεῖ γὰρ ἐκ τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρηὸν οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ ὀραῖσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἐώθεν ἐξ-
 αναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θρασυπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνίστοί σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. Σὺ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν παραδραμίων, τὰ δὲ βά- 26

16 Βάδυν) 'Ηοίμα, ἢ θᾶπτον, ἢ ταχίως. G. (cave posteriori enarrationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuus barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec unquam desiderari, sed mane surgentem praebere te videndum in officio, nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi iniecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis, se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἄνακτα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἴσθαι, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. κακείνου ἔνδον τινὶ τῶν Φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενον, μὴδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσπτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἄνωγ', περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σου, καθάπερ οἱ κύνες περισσείων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖῃ ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραΐάμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπειστιν, ἀλλ' οὔτε ὦν ἔχεις μόνος, οὐ

9 Νεαλίστερος) Κυρίας ὁ νεωστὶ ἐκλωκὴς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλίστις. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, deprompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemptissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινος αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονβορύσας, σὺ γὰρ ἡμετερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντός ἢ τὸν διακέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσῃ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἐστὶ ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὅπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκείνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te eadem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *appopitur*; verum diviti pinguis & saginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviforem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti addat patina, donec satietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ
 παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πί-
 νει, ὥς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτι-
 μος ὢν συμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦν
 27 ἔοικεν. Ἀνιᾶ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρενδοκιμῇ κίναϊδός τις,
 ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεω-
 τικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα δια-
 κονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζου-
 σι, πόθεν σύ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυ-
 χῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στέ-
 νεις ὥς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτίᾳ τὴν
 τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιφεκάσασαν. ἡ-
 δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ᾠσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

solus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argen-
 to semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contem-
 tus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad satieta-
 tem bibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se
 exaudiisse dissimulat. Molestia sane te afficiunt multa & cre-
 bra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos
 & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim
 amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu
 perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules?
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens
 suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & for-
 tunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adspere-
 rit. Libenter autem videaris & ipse poeta velle fieri ama-
 toriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἔστιν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι δεοί, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχᾶς,
 καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχυομένων. καὶ γὰρ αὐ-
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγ-
 κη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποτιμῶντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπήνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ καθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέαι, ὡς ἐπίσημος ἔση ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγίαι) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγίαι ἐπιμελούμενον,
 ὡς ἐπίσημος ἔση καὶ κορυφαῖος. V.

commodē; cum videas, quibus rebus honor & plausus ad-
 iunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere opor-
 teat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum,
 & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in di-
 gnitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres,
 ne plane reiiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, in-
 felix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio
 occultisque lacrimis persers neglectum tui. Si enim deferat
 te susurro servus, solum te non laudasse puerum dominae
 saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non
 parvum. Oportet igitur terrestri ranae instar sitientem cla-
 mare, & ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor,
 studere: saepe etiam, postquam conspicerunt alii, ipsum
 subiicere meditatam quandam laudationem, proluxae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ
 λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίε-
 σθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γε-
 λοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος
 ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ
 τὸν στεφάνον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται
 29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ,
 καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἡ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παν-
 τελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ
 τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὥτα γὰρ
 καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάληθ' ὁρῶν-
 τες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν
 δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω
 νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνοῦχος σε ἰδὼν
 προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε
 εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂ μὴ θέμις

4 Ἐάλου τινός) Χθισινοῦ, ψυ-
 χροῦ, ματαίου, ἀναφελούς, ἀνυσχυ-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀπὸ τοῦ
 καὶ πέρα τοῦ εἰκτός ἐπισκοποῦν-
 τες. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te fodalem, & fitien-
 tem, ungi & coronari, sane ridiculum. Similis enim es cip-
 po nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam
 etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi impo-
 nunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae para-
 ta sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut
 mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gra-
 tiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile con-
 temnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera so-
 lum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere
 unquam putes, adiciant. Oportet igitur, ut in Persarum
 conviviiis, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te
 forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum
 alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicien-

ὄρῳντα, διαπείρας τῷ οἷστῳ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνά-
 θον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρὸν τι κατέδαρβες. 30
 ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὡς δαίλαιος ἐγὼ.
 Φῆς, καὶ ἄβλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον
 βάραθρον φέρων ἑμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἔνεκα, ὦ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δεθεῖς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτίστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὡς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῶ-

tis, quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum tradi-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem sola meriretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, & quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέ-
 πόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
 λω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
 ἀρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ Φυ-
 λάττῳ ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἐδοῖα, καὶ μονονουχὶ Φευκτέος.
 ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον,
 κατεσρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
 μοίόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναίτο,
 τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
 λον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
 31 ^{τον} ἄλλῳ βεβιωκώς; Ἐτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
 ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεισθαι, καὶ περι-
 νοστεῖν, καὶ εἰστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
 βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
 τὸν ἄλλον. εἴτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
 περιηγμένον. καὶ σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
 βίον ἀντίστροφά, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
 etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
 suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
 in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
 si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
 non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
 tum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res vide-
 tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
 In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
 vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
 cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
 vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
 summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
 certamen: tum coena similis, & in eandem horam protrā-
 cta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φθόνην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγῆμα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κεῖσθαι δεόν, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γάρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἐδόξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὡχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δέ που καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι δεοί, τὰ μὲν ἄλλα ἔω. ὕντος δὲ πολλάκις, ὥστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀπακεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγεῖρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγάνων δαιψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Σταϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβάν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῃ ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ

vigiliae, & fudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vesturae copia, cum
 coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit; ridiculum sane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξηρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἶκος ἦγε, καὶ τούνομα δὲ τοῦ κιναιδίου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολὺ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθύν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσάλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετλημένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερά· καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάρχοντος, καὶ τέρετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, assidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rafa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrice & seni viro, & cano mento, (nostri vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) assidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulsis barbae pen- nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπέϊχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμώπολι, 34
 Σητιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μηδὲν ἀντειπᾶν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περιμείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δεομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρίνην, ἀναλαβὼν εἰς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἔστιν· οἱ δὲ κἀταρατοὶ οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσῃν με, τὸ περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμώπολις, πολλὰ ἰκετευούσης, καὶ μονονουχί

& minuriente; qui nisi ipse retinuisset, forte & iam in ipso plauastro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud huiuscemodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit, hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: canem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; uterum enim gerit misera, & prope abest a partu: execrabiles autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτει μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτὴ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χριζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κύναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἶπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῶν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρί-
 35 βωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῖν τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, affessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνέιτο γοῦν μεταξύ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τῷτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακιοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια, ἣν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλούσιος ἦ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρῆ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαινῶν καινότερους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδα αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πῆχως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν εἰ μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλευῶν αὐτῶ. χρῆ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥητορας εἶναι αὐτούς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ 36 τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis aufus esse. Si vero dives ipse vel poetica affectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, illicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invidias ipsi & infidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones, & legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

- ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγεται, ὡς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφούς ἀποδόντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Φιλοσόφου τι διεξιόντες, ἢ ἄβρα προσελθούσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἐστ' ἂν ἐκεῖνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.
- 37 Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἅ-
 17 Ἐφεστρίδιον) Μανδύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον τοῖον. V.

ro, nam hac quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαβρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθὺς ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου,
 προδραμῶν, καὶ προμηγύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ῶν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ
 βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺν, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖ. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κλακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 φθὲν, ἥδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθυόμενοι) Ἀλαζονεύοντες δι' ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὁρ-
 ῆ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. νιόν τι βριθός, ὃ ἱνίοι κόσσιφον κα-
 ρήθυσεν δὲ μῦρον τῶν παχίων, οἱ λούσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus confiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ που καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπέξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον ὅρᾳ γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηνυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοί, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μεираκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ ἐγχεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεῖς, ἐξεληλύθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

1 Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα) Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis *Aiace* (v. 675.) G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te insurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinifque tuae praecerpfit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinum abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praiceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ἁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπασιθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ἃ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ'
 Ἕλλην, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκόλος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἶονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δεῖν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας

2 Θυλάκου) Θύλακος ἢ ἀποθήκη. Θύλακοι καὶ σφῆτες καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίαι εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 milem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsionem orta, & maius quid suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videcr
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt,

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπα-
 γώγας τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδευθῆναι λέγον-
 τες, καὶ τρέβωντας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὖ-
 καταφρονήτους καθευμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ
 πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὦντο, τοιούτους
 ὀρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δει-
 πνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσία κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δέ, αὐτοὺς μι-
 σοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅ-
 πως ἀρδὴν ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς
 ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀ-
 πόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐ-
 τοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅ-
 παντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις
 βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἔκτο-
 σθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἡ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amafis, & malorum in hostium capita aver-
 siones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia
 induiti erant, & barbas submittebant minime contemnendas.
 Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales
 esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque
 eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, &
 quam servilem lucri causâ personam suscipiant. Quos vero
 eiecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio
 habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perde-
 re. Etenim arbitrantur, illos enuntiaturus esse multa illa in
 natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate
 omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos
 angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis
 libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris mem-
 brana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos

ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπιών. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐάνθης, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστάς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42 τινὰ τοῦ τοιοῦτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἠδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἀν' ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἀπορον νῦν εὐρεῖν τινὰ οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειοῦ τὴν Κέβης εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴ ἐν τῇ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quandam aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγρά-
 φθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ
 κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου
 κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδὸς ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλι-
 σθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσσεσθαι
 ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ πο-
 δός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος,
 ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς
 μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω,
 ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς,
 εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ παικίλα ἀμπεχομένη ἔσα-
 γέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοῦντεῦθεν δὲ,
 ἡ μὲν Ἑλπίς αἰὲ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν
 ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν
 τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τε-
 λευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γῆραι ἤδη ὑπονοσούντα,
 καὶ τετραμμένον τὴν χροᾶν ὑστάτη δὲ ἡ Ὑβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem osten-
 dam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec
 infra in solo, sed supra terram in colle fixum: ascensus
 longus sit & arduus, lubricusque, ut faepe, qui in summo
 se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra ve-
 ro Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem at-
 que amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ia-
 nuam accessit, obstupefcat oculis in aurum directis. Assum-
 tum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta in-
 troducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes qui-
 dem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres
 aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam
 multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam
 aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν ἡ δ' Ἐλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρέφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνός, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιά δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξίοντι ἡ Μετανοία δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄβλιον ἐπαπαλλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνόησον εἰ σοὶ καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, ὃ πόποι, οἷόν δ' αὖτε θεὸς βροτοῖ αἰτιοῦνται· ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακ' ἵμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν

ἀτασθαλίᾳσιν ὑπὲρ μὲν ἄλλοις ἔχουσιν. Odyss. A, 32. Vide Stobaeum. Meminit & Gellius horum versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda regens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

1 ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ᾧ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ στήνοντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μετὰξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐΦαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοῖνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιοῦτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, Φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν Σέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον ἐνήκε;

12 Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος) φασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν Πλατωνικῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν ἀπρο- πρῶται αὐτοῖς προσβυνομένων. V.

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero inrelictō tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
πεισαν αὐτὸν ἀφείναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενό-
μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθ-
άπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
τῶν τρυφόντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωθεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
ἐπ' Ἰλίου γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
γων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν 2
πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι ἐπάξεις δὲ ἴσως
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
ρον, ἀλλὰ φιλικήν, καὶ οἷώ σοι χρηστῇ καὶ φιλοσόφῳ

10 Παλινωθεῖν) Ἐπατίως ὀδεύειν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutritus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba Charontis habet, praeberet se trahendum agendumque tanquam aureo circa cer- vices collari devinctum, quales sunt delicatorem divitum fimiolæ & parvi sciuri? Multum ergo hæc vita & illa scri- ptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod aiunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in peius recantare*, non de Helena per Iovem, aut his, quæ ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quæ bene antea dicta videbantur. Hæc quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed ami- cum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν εὖν κατ' ἀξίαν ὑποδὺς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα.
 ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 δέοι, ἐπὶ σωτηρία, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότῃς, ὡς
 εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τοῦτ' ὁ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθέν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο,
 καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευὴ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 το· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι,
 ὁμολογίαι. Ταυαντίνοι δὲ νόμους
 καλοῦσιν οἷον ψεύσματα. Παρὰ
 Λακιδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γου τόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τίθιμενος.
 οἱ δὲ ῥήτραι, ὁμολογίαι· οἱ δὲ συγ-
 γράμματα καὶ ἐντροφύλακας τοῦς
 συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae
 defunt, adicies. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim sane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκείνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον·

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃταί σου ἀναγινώσκοντος αὐ-
τό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκούτων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκεδάσαι. ἢ δοῖς τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν
τι πεπονθέναι, κατὰ σπαντοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινούντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditus praeferim,
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniiciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vora
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praeferim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
 κότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
 ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
 τρείοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὁμοίά σε
 τῷ Σαλαίβῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
 μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἐάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
 γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον
 φαίη τις ἂν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρατι
 μὲν ἀλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
 εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν
 ἤδη Κροτωνιάτῶν, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ
 δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
 τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
 κατηγοροῦντος εἰ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον) Κροτω-
 νιατῶν γεμθίτης. V.

ἀτοπώτερον) Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀτο-
 πόν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
 εἶπεν. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo sub-
 miserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
 rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alien-
 nis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
 laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
 tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
 to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
 amissum igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
 Quia tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmo-
 dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
 que animose insilierit, misericordia licet illius iam tange-
 rentur Crotoniatæ, & fugæ atque exsilii, si voluisset,
 copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdus fa-
 ctum est, qui servilem huius vitæ humilitatem accurata
 oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθεΐρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν ἐν γῆρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγενεῇ λατρεῖαν ἐπανηρημένου, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν Φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί- 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θαιμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριπτόμενοι· ἐνίστε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὥς

cuius domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero fenestrate, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante, quam nunc agis, vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt interdum exhibitanturque, interdum vero etiam, si ita vi-

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πίθηκου πεπον-
θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασὶ γε-
νέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
πάνυ κοσμίως, καὶ ἑμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
τοντα, καὶ τοῖς ἀδούσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέ-
ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω
κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν,
ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.
6 Καὶ σὺ τοίνυν, Φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυ-
τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὢν,
καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
θων ἐνὶ φρεσίν, ἀλλὰ δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς,

7 Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα- μέλος ἀκολουθῶν τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος
λος. V. εὐφρόσυνον. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμίς, τάξις εὐ-

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
admirationi, quae & habitum suum servaret, & decorum
custodiret, & hymenaeum voce tibiaeque canentibus motus
accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amy-
gdala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
tius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-
mere verbis*; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδίηεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτιςας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἑάκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφε-
στῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδύια τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ
ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινας τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόβοιτό 7
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραβῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι
τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνει ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ὀπισθοι ἰσταί. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελᾶν) Ὁ τοῦς,
ἀπὸ τοῦ μεγαλαυχούμετος καὶ γαν-
ριῶν, ἐφ' οἷς τῶν ἐς ταῦτα μισθο-
φερῶν τῶν κατιχομψίου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πύει, ἐπὶ τῶν πάντων μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμέναν. Τοῦς γὰρ φρονημάτων
καὶ ἐπὶ κρημνοῦς, καὶ τοῦτο αὐτὸ με-
γαλοφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον πα-
σι πύειν, ἀλλὰ πόρῳ, εἰς καὶ ἡ
χυδαία λαλία μακροπύστους κα-
λεῖ διασύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum li-
quisse palatum*. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumferis contra hominum necessitates,
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem eiuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in
tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc Necla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν
 παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἑοίκας,
 ὃς ἀποκηρύττων Βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν
 τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώ-
 8 μενος ὑπὸ Βηχὸς ἐφαίνεται. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα
 πολλὰ ἕτερα εἶποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως
 ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποβέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρ-
 εχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς
 τὴν ἀπολογίαν. ἄρά μοι κράτιστον ἐβелоκακήσαντα, καὶ
 τὰ νῦτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ
 τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν
 τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παρατεῖσθαι
 συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότες ὡς οὐ-
 δένος ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τίνος κρείττονος, μᾶλλον δὲ
 μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ'
 ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

7 Ἀμφιλαφεῖ Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθόου, πολλαχῶς καχορηγούμεν. V.
 in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit,
 ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Phar-
 macopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,
 & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse in-
 terim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc
 genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in ar-
 gumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates prae-
 bente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam
 aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succum-
 bere, & tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad
 communem illam deprecationem confugere, Fortunam di-
 co, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me
 reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium
 esse, sed a praestantiore natura, aut potius ab una earum,
 quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra cau-
 sam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus.

ἢ τοῦτο μὲν κομιδὴ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φι-
λότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχόμενον,
καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ
ἐκείνου ἔπη ραΐψωδῶντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, 9
ἐκείνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης
τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ-
οῦσαν σινουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ με-
γαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι
πράξεων τῷ τοιοῦτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ
κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρί-
σκωμαι ἤλω, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε
τὸν μικρότερον, ὅσω κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἤλω τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, fe-
ras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advo-
catum adsciscam, verfusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, il-
lud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cu-
piditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed pru-
dentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admi-
ratione voluisse in communionem venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper cri-
men subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum
eiiçere, maiori minorem, in quantum adulatio malorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χείριστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνας
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὕγιες
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἰσως ἐκείνη ἄγκυρα ἐτι ἄβροχος,
 ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπειβύσαν,
 ὡς ἐκϋύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον
 ἰσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείστων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 οἶδεν οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόντον σφᾶς

5 Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλότῃτος ἢ οὐς ταῦτα κατα-
 σκευαστικά· ἀλλ', ὅ βαμολόχε, εἰς
 ταύτην καὶ κείνοι ὡς κατεύραμες ἀπλη-
 ρῶς καταφεύγοντες ἀπολογία, λη-
 ρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοι-
 ρον ἀπεφανοῦσι καὶ κάταπα, φασί,
 μιμούμενον αὐτὸν. Τάχα γὰρ Σα-

κράτην ἰδίαν μιμεῖσθαι οἷς οὗτος
 Πρύοικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπιδέγγει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπείρασμις γλῶσσοαλγίαν.
 Ἄλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμή-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ εἶναι . . .
 Πόντον ἐπιπλήσας ἰτάρους ἐρίρας
 ἀγυίρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam fani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe-
 stivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambos illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelestam moliar,

Sed maior urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ
μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσασθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν 11
εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι
ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δὲ μοι
Θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησόμενου. μὴ
γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν
Κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένη-
τες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα
κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεῖ-
νο ἐννόησον, ὡς πᾶμπλου τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν
τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ
ἀνέχεσθαι ὅσα μοι Φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράτ-
τοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

τ' Ἠλίβατον) Ἠλίβατον, ὑψέλον, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στρωσίχερος δὲ τάρταρον Ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔτιος δὲ Ἠλίβατον ἀποιδέασιν, ἄλιφ φαίνονται. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπιτὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασὶ Κρητὴς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἐφυ-

γον εἰς πόλιν τινα, ἣν ἐκείνη ἀνομάσθη κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινα οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοιντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρητὴν αὐτὰ ἰστί. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρησίμων τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπιτὰ καὶ ὀχυρώματα. V.

tis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse iubeo, utpote nullo horum me ufuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ferere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque, quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοδορεῖν. διελθὼν δὲ, καὶ ἰδίᾳ καταβῆς ἑκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δῖς διὰ πασῶν, το πρᾶγμα· καὶ τοσούτον εὐκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μέλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πῖθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ καὶ κεῖ, καὶ νῦν, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τᾶττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωτίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφύρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εὐκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλλονται, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας κατέλλονται. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔβη ἐπι-

5 Ἀνεμώνη) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνίμφῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀπὸ τοῦ τάχιστα ἂν πάσης ἀναιρέσῃ τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurre, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Musico-
rum illud *Disdiarson*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *dislare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit folius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
 Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς
 ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσθεστιν.
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
 ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
 οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
 εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προΦά-
 σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τουτὶ δέ, ὡς ἑταῖρε,
 τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
 τὰ μὲν οἶκοι, ἰσότημα ἡμῖν δημοσία δέ, τῆς μεγίστης
 ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
 οὖν, εἰ σκέψαιο, δοξάιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
 Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
 εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι,
 καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξᾶπάντων ὅ-

6 Μισθαρνοῦντας) Μισθαρνοῦ-
 ντας ὧν τοὺς ἐπὶ τὴν μισθὸν ἀντι-
 καταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία
 λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρ-
 γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
 μιν) Ἀπὸ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἵκιν,
 ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλει-
 ται. V.

15 Ἀπαξᾶπάντων) Ἀπαξᾶπά-
 ντων.

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
 gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
 que operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia
 impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
 omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
 mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
 eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu ser-
 viunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
 sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco su-
 mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
 eiusque partem una administramus. Equidem, si confide-
 rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
 perii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
 lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πομνήματα γράφεισθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἀρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὲ χρόνον ἀποκεισομένης. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-

13 πῆναι, ἥ τινες ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐβέλω γοῦν

τοι ὑφ' ἐν. ἀντὶ γὰρ τοῦ πατά-
πασιν ἴσθιν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη
ἀπαξάπαντα κατὰ μιμητικὴν. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τισὶν
ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει
καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰ-
χί σοι ἡ ἀπολογία τὰ κατὰ συνδια-
φέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν
προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἵπαινον ἡμῶν
τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἱκανορ-
θούσθαι προθυμηθῆναι. τὸ γὰρ τοι
περὶ βασιλείας προστεῖναι μισθοφο-
ρεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερ-
φυῆ, οὐκ ἴσθιν ὅτις ἄλλῃ ταύτην
ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονε-
ξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις
μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῶν μάλ-
λον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μι-
κρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί
ἂν εἴποι τις τὸ μέγαλα; ὅσον γὰρ
βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τὴν ὑπερτι-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς
πλήθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν
αἰρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἢ τε
ὑπὸ μικρᾶς ἢ τε ὑπὸ μεγάλης φι-
λοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἢ γέλῳτα
πλατύτερον συντελεῖν. ἴσως γὰρ τὸ
μικρὸν συγγνωστὸν, Θεῖγιδα συν-
ῖπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐ-
χομαι πλεῖστον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ
μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G.
& M. Sed in M. pars prior huius
Scholii vitio temporis evanida
facta est. In G. autem pro ultimis
post εὐχομαι verbis, haec legun-
tur: οὕτως. ὄναιτο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ
τὸ το πράττῃσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ
τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπέην κατ'
οὐδὲν διακείμενος Ἀτακηνδάξιδος.
καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi
velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρή-
 σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καὶ ὑπερβολὴν ἀπο-
 λογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ
 ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπης, ὅπου
 μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοι-
 τῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἢ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
 κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
 τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν
 σποντῖδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκδέρονται προσκοποῦντες
 αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιοῦντες. ὥς δὴ μικρὰ μεγά-
 λοις εἰκάζειν, ἣν ἐβέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
 κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ᾧ σύγκειται κατα-
 βαίνειν, ὅψιι ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
 τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαν-
 τες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν 14

5 φόρους) Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
 quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
 minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
 nomines, qui res inaximas gerunt; cum neque ipse Impe-
 rator mercedis expers sit. Non vestigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
 ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
 beneficiorum causa adoratur; statuae porro, & aedes, ac
 templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
 ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
 blica re & in melius augenda. Nempe ut parva assimulemus
 magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
 eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
 nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
 mercenarios aequae esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ Φίλοις συμποναῖν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὥς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο,

Ἐτάσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνηῖσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μὴδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecurus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἵγε ἐπιτιμῶνς, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σία μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιῶν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναρτιζομένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντίς
Ἴπποκλείδῃ.

9 Τὴ λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ἔφησι τοῖς νικῶσιν ἀνέχκετο, λευκὰ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡτομονοῖς
ἡ μίλαινα καὶ ἡ τετραπυμένη. V.

11 Οὐ Φροντίς Ἴππ...) Ποιοί-
μία ἐπὶ τῶν ἀγῶν καταφροντοῦντων
τινὲς καὶ ἀπεριμεριμένως διαχειρί-
των. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippocleides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Ι ΧΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπή-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἄπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσείποιμι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαβόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίῳ τε, καὶ ἡρυβρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δέ, χθесινῆς κραυπάλῃς ἀνά-
μεστον ἐτι ὄντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπέρειαν) Βλάβη. V.

προσρήσεις αἱ μὲν ἐωθινὰ, χαῖρε,

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαβόμενος) Αἱ γὰρ τοι τῶν παλαιῶν

αἱ δὲ ἰσπίριται, ὑγίαν. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo natus cum sis, Dei alicuius in-
vidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem.
Quae quidem utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum opor-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. gaude) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, valere te ius-
serim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubesceram, aestuabam
confilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterni crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι
 ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν
 μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι,
 ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μῆδ' ἀφόρη-
 τον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην
 τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας
 μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐ-
 φημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2
 φῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὧμην τῷ προβλήματι·
 προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὲν πρότε-
 ρον ἐρῶ αὐτὰ, ἣν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ
 πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν
 δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὲν ἑωθινὴ
 μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντεύξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον
 μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam mol-
 liter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac
 ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem no-
 tares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi ali-
 quam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque in-
 tolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, co-
 ram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil
 opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubri-
 co quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, dif-
 ficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore
 arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda ul-
 tro offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis
 verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna vide-
 buntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa
 quidem salutatio, verum non matutina solum, neque quae
 ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea
 quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπίδευεις,
Ὀδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρ-
ρήτορευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γὰρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τούτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρῆσεσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι

6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tirythiae;
verum post coenam quoque ad comessionem & liberiores in
vino sermones iam converfi,

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: &, qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc Deus, haud homo, versor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspiciatis temporibus & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,

Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed ini-
micitarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero.
Qui enim longum gaudere alterum iubet, ille non curaturum

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
 μῆσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
 εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεΦροντικό-
 τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
 τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
 συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
 ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
 προῦήκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
 τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνων
 ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
 ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
 μάτων. Ἀλλ' ὁ Θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιοπίστος 4
 νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάν-
 τι ἀποδοκμιάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
 φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
 σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα-
 κωνικός. V.

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης

ἐν Πλούτῳ. Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἴσθιν,
 ὃ ἄνδρες δημῷται, Ἀρχαῖον ἦδη
 προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

se in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
 lippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam
 nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
 exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
 immortalis esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
 stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
 ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
 no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
 rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
 admirabilis *noter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
 lud *Gaudere* quidem *gaudere* (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
 iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιάται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε Θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλω τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προῦγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν εἰ ἀπ' αὐτοῦ ἀληθ-
 λους ἐπιστέλλοντες, ἐπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιά-
 νειν εὐθύς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὰ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιε-
 ληφὸς τάνθρωπου ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 constat, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinationes utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera deser-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνθεῇ λεγόμενον πεντάγραμ-
 μον

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus fane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὀνομά-
ζετο. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ
εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.
εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν,
ἢ τὸν ἐντελεῖ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας
ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὣν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6
τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ
χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρού-
μενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὖ-
ται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα
ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ
ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὐροῖς τὸ
ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βολοὶ ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγο-
ρείων ἀναγνωστικὸν καὶ τοῦτο ἐν
ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι

2 Οὐτε δὲ τῇ εὖ πράττειν οὐτα
τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαί-
νειν) Ὅτι τὸ δε. Πυθαγορείοις
ἀναγνωστικὸν δε. G. (& addunt,
quaere in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quaere in aureis
carminibus & commentariis. G.

descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae
homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino
putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* &
gaudere;] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse
etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum
illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos nume-
rum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in
quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum
& Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & vo-
luptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis
epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad
carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam
in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo
statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαΦῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ
δ' Ἀλεξίς,

· Ω δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὸς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σκολιὸν τοῦτο
Σιμωνίδης ἰποίησεν. ἔχει οὕτως αὐ-
ποτελεῖς, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον δη-
τῶ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυλὴν καλὴν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τίταρον ἡβῶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιὸν, ἢ παροίνιος ὠδὴ, ὡς καὶ
Δικαίάρχης ἐν τῇ περὶ μουσικῆς
δύο γένη ἢν ὠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμενον καθ' ἵνα ἐξῆς· τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνεστατάων, ὡς ἔτυχε τῇ
τάξει. ὁ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἐξῆς μερ-
σίνας ἔχοντες ἡδὸν γυνάμια καὶ ἐρω-
τικὰ σύττονα. ἢ δὲ περίεδος σκολιὰ
ἐγίνετο διὰ τὴν δίσει τῶν κλιτῶν. V.

Vale, multumque gaude,

*fapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,*

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratīs horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

τατον ἐκείνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
βιατᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, 7
καὶ φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, πρᾶξιμόντων τὸ
ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὥς μὴ εἰς ἀπειρο-
καλίαν τινὰ μεираκιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ἡλῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ἀλίγα
δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεῖα
τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχων ὑπέλαβον. Ὅτε 8
Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσω μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἐμελλεν,
εἰς Εὐμενῆς ὁ Καρδιανός ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
στολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
φαιστῖον, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καρὸς ἦδη παρατάτ-

9 Ἄλλω ἢ ἡλῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰᾶσθαι κατασπινυδύοντων. V.
Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα 12 Ἐν Ἰσῳ) Πόλεμ. V.

cam, *Valetudo Divum senior, Habitare tecum Vitae reliquum
liceat*. Si itaque antiquissima est valetudo, eiusque opus est
valere, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcen-
ta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e
poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus,
superfedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio
ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pau-
ca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domesti-
ca huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexan-
der proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epi-
stola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in taberna-
culum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam,
vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam
cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίανος ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης.
 9 ἥδη μαι ὑπισχυεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἐμελλεν, ἔδοξεν ὅναρ ἐπιστάντα οἱ τοῦ
 Ἀλέξανδρον, κелеύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρα-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήμα-
 10 τι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπο-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad insolitam salutationem re-
 liquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo,
 Alexander, *Accipio*, inquit, *omen*: *salvos enim nos e proelio*
redituros, iam mihi pollicetur. Antiochus autem Soter, confi-
 cturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus
 est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum da-
 re ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admira-
 bilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens
 ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epi-
 stolae *Valere* illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem po-
 testatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus re-
 fert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est,
 Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secun-
 das post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas
 fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκη, ἡ βασι-
 λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἡ εὐκλειαν, ἡ πλούτου ὑπερβολήν,
 ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἠύχετο, ὑγιαίνειν· ὡς
 ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη, ραδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενη-
 σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
 δὲν ἄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
 μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12
 ἀποδίδεσθαι, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τούτον ἐναλλά-
 ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις
 περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδόσαιοτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαῖν' ἂν καὶ γὰρ
 πρὸς αὐτόν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγχες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
 ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης
 ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ
 μάλιστα τοῖς ἀρχαῖσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῶν,

& mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam;
 neque regni maiestatem ampliozem, neque gloriam, nec
 divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, va-
 lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
 Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
 se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
 Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
 que verbo & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
 mutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
 temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
 biae galeam alligeret aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
 dem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non
 indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
 per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
 & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad mul-

- ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμεν τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος,
 καὶ χρησίμὸν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο
 πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαίω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεδιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν ἢ γελοῖος ἂν ᾦν ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiserim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
 forte & ridiculus studio fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὅμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάντῃ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸνναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθῶντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspicatius quiddam versus est, quod labalcente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidis-
 set, qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii verò ordinem sa-
 lutandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 pore, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

- τεχνον ἐχούσης· ὡς τό γε πάνυ θάρραλέον ἐν τοῖς τοιοῦ-
 τοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ
 ἐμοί γε εἴη μὴδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
 18 βαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ
 πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδ' τι λέγεται γενέσθαι. ὁ
 μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας
 ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄν-
 θρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωῇ, χάριν
 οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως
 εἰκάσας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων,
 καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσα-
 σθε χαλεπαίνοντες, ἐκείνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν
 αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκείνος μὲν,
 οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνους εὐ-
 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'
 7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, hominemque maximo crimine, per summam illi calumniam inpaeto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iudicasti*. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare aequum est*. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene omipara etiam haec est. Ceterum huc delatus non sine causa

ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι
μή τισι δοῶ ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολο-
γίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀ-
σκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολο-
γίαν, ἀλλ' ἐπιδείξειως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita ope-
ra peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sa-
ne contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc li-
bellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *perita*
esse occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντεία) Sic *Fl.* In reliquis *Νεκυομαντία*; quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hesychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. *Νεκυομαντεία* in 'Ακροτής Διαβόητος Κάθοδος. *l. 7. Τι δ' αὐτῶ*) τί οὖν *α.* *P. I. & margo A. i W. l. 9. Δεσπότη*) *Δεσπότη F. A. i. l.* pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. *l. 10. 'Αφίξαι*) *ἀφίξαι F. ἀφίξε I.* verum recte *ἀφίξαι A. i.* quod reliquae sectae. *Pag. 2. l. 3. Ἐμπνουν*) *ζῶντα P. margo A. i W.* Est interpretatio genuinae vocis. *l. 6. Τοῦ νοῦ*) Ita *G. P. L. I V. 2.* In ceteris edd. *τοῦ νέου*, nisi quod in *P.* Bourdelotius dederit *τε νέου*. Pro *Σπράσος* Stobaeus habet *σπείρος*. *l. 13. 'Αλλ' ἢ*) *ἀλλ' ἢ L. I. margo. A. i W. ἄλλως P. Pag. 3. l. 11. Τοῦ*) τὸ *P. margo. A. i W.* Modo οὐδ' ἐμία *F.* ut fieri saepe solet in primis edd. *l. 16. Γράφεται*) *γράφεται P. A. i W. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον*) *μεμνημένον* vitiose in *B. 2. & P.* Vide *Lucian. Εὐχ. c. 11. l. 17. Ὀρμήθην*) *ὀρμήθην F. Pag. 5. l. 10. Καθιστήκειν*) *καθιστήκειν I. & μοχ ὅτι F. l. 13. Ἐγίνωσκον*) *ἐγίνωσκον F. Pag. 6. l. 3. Ὑποδείξαι*) *παραδείξαι C. Pag. 7. l. 1. Ἀδιάφορον*) *διάφορον F.* In reliquis edd. bene correctum. *l. 6. Ἐναντίων*) In cunctis edd. *ἐναντίων*. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἥκουν structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. *ead. Ἀποπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων*) *ἀποπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c.* Sic sola *F. Ἐναντίων P.* pro *ἐναντιωτάτων*. *l. 14. Ἀποπώτερον*) *γελοιότερον P. L. margo A. i W. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἔ. π. ἐπ.) αὐτοῖς F.* vitiose. Maior variatio in *P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* cum quibus fere consentiunt *Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας*. Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere. *Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἀνατ.)* Secuti sumus *V. 2. B. 2. S. & A.* In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. ἤς) ἦν sola *F.* *l.* 16. Ἀσφαλές) Sic legitur in *R.* *F.* *I.* *S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A.* *l.* *IV.* itidem in ἀσφῆς mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντῶντων) Hunc in modum recte *I.* *V.* 2. *B.* 2. *S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντῶντων. *l.* 16. Παρεκλεύσατο) παρεσκυάσατο *F.* a qua merito omnes reliquae discesserunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἷός τε) οἷόν τε sola *F.* Ceterae omnes obnituntur. *l.* 10. Ἐπεινήν) καιπεινήν *P.* ἐπεινήν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινήν *A.* 1. edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικροῦ) Recte sic habent *P.* *L.* margo *A.* *l.* *IV.* & *S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l.* 4. Τοι) τι *I.* *V.* 2. *l.* 12. Ἐσδέξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vinum *B.* 2. ἐφύσατο Bourdelotius expresserat in *P.* *l.* 6. Πυλῶνων) *P.* *L.* Margo *A.* *l.* *IV.* *l.* *πρόθυρον*, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλειόμενοι) ἀποσειόμενοι *P.* margo *A.* *l.* *IV.* & *I.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοῦς mutavi ex emendatione *I.* *Fr.* Gronovii certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A.* *l.* *IV.* *l.* in ceteris *τε*. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀπαυόμενοι) διαπαυόμενοι *P.* *l.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P.* *L.* *I.* margo *A.* *l.* *IV.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ομοίων) ὁμοίως *F.* *l.* 15. Πομπηίουσι) πομπευταῖς *P.* *L.* *I.* margo *A.* *l.* *IV.* *l.* 16. Δισκείασι) ἐσκεύασε *P.* margo *A.* *l.* *IV.* *Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γενέσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A.* *l.* *IV.* *l.* 11. Μετενέδυσε) Iure sic repositum in *B.* 1. 2. *P.* *S.* *A.* cum in vetustis foret μετενέδησε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A.* *l.* *IV.* σε inferui: *R.* subiectum habebat post ἰσραήλ. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P.* *L.* Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P.* *L.* margo *A.* *l.* *IV.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A.* *l.* *IV.* probavi, quod mihi iuxta cum *H.* Stephano rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I.* & *V.* 2. *Aristophan.* *Pl.* v. 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσσητό μου. *l.* 10. Ἀναμετρούμενων) ἀναμετρούντων *A.* *P.* *Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A.* 1. quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύσθαι) *Ex A.* *l.* *V.* 2. quibus assentitur margo *A.* *l.* *IV.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύσθαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαρτίδος) *A.* *P.* idemque adscriptum in ora *A.* *l.* *IV.* Cunctae edd. Ἀλιβαρτιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A.* *l.* *IV.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδ(ικνυς) ἐδείκνυς V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) F. ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκεῖ viniose S. & A. Pag. 30. l. 4. Τῶ) Solā F. τῶν male. l. 7. Τεταγῶς) Benediēt. in S. ex Homero refinxit τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λά-
λον) Egrege Brodaeo duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον,
quod in cunctis edd. exstabat. l. 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμίδιον priores
edd. Ἑρμάδιον habet margo A. i W. l. 8. Διολισθαίνοντες) F.
διολισθίνοντες. In P. & I. καὶ διολισθαίνουσι. l. 14. Πάθη) πά-
θοι L. B. 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ Ald.
Ita notatur in ora A. i W. Pag. 33. l. 8. Πνεύματι) πνέοντι C.
l. 13. Τί) τὸ P. l. Pro ποιητόν habet margo A. i W. ποιητόν
neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νῶ) F. νῦν quod cur mutaretur,
nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Ea-
dem ed. τῶ θεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. πρίσcae
ἐξεργασάμεθα. Quod reposui, praeter B. 2. S. A. offert etiam
margo A. i W. l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. Fl. Pag. 37. l. 3.
καὶ) Hac particula non plane necessaria caret F. Pag. 38.
l. 10. Οὐδέν) ὅτι adscriptum est ad oram A. i W. Hic credo vo-
luisse praeponi, ὅτι οὐδέν' ut in Platone solet sequi post ὅτι τί.
Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine A. i W.
l. 11. Ὁρᾶν) ὅρα P. L. Idem in margine A. i W. scriptum; sed
per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾶς, quod paulo infe-
rior exstat. l. 15. Γινώσκεις) F. γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προ-
διδασκς) προσδιδασκς P. l. 4. Ἀμελέτητον) Sic P. L. l. nec
non margo A. i W. In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσχω-
πος) F. πρόκωπος. Pag. 42. l. 5. Μὴδὲ) F. A. i. pluresque μὴ
δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & edd. distincte scribi.
l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα B. 2. mendum manifestum, quemad-
modum ὅπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae
edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus. Pag. 44. l. 15.
Οἶδα) οἶσα F. quod quidem in sequentibus edd. sine certa
membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16.
Τούτο μόνον) F. ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπο-
ρίαι) F. ἔμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκεῖ l. & margo A. i
W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλοσθαι.
Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In F. hunc in modum excusum est: ἀ-
μείνω. Κ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ οὖν &c. Cogitet aliquis
scribi posse, Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. οὐκ οὖν &c. ac si Croe-
Lucian. Vol. III.

fus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripisset :
 sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis
 conferemus. *Pag. 49. l. 7. Ἡ ληστ.*) ἢ desiderabatur in cunctis
 edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L. & margo A. 1 IV. Pag. 51.
 l. 2. Ἀμφιρύτη*) Ita *F. & P.* Pleraque ἀμφιρύτη. *l. 10. Γεννι-
 κῶς*) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G. & P. γενι-
 κή* quasi voluissent ὦ Κλωδοῖ γενική sed alterum potius duco.
Pag. 52. l. 11. Δεῖματα) *F. & P.* perperam δειγματα· eadem
 τ' ἀφανούς· in ceteris fere τὰφανούς. Verum in sola *F.* est ἀνοια.
Pag. 53. l. 5. Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l. 6. Κατόψει*) Hoc ver-
 bum exsulat a *F.* *l. 11. Ἐπιπεπλεγμένον*) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.*
Pag. 54. l. 10. Αἱ ἀγασπυδαὶ) τὰ ἀγασπυδαῖα *P. I.* idem-
 que praefert margo *A. 1 W.* *Pag. 55. l. 9. Ἀποσπασθε-
 σθαι*) *F.* ἀποσπαθήσεσθαι. *l. 13. Μηδὲ*) δὲ οὐδὲ *P. & in ora
 A. 1 W.* *Pag. 56. l. 1. Ἐπτάτης*) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum
 invenio ad marginem *A. 1 W.* Ἐπτάτης & ἐπαίτης utraque
 sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent,
 est reprehendendus. *l. 11. Τί τὸ ἡδύ*) *F. & I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bo-
 num est ὅ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l. 15. Φῆς*)
L. φασι. *Pag. 57. l. 13. Ὑπερφυσόμεναι*) Prave *I.* ὑπερφυσό-
 μεναι. *Pag. 58. l. 15. Αἰδίων*) Mendose *F. & A. 1.* αἰδίων· ad-
 scriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδίων *Ald.* *Pag. 59.
 l. 5. Ὀφελήθηαι*) Ita recte *F. & S.* In ceteris plerisque ὀφελήθη-
 ναι. *Pag. 60. l. 3. Ἀποσπασάντες*) Sic scriptum in *P. I. & V. 2.*
 Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. 1 W.*
 ἀποσπασόντες. *l. 5. Ὑμᾶς*) Consentiant edd. praeter *P.* quae
 ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *l. 7.
 Ἀμαθίας*) *F. I. V. 2. ἀμαθείας.* *Pag. 61. l. 9. Οἶόν τε*) *P. L. I.
 V. 2. οἶονται*, quod & in ora *A. 1 W.* Alibi locum habet talis
 mutatio; hic nullum. ead. Περιπεττομένας) Sic recte *B. 2.* in
 pluribus exstat περιπεττομένας· peius in *V. 2. & P.* περιπεπτο-
 μένας. *Pag. 62. l. 5. Ἐλλαχε*) Sic *B. 2. & P.* ex versus norma:
 in ceteris ἐλαχε· corruptius in *V. 2. ὅτ' ἐλαχε.* *l. 15. Ροιτεῖω*)
F. vitiose Ρητεῖω. *Pag. 63. l. 15. Τεθνηκασί*) τεθνῆσαι *V.*
Pag. 64. l. 9. Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed malletm αὐτοῦ. *Reuz.
 ead. Αἵματι*) Sic in *L.* omnes edd. ὀνόματι. *Pag. 65. l. 10. Ἀνα-
 γεγράψῃ*) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem libra-
 ri manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δεῖται magis usitatum.
Hemst. Pag. 67. l. 5. ἱερῶν) ἱερῶν *P. A. 1 IV. l. 6. Δοκῶ*) Prio-

res edd. δακεῖ alterum & orationis structura poscit, & praestant G. P. L. l. 10. Ἀπομνημονεύοις) ἀπομνημονεύει L. l. 17. col. 1. Καὶ τὴν M.) Ista toridem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omisiss pluribus, hic locus in A. ed. habitus. Hemst. ibid. l. 21. Ἀπτεται) ἀπτεται spiritu vitiatio in ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάτης. Hemst. Pag. 68. l. 4. Τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Sed. vid. noram ad fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Infusla priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη· verissimam impertiunt A. G. R. P. L. l. A. 1 W. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀπίει) Omnes edd. infederat vitiosum ἀπίει. Pag. 69. l. 10. Ἄγος L. Pag. 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἡ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet. Pag. 71. l. 14. Καομένης) καιομένης B. 2. P. A. illud ἀτικότερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec ratio praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξερηκέναι) V. ἐξερικέναι hoc verbum plane fuerat omisissum in ed. A. Hemst. Pag. 72. l. 5. Πυρίτην) πυρητήν G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν I. V. 2. A. 1 W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρίβη) ἐρίβη solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. Pag. 73. l. 2. Ποιεῖ) ποιεῖ P. l. 17. Ἐσιόντι) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. 1 W. Lectio minime contemnenda. Pag. 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκισίτηα) οἰκισίτητα F. l. 10. Ἀργείος) Ἀργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. 1 W. Pag. 76. l. 1. Ἦν αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. ἀν αὐτοῖς; l. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. 1 W. l. 19. col. 2. Ἦν δέ ποτε) Coll. ποτε male. Solan. Pag. 78. l. 15. Ἐξερημένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων· δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. Βεβήλοισι) βεβήλοισι A. Pag. 79. l. 12. Ψιλὸν) ὑψιλὸν P. I. ὑψιλὸν ad oram A. 1 W. scriptum est. Pag. 80. l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est βδυρουμένου. illud poscunt ἐπιτιμήσαντος & γελασομένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. Pag. 84. l. 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enotavit Solanum: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραί. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασχέσαι.

Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκησῇ*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τι) οὐδὲ ἐν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam edd. pleraeque οὐδέ ἐν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι quo errore correcto P. οὐδὲ ἐν τι. Pag. 86. l. 5. Ἐλθόντι &c.) Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, ἔλθόντα δὲ, ἢ ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἐλθούσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an iidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγίτῳσαν) Ita recte scribitur in L. F. B. 2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυρωρεῖν) θυρωρὸν P. L. margo A. 1 IV. quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διῆρκε) Ad oram A. 1 W. notatur διῆρτε quod scriptum fuerit pro διῆρται nam διαίρειν & δικίρεισθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντὴν) λεοντὴν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλη τοῦτων] βασιανίζη, δεσμῇ, μαστίζη. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) Θαυμαστὸν P. l. V. 2. Θαύμαστον margo A. 1 W. Pag. 95. l. 1. Ἀπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. I. & V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἀπρατος accedit ora A. 1 W. In ceteris edd. ἀπρατος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλεσθον, excerpta l. pro qua stant G. P. & margo A. 1 W. l. 9. Πενθεῖν) Sola l. πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo A. 1 W. secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλάεις) κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur, i subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. 1. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα F. l. V. 2. P. Formam Ionicam A. 1. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Μὴν video notatum in ora libri Wessell. e regione huius versus, credo pro vulgari μή. l. 6. Τῷ δὲ) τὸ, δὴ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντιθεὶς l. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. & A. 1. hoc potius habui. l. 14. Ἀπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus folius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἀπρατοι. Et sic Guyetus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλῃς l. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τοῦτων F. l. 13. Οὐδαμου) Consentiunt omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς quod unde sumtrum sit, ignoro. *Pag.* 101. *l.* 2. ἄλλον) Ita legitur in *G. P. L. V. 2. P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. *l.* 17. λαμαργία) In *V.* scriptum λαμαργία. *Hemst. Pag.* 102. *l.* 7. Κουρίαν) Sic *A. P. L.* & ex edd. *V. 2. S.* Quod in ceteris exstat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. 1 W.* *Pag.* 103. *l.* 3. Τάλλα) Ita *P. τ' ἄλλα F.* pleraeque τάλλα. *l.* 4. ΑΓΟ.) Cum *F. A. 1. & S.* ingererent Ἐρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V. 2. P.* quibuscum facit *L.* & margo *A. 1 W.* Plura variat *B. 2.* hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ τὴ Δία γὰρ σκ. tum Ἀγο. εἰκεν. ἐλθέ ὃ γὰρ ἐξ &c. *l.* 12. ἦ) ὃ, τι καὶ *A. P. L.* margo *A. 1 W.* nihil mutandum: illud ἦ Platoni non infrequens. *Pag.* 104. *l.* 4. Ὅποιον καὶ ὅπως) Conspirant edd. Ὅποια καὶ ὅπως *A. P.* ὅποιον καὶ ὅπως *L.* ὅποια καὶ ὅπως *margo A. 1 W.* *Pag.* 107. *l.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. 1 W.* notatum invenio, τότε, quod non satis assequor quo pertineat. *l.* 15. Παραθήσοντα) παρατιθέντα margo *A. 1 W.* *Pag.* 108. *l.* 1. Τρις) Revocatum ex *P. L.* Τρεῖς edd. praeter *B. 1. 2. l.* 4. Γρίφωνα) Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γνῦφωνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l.* 7. Τὸ τοῦτο *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *l.* 10. Μόνου) μόνον *F.* *l.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. 1 W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *l.* 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα *P. F.* in qua prave οὐς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *l.* 11. Καὶ) Deest in *F.* *Pag.* 111. *l.* 12. Οὐς) ὡς *P.* margo *A. 1 W.* *l.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P.* & reliqq. *Pag.* 112. *l.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H.* & *A. 1.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἦν &c. *l.* 8. Ἐντοσθεν) ἐντοθεν *I.* ἐνδοθεν *B. 2. Pag.* 113. *l.* 6. Ἀκούσοις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l.* 13. Καταλείπεται) καταλείπεται *A. P. I.* margo *A. 1 W.* *Pag.* 114. *l.* 14. Τότε δὴ) τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. *l.* 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl.* & *Amsl.* in nonnullis deest. ead. τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *I.* *l.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P.* *l.* 7. Ἀρήγῃ) Sic *C. Fr. B. 2. P.* ἀρήγῃ *F. A. 1. I. S.* *l.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *l.* 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ *P.* *l.* 11. Ἀρίστικτε) Ἐπικούρε καὶ Ἀρί-

στιπτε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τῷ Πλ. P. Sed. habet Fl. *Solan.* l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάκιστον Br. Pag. 119. l. 10. Ἀντιλογίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Sic etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ διαφ.) Sic sola I. reliquae τῷ, male. l. 10. Ἀνηκῶσα) Sic edd. sed ἀμείλιχτα P. & L. & Scholiaft. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σουλόγους) συλλόγους Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπισσους) ὄσους P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λαῖνον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16. Ὑπέρ) περί Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Το) κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3. Κακηγορίας) Sic *Par. Ald. H. B.* 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγορίας I. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vulgatam servant. l. 9. Καταλελοίπ.) καταλελείπ. I. l. 11. Παρалаβὼν) λαβὼν P. l. 13. Παρ' ὅτου) παρά του Ex. Fl. Pag. 123. l. 5. Εἶναι τις) ἥδη τις ἐδόξεν P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vulgatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκείνον pro variante notatur, non vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύσμεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν I. ὑμῶν recte H. B. 2. Fl. l. 12. Διαλύσσαι) λύσσαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. l. 16. Εἰ μὲν) ἢν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνωμαι) Sic P. B. 2. & *Ienf.* Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4. Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γὰρ) Post haec verba τιμωρήσασθαι inferit Pell. l. 15. Παρέξομεν) παρ᾽ ἔξομεν I. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβολήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. *Solan.* Pag. 127. l. 2. Μελιττου) Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλιτος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μὴ δὲ) μὴ δὲ I. S. μὴ δὲ B. 2. & P. & c. l. 17. col. 1. Ἀθήνησι) οἱ ἐν Ἀθηνῇσι legitur in V. male. *Solan. ibid.* l. 20. Παρεῖχον) παρήκων V. *Solan.* Pag. 128. l. 5. Καὶ τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελές) ἀσφαλές vulgo edebatur in editis, novis & antiqq. Sed ἀφελές recte P. L. & I. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) Deest in Fl. Habent autem H. & P. ead. ῥήματα) Gronov. χρόματα. Pell. ῥύματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη) παρακαθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγγέλεων) κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγγέλεων. l. 9. Αὐ) ἢν I. Sed αὐ P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανιούσα) ἀνιούσα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P. Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. *L. 14. Τις*) τι P. & Angl. Edd. τις. *Pag. 131. l. 1. Λαποδύτης*) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l. 5. Καταλειλοίπαμεν*) Ni-
 hil mutant *H. B. 2. F. Fl. l. 12. Ἀποσπόμενον*) ἀποσπόμενον
 Mf. Gr. Ἀποσκόμενον P. *l. 17. col. 1. Τοῖς*) Omissum. in edit.
 articulum addidit Solanus. *ead. Ἐπὶ τῷ κωμῳδοῖς*) Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. Reitz. *Pag. 132. l. 3. Διήγγελλον*) διή-
 γελλον Fl. *H. P.* Sed *l. διήγγελον.* *ead. Ἐπὶ τῶν*) Deest in Fl.
 Sed nihil mutat *H. & P. l. 5. Ἀπολογησάμενον*) Sic *I. P. H.*
 Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. *l. 8. Καὶ σοι*) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. *ead. Δοκῇ*) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. nisi quod δοκεῖ Fl. *l. 11. Ἐξευρεῖν*) ἂν εὐρεῖν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. sed ἀνευρεῖν L. *Pag. 133. l. 4. Ἐθέλης*) ἐθέ-
 λεις Fl. *l. 14. Παιδεία*) Παιδία male Fl. Sed *H. & P. &c.* re-
 cte. *Pag. 134. l. 7. Οὐ βαρὺ*) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.
l. 12. Φίλ.) In P. Fl. aliisque persona ΔΟΥΚ. erat, male. nam
 recte Φίλ. P. L. *l. 13. Ὡς*) Deest in Fl. *l. 14. ΑΛΗΘ.*) Sic P. L.
 Edd. male Φίλ. *l. 16. Φίλ.*) Recte sic L. Edd. male ΔΟΥΚ. *l. 17.*
ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rursus male Φίλ. *Pag. 135. l. 7. Δυσ-*
ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l. 13. ΑΡΙΣΤ.*) Vid. nott. So-
 lan. *Pag. 136. l. 3. ΑΛΗΘ.*) Φίλ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. *l. 9. Ἐπευφρατιδίων*) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l. 16. col. 2. Προτα-*
γορας) Pythagoras C. prave. Solan. *l. 20. col. 1. Ὀρμητο*) ὠκα-
 το V. *ibid. l. 21. Κράτων*) Crator C. *ead. col. 2. Περιυδ.*) πα-
 ραδειδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus.
Pag. 137. l. 3. Ἡρώμην) Ed. H. male Ἡρώμην. *Pag. 138. l. 3.*
Τὰ τέχνη) Sic edd. P. S. H. B. 2. F. & P. Sed *I. & Fl. τὰ τε-*
χνη. *l. 16. col. 1. Τάδε*) ἥδη male legebatur in impress. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διατεινόμενος ... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag. 139.*
l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκούμεσαι. Vid. nott. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. *l. 2. Καὶ*) καὶ L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. *l. 4. Καὶ δὴ*) Marcil. ἥδη. *l. 6. Κατηγοῆσαι ἂν*)
 κατηγορήσειν δοκεῖ Mf. Gr. & L. *l. 7. γὰρ .. πάντας*) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
l. 8. Ἀπολογήσῃ τὸ) ἀπολογήσῃτο uno verbo *I. alii τι pro*
τό. l. 9. ANAB.) ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant
 etiam in persona proxime seq. Vid. not. Solani. *l. 11. ΧΡΥΣ.*
Σοῦ) Aberat haec persona a *P. I. H. &c.* sed habet L. σὺ vero
 pro σοῦ hab. P. *l. 15. Προσηγορίαν*) προηγορίαν *I.* Sed prius P.

F. & Fl. *προηγορίαν* vero etiam E. Coll. & Th. Mag. Pag. 140. l. 3. *τὰς εἰρωνείας*) *τῆς εἰρῆν.* l. & H. l. 4. *Συνεχῇ*) Ita ex S. & I. dedimus. Edd. H. P. male *συνεχῇ.* l. 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. P. Sed nil mutat L. & Fl. l. 8. *Διογένην*) Sic edd. I. P. H. & c. *Διογένη Fl.* l. 14. *Δεήσεσθαι*) *δεῖσθαι* O. Pag. 141. l. 1. ΠΛΑΤ.) ANAB. P. Ex. l. 2. *Τὸν*) Abest ab O. P. l. 6. *Νῦν λέγει*) Desunt haec duo verba in O. l. 9. *Τοῦτο*) (Bud. *αὐτοῦ*) l. *τουτῶ.* nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per I. ut solet *Iuntinam* designat, erravit; illa enim *τοῦτο* habet. l. 10. *Ὅρα, σὲ μόνον*) *ὁρᾷς δὲ μόνον σε* O. l. 12. *Οὗτος*) *οὕτως* I. *οὗτος* Brod. Et sic habent H. B. 2. F. Fl. l. 13. *Θάρρειτε*) *θαρρείταις* O. male. *ead.* *Ἐλλείψομεν*) *ἐλλείψομαι* O. l. 17. col. 1. *Ἐπείπερ*) *ἐπεὶ πῶς* editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid.* l. 18. *Συντασσ.*) *ἐντάσσεται* legebatur in impr. male. Sed restituit ex C. Solanus. Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. *Reitz.* Pag. 142. l. 4. *Ἦπερ*) ἢ O. *ead.* *Δ' οὖν*) *γούν* O. Sed nihil mutant edd. l. 5. *Ἐγκέχυται*) Sic recte V. *ἐκκέχυται* I. P. B. 2. H. F. Fl. l. 8. *ὑποφορεῖτωσαν*) *ὑποφορήτωσαν* O. Reliqui stant pro vulgata. *ead.* *κατηγορεῖται*) *κατηγορεῖταις* O. l. 14. *Περὶ*) *παρὰ* P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl. Pag. 143. l. 4. *Οὗτος*) *οὗτος* O. l. 11. *Πρὸς*) Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male *πρὸ* P. I. H. F. B. 2. l. 15. *Ἐαυτὸν*) *αὐτὸν* O. Fl. Sed cum vulgata faciunt I. P. H. B. 2. l. 16. *Γὰρ*) *καὶ* O. l. 17. *Τοῖς*) Deest in O. Pag. 144. l. 6. *Τὰ*) Deest in O. *ead.* *Διονυσίους*) *Διονυσίου* Fl. Sed nihil mutant H. & P. l. 7. *Τι*) Deest vocula *τι* in O. l. 11. *Παχὺ*) *ταχὺ* P. Sed nihil mutat Fl. l. 13. *Τούτων*) Abest in O. l. 14. *Ἐπιστῆς*) *ἐπιστῆς* O. l. 16. *Αὐτὸς*) *αὐτὸ* O. Pag. 145. l. 2. *ὑποδύεται*) *ὑποδιαδύεται* O. l. 3. *Οἰκέτην*) *οἰκέϊον* O. forsan *οἰκοθεν*. Solan. l. 8. *Ἐχοι*) Sic habet O. *ἔχῃ* I. & reliquae. l. 9. *Διασύρων*) *διασύρας* O. l. 14. *Μὲν*) Abest *μὲν* in O. l. 16. *Ἀπηνεμ.*) Vid. notas. l. 18. col. 1. *Κατὰ τὸν Σεβαστὸν*) Haec verba non agnoscunt Coll. Solan. Pag. 146. l. 1. *Πολλῶν*) *πολλῶ* O. l. 2. *Πονηρότατος*) *παμπονηρότατος* O. l. 4. *Τιμωρήσειν*) *τιμωρ.* Fl. l. 6. ANAB.) *Φίλο.* I. male, cum reliquis; sed prius recte habent L. Vo. Em. & P. l. 8. *ΦΙΛ.*) Deest in B. 2. male. *ΦΙΛ.* Fl. I. P. l. 9. *Σοὶ*) *ἴσθι* O. l. 10. *Ῥεῖν*) *νῦν* *ρεῖ* O. l. 11. *Μου*) *μοι* O. l. 12. *Ὅσα*) *καὶ ὅσα* I. In reliquis abest *καί*. Pag. 147. l. 1. *Οὗτος*) Deesse h. v. in Fl. notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vero Hag. ait *αὐτὸς* deesse in Fl. l. 2. *Ἐφθην*) *ἐφθην* I. & Fl. *ἔφτασα* O. *ἐφθην* P. B. 2. H. & P. l. 9. *Ἐπειδὴ τάχιστα*) *ἐπ. ταῦτα* E. P. L. & I. Pag. 148. l. 4. *Παραβαίνοι*) *παραβαίνει* Fl. male. H. & reliquae

recte — οἱ. l. 6. ῥυθμιζοῖ) ῥυθμιζοῖ Fl. P. P. & H. &c. — οἱ re-
 ce. l. 7. ἡμᾶς) ὑμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae.
 l. 14. ἡμῖν) ἡμῖν male I. P. H. B. 2. F. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L.
 l. 17. γυναικείας) γυναικείας I. verum prius exhibent P. H. Fl.
 B. 2. S. Pag. 149. l. 8. Κατατεθλησμένους) Sic H. B. 2. F. Fl.
 Pag. 150. l. 1. Τούτων) τοῦτων P. I. H. τοῦτων A. Sed τούτων re-
 ce P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιοῦτων. l. 4. Αὐτὸν) αὐτὸν I. P.
 &c. male. τούτου τὸν Sch. l. 5. Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους
 P. λόγους A. Vulgatam tuentur edd. l. 6. ὧν) ἡμῶν I. ma-
 le; ceterae ὑμ. recte. l. 7. Ἐξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ I. H. S.
 Fr. &c. Deerat αὐτοῦ in P. sed restituumus ex reliquis. l. 8.
 ὧν) ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit Ald. & Fl. l. 12. ὧν)
 ἡμῶν I. male. Pag. 151. l. 3. Ἦν τις — τὸν Δία) Th. Mag. v.
 Εἰσέης haec verba adducens omittit articulum τὸν. l. 10. Τὸν Δ.)
 τὸ male P. τὸν recte reliquae. l. 11. ὧς,) Sic edd. sed delevit
 comma post ὧς Solanus. Pag. 152. l. 7. λαγῶν) λαγῶν Fl.
 Sed I. P. H. &c. λαγῶν. l. 8. Κολακικῶς) κολακικῶς. Fl. l. 9.
 Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte I. H. S. &c. Sed ἀρπακταῖοτεροι
 male P. l. 12. Παραβοῦμενοι) παραγωνιζόμενοι L. Angl. Mf.
 Gr. P. & marg. A. 1 IV. vid. Scholiast. Pag. 154. l. 1. Ὅση
 ποτὶ) ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. l. 2. Πάντα)
 πάντως P. I. H. S. Fl. Sed πάντα L. l. 8. Ἐξάλληλπτται) ἐξα-
 λήλπτται I. P. H. S. &c. male. ἐξήλπτται B. 2. Sed ἐξάλληλι-
 πται recte in Καταπλ. c. 24 habebant edd. Pag. 155. l. 6.
 τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. I. H. aliaeque
 vulgatam servant. l. 10. ὧν) ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil ve-
 ro mutant P. H. I. P. l. 14. Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abest ab I.
 & B. 2. Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς)
 Ἡρακλῆς I. Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. l. 2. Πίθηκος)
 In I. P. S. &c. hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur,
 ac si nomen proprium esset. l. 3. Φάσκουσι) ἀσκούσι I. P. &
 reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl.
 Mf. Gr. l. 11. APET.) Sic edd. nec quidquam mutant Codd.
 Sed correxerat ramen ΑΛΗΘ. Solanus. l. 16. col. 2. Ἀνδρίαν)
 ἀνδρείαν & μοχ ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας
 fecit Solan. l. 18. col. 1. Καὶ) Omissum erat in edit. Pag. 157.
 l. 2. Προσοικώτας) εὐοικώτας P. & marg. A. 1. Nihil mutant re-
 liqui, nec edd. l. 7. Ἀναγεγράφαι) ἀνγγράφαι Coll. Prius
 servant H. Fl. &c. Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις P.
 & marg. A. 1 IV. l. 2. Προσokύνησα) προσενίκησα L. l. 14. Δί-
 κης) Leg. δικαιοσύνης. Solanus. Nihil mutant edd. a vulgata.
 Pag. 159. l. 14. Μέσσοις) Sic P. sed I. H. S. aliaeque male μέ-

σοισι. *l.* 16. Ἐπεὶ) Sic *H. B.* 2. *P. S.* In *I.* videtur fuisse ἔπει
 sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. *Pag.* 160.
l. 2. Περὶ) παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *I. H. P. Fl.* *l.* 8.
 ἥρι) ὥρη *A. G. L.* Sed vulgatam servant edd. omnes. *l.* 10.
 Πάγων) Deest *h. v.* in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. *l.* 1. Μη-
 δέν) Sic *A. G. P. L. I. Μηδὲ P. S.* Μη δὲ vero discrete *H. Fl.*
B. 2. male. *l.* 5. ΠΛΑΤ. αὐτούς) *H. I.* integre Πλατωνικός. αὐ-
 τούς. Sed optime αὐτούς. *Πλ. A. G. Mf. Gr.* *Pag.* 162. *l.* 3.
 ὠθεῖτε) αἰτεῖτε male ex *Fl.* Recte ὠθεῖτε *P.* & edd. *l.* 7. ἡμῖν)
 Sic *L. I. P.* ὑμῖν male *Ex. H. Fl. S.* *l.* 18. col. 2. Φαμέν) *Exc.*
G. φαμέν. C. φασίν. Solan. *Pag.* 163. *l.* 2. Θυτικὸν) κουρικὸν
 coniicit Solan. πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant *Fl. B.* 2.
H. P. l. 12. Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημέ-
 νοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι *P. L.* Vulgatam servant edd.
 omnes. *Pag.* 164. *l.* 2. Θαλοῦ) Sic *I. P. H. S. Fl. l.* 9. ΦΙΛ.)
 Παρ. *L.* Nihil mut. *Fl. & c.* *l.* 17. Ἐν χερῶ) Haec verba omiffa
 in edit. supplevit Solanus. *Pag.* 165. *l.* 1. Πρότερον) προτοῦ
Fl. Vulgatam servant edd. & *P. πρότου Ex. l.* 9. Ὅπερ) ὡπερ
I. sola. *l.* 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. *Graev.* Sed
 ex collatione Codicis correxit Solan. *Pag.* 166. *l.* 2. IEP.) *L.*
I. B. 2. Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in *P. ΠΑΡ.*
 edd. reliqq. *l.* 3. καθῆκεν) καθήκειν *Al. Marc. l.* 5. ΦΙΛ.) De-
 est in *P.* Comparet in edd. *l.* 6. Ἀλιεύσειν) *Vid. Thom. Mag.*
l. 10. Δὲ) σὲ *Ex. Fl.* Prius vero etiam habet *P.* cum reliquis.
l. 11. ΕΛΕΓ.) Deest in *P. l.* 12. Ὅσφραται) ὡς φέροιτο *Coll.*
 Ed. vulgatam servant. *l.* 14. Ξυνοπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ *Fl.* ma-
 le. Nihil mutat *H. P. & P.* nec ceterae. *l.* 16. Κύων) Sic recte
L. Deest in *Angl. & P. Edd. I. H. P. S. & ceterae omnes αὔων*
 male. *Vo.* forte χαινών. ἀνύων *Ex. Pag.* 167. *l.* 1. Λήσειν) *Gron.*
ληΐζειν. male. *vid. nott. l.* 5. Προέσχηται) Sic *H. Fl. B.* 2. *S.*
 Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam lect. non
 proferat aliunde? *l.* 13. Πολλοῦ) Sic *P. & L. Edd. πολύ.*
Pag. 168. *l.* 5. Ψῆττα) ψιττὰ *Fl. l.* 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic
 inferit *P. l.* 9. ΠΛΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet *I.* Sed reli-
 quae consentiunt in *Πλ. l.* 10. ΠΑΡΡ.) Deest in *I.* Sed *Ελ.* le-
 git *L. ΠΑΡΡ.* vero habent edd. *Ald. P. B.* 2. *F. A. S. l.* 18.
 col. 1. Συγκολᾶσθαι) συγκείσθαι *C. Solan. Pag.* 169. *l.* 8.
 ἰδοῦ) ἥνιδου Scholiast. *Al. ἥνιδου Fl. ιδοῦ* edd. reliquae & *P.*
l. 10. Ἐχίνων) Suffragatur *L. & Fl. & I. P.* aliaeque. Ἐχίων *H.*
l. 18. col. 2. Καὶ ἔστι) ἐς τὸ *C. Pag.* 170. *l.* 1. Πόσειδον) τα-
 χεῖαν post Πόσειδον inferit *Angl. Mf. Gr. & P.* Abeft autem
 ab edd. *l.* 15. Οὕτω) οὕτως *Fl. Pag.* 171. *l.* 16. Καυστηρίων)

καυτηρίων em. *Vo.* male. Nihil variant edd. in voce prior. for-
 fan καυστήρων. *Solan.* l. 17. col. 1. "Εν) ἐκ male legebatur in
 ed. Cler. Sed recte correxuit Solanus.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit *I.* & *H.* Prior conti-
 nua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. De-
 est autem in *Fl.* & *P.* l. 5. Παρακέρουσαι) παρακέρουσαι
I. sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. *Cod.* l. 10.
col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid.* l. 22.
Nyn) Omissum erat in edit. supplevit ex *V. Solan.* *Pag.* 173.
l. 4. Ἐμπειρολ.) Vid. supra. *Pisc.* c. 27. l. 7. Ὡσπερ τις) Sic
 edd. & *Codd.* εἰπερ *C.* l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *Fl.* *S.* Sed *H.* &
I. recte αὐτοῦ. *ead.* Γενάδας) Recentiores edd. vitiose γενά-
 δας. *ead.* Παρελθόν) Deest in *B.* l. 14. Οἰδ'ας) οἰδ' *B.* l. 22.
col. 1. 16) 18' erat in impress. 16 in *V.* 18' in *C. Solanus.* *ibid.*
col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex *C.* Ego
 etiam τὴν malo, quam οὖν. *Solan.* *Pag.* 174. l. 3. Ὡς τε) οἷος τε
B. οὕτως *P.* l. 20. *col.* 1. Πᾶν) Omissa erat haec vox in edit.
Pag. 175. l. 7. Κεκοιμῆνον) κεκοιμισμ. *O.* κεκοιναμένον *Fl.* Sed
 cum vulgata faciunt *P.* *B.* 2. *H.* *Coll.* *P.* l. 18. *col.* 1. Φησὶ &c.)
 Tria haec verba deficientia in *V.* supplevi ex *G. Reitz.* *ibid.*
l. 20. Δὲ) καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus *Sol-*
ani. *Pag.* 176. l. 10. Κἄν) Sic *P.* & *B.* 2. *Reliq.* edd. κἄν. Sed
 οὐκ ἂν male *B.* l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν *B.* παραδέδο-
 κεν *Fl.* l. 21. *col.* 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male.
ibid. *col.* 2. Ἀντερίδων) ἀντερίδων erat in impresso. l. 22. *col.* 2.
 Εὐχερῆς) ἀχερῆς habet edit. Clerici, sed correctum ex *V. So-*
lan. *Pag.* 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα *B.* l. 11. Σύμβολον)
 συμβόλαιον *B.* l. 14. *col.* 2. Ἐνέλιπε) ἐνέλιπε legebatur in im-
 press. sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vo-
 cab. deficiens in impress. supplevit Solanus. *Pag.* 178. l. 6.
 Καταλαμβάνομεν) καταλαμβ. *B.* l. 9. Κατεγγνώσκομεν) κατ-
 εγνωσκ. *B.* & *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *B.* 2. & *rel.* l. 13.
 Καθεζομένη) καθεζομένη *I.* male. Recte *Fl.* & *rel.* l. 15. *col.* 2.
 Ἀμέλειαν) Omissa erat haec vox in edit. *Pag.* 179. l. 1. Τὸν
 τρόπον) τὸν deest in *B.* l. 5. Δὴ) Deest in *B.* Habet autem
Fl. &c. l. 6. Ἐκταθειμ.) ἐντεθ. *Vorfl.* male. Cum vulgata stat
Fl. &c. l. 12. Πῶς) Abest ab *O.* & *Fl.* Sed habent *P.* *P.* *B.* 2.
l. &c. l. 16. *col.* 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed
 correxuit Solanus, *ibid.* l. 20. Ἀκυρα) Melius alibi legitur, ἀν-

εξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *Solan.* Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. l. 18. col. 1. Ξύλον) In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. *Solan.* Pag. 182. l. 2. Σηπῖαν) σηπῖαν I. P. Fl. & reliqq. male. σηπῖαν B. P. & B. 2. Vid. supra Bίον πρ. c. 10. l. 4. Εἰσας) εἰας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβασάμεθα) ἐμβισασάμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκήψω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παῖδια) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marci. ἐξήκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & BC. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. l. 4. Κλεόκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθου) ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. & c. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγομαι) ὑπάγομαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγομαι) ἀπάγομαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. τὸν τρόπον) Rursus omissus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλαῖσι) ταῖς νῦν παλλαῖσι B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) παντὸς quoque male editum fuerat. *Solanus.* Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμετος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & c. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. *Reitz.* l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. *Solan.* *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege καταγορεῖται. *Solan.* *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν I. ead. Ἐπεπιπράμην) ἐπεπιπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλω) σιάλω L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & c. l. 22. col. 1. Συντελεῖν εἶσθαι) συντελεῖσθαι εἶαν C. Pag. 191. l. 2. Το δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Ποῦ δὲ ὁ) ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. & c. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. I. Sed

K. simpliciter Fl. unde & ΚΤ. personam possis facere. l. 18. col. 2. ἑλλοίπει) ἑλλοίπεν legebatur in impresso, & omissa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. Pag. 192. l. 3. Ἐπανατείνασθαι) ἐπανατείνεσθαι B. l. 7. ΚΛΩΘ.) K. Fl. quod aequè person. Κυ. Cynisci significare potest. l. 17. col. 1. Προσπατ.) προσπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδουσα pro ἔδουσα, & ἀρεσταύρωσε pro ἀρεσταύρωσα, quae correxit Solanus. Pag. 193. l. 2. Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. I. P. B. 2. Fl. & S. ead. τὸ ὑπισχν.) Deest in P. l. 4. Περιμένουσιν) μὲ περιμένουσιν B. l. 6. Ἡμῶν) ἡμῖν O. l. 7. Τῶν) I. sola articulum vitiose exprimit τῶν. l. 9. Ἀργύριον) ἀργυρον B. l. 11. Ἀποσπόμενος) I. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. & c. l. 15. col. 2. Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. l. 16. col. 1. Σοι) ὅτι V. ibid. l. 17. Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. ibid. col. 2. Μείζων ... λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. Reitz. l. 19. col. 2. Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάν, quod habebant Scholia impressa. Pag. 194. l. 3. Ἀνακωκύουσι) ἀνακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque compareret in I. P. nec B. 2. l. 13. Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. l. 14. Ἀνυπόδοτος) ἀνυπόδότης B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. & c. l. 15. col. 1. Προσποτηκνία) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. Pag. 195. l. 8. Μηδὲ) μὴ δὲ I. H. S. & hic & ubique hac periodo, μηδὲ P. μὴ ῥίγουν, omisso δὲ B. ead. Μηδ') μὴ δ' B. l. 18. col. 1. Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso sed mutavit Solanus. Pag. 197. l. 3. Γνίφονα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. l. 12. Ἐκχυθσόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθσόμενα. ead. Μακαρίου) μακαρίτου B. l. 13. Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. ead. Γάρ) Abest haec vacula in B. l. 15. col. 1. Λακωνικὴ) λατινικὴ C. mendose. ibid. col. 2. Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. Pag. 198. l. 1. Καὶ) Et haec coniunctio desideratur in B. ead. Ἀνιμήσεται) ἀνασπάση R. l. 9. Ἀπαγορεύσας) ἀτοήσας Mf. Bo. Nihil variant edd. l. 10. Πορθμία) πορθμία Schol. Πορθμία H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. l. 16. Συνανάσπασον) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. l. 17. col. 1. Ἀνιμήσεται) ἀναμήσεται male editum fuit, & ἀνασπάσεται pro ἀνασπάση. Solan. ibid. col. 2. Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. l. 18. col. 2. Πορθμεία) πορθμίον C. Pag. 199. l. 4. Ἡμεῖς) Sic L. S. & B. 2. recte. Assentiuntur O. L. Τυμείς male P. Fl. Ald. H. & P. l. 9. Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgatam fervant edd. l. 10. Πρόσχωτος) πρόσκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. P. I. H. l. 11. Εὐήρες) εὐήρη P. l. 17. col. 2. Δεήσει) δεήση editum erat, & mox παθήσει pro σταθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. Reitz. ead. Ὄς) Lege ὅ. Habent tamen etiam C. ὡς. Solan. l. 21. col. 1. Τῇ κοπῇ) τῆς κόπης C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐρήρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scaret editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. Reitz. Pag. 200. l. 6. Ἄλλ. οἰμοῖ) Persona ἄλλος deerat in edd. excepta S. l. 12. Οὐδ' ἐν) οὐδ' ἐ P. At reliquae & B. οὐδ' ἐν. l. 14. Οἰμῶξωμαι) οἰμῶζωμαι B. l. 16. Ἄν) κἄν B. ead. Πρὸς) ὡς Angl. ἐς B. C. πρὸς edd. Pag. 201. l. 4. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. l. 7. Ἰκανῶς) καλῶς B. l. 15. Στρογγύλον) στρογγύλος B. l. 16. Τήμερον) σημερον B. Pag. 202. l. 5. Σήρας) Σύρας I. Σύρας S. H. & recentiores; sed Σήρας recte P. Fl. & B. 1. & 2. Item B. & Schol. l. 13. Γίγνεται) γίνεται B. l. 14. col. 2. Κορίθινος) Facile est conicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. Reitz. *ibid.* l. 18. Ὁρίματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. l. 22. col. 2. Ταῦτδ) ταύτη legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτῇ, i. e. ταυτὰ (l. Gron. Ego ταυτὸ malo.) Solanus. l. 23. col. 1. Εἶναι) Omisum erat in editis. *ibid.* l. 25. Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V. Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. l. 10. Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. l. 21. col. 1. Ἐγένοντο) ἐγένοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid.* l. 23. Νῦν διαπ.) συνδιαπαίξει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. Pag. 204. l. 7. Παρὰ) παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. Περί tamen habent edd. l. 8. Αὐτὸς) αὐτοῖς B. Paulo post ad οἷος notaverat Solan. μοῖ male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. Pag. 205. l. 1. Ἄλλ') ΡΑΔ. ἀλλ' personam Rhadam. ante ἀλλ' habet l. In ceteris abest. l. 9. Τὰ) Omittitur in B. l. 12. Τῶν ἐγκαυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. l. 13. Ἐξαλλήπεται) ἐξαλλήπται B. Conf. Revivisc. c. 36. l. 16. col. 2. Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. *l. 17. col. 1.* Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. *ibid. col. 2.* Τι ἔχει) τι ἔχει C. *l. 19. col. 1.* Ποῦ) τοῦ male legebatur in V. Solan. *ibid. l. 21.* Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan. *Pag. 206. l. 5.* Οὗτος) Sic *I. P. H. Fl. B. 2.* Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. *l. 19. col. 1.* Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους ἡσους, inscite, cum ἡσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz. *Pag. 207. l. 1.* EPM.) Ἐριννός Fl. male. EPM. recte *I. P. H. ead. λακύνδου) ὁ λακύνδου B. l. 13.* Πλείονας) πλείους B. *l. 17.* Πρόβαλλ') προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. *Pag. 208. l. 15.* Ἀπαγομένον) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt *P. P. I. H. &c. l. 16. col. 2.* Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impressi. Solan. *Pag. 209. l. 5.* Μορχίας) Sic recte *S. μορχίας I. P. H. F. l. 14.* Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in B. *l. 17. col. 1.* Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. *Pag. 210. l. 1.* Ὑμεῖς) ἡμεῖς *I. sola, male. l. 5.* Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. *l. 9.* ΔΥΧ.) ΚΥ. *l. male.* Item *H. Ceterae recte. ead. Οἶδα)* εἶδον B. *l. 12.* Ὑπερπεπαικῶτα) ὑπερβειβηκῶτα *P. L. Edd. nihil variant in vulgata. l. 17. col. 2.* Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum. *Pag. 211. l. 1.* Καὶ) Deest in B. *ead. Ἰδωμεν) ἰδωμαι B. l. 5.* Τῷ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. *l. 6.* Θέλοις) θέλεις Fl. Sed —οις *H. I. P. S. l. 13.* Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. *l. 14.* ΡΑΔ.) EPM. *edd. m. Pag. 212. l. 4.* Ουτοσί) Sic *I. P. H. S. Fl. l. 5.* Κατὰ) Sic quoque eadem. *l. 6. col. 1.* Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐγγύνητο) Heinf. ἐγένετο. *Pag. 214. l. 1.* Ἡφφραίνοντο) εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S. & M. εὐφαινοντο* peius *F. l. 3.* Δισζηληλυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξεληλυθότες *edd. omnes. l. 5.* Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus *editt. ead. Αὐτῶν)* Ex M. P. & V. in *editt. omissum erat. l. 6.* Πρὸς τοῖς) Sic *I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8.* Ἰστών) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενεία*) Sic M. S. A. *εὐμενεία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) *αὐτῶν* cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) *ἐκσεχρῶντο* editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. τὴν παραυτίκα χρ.)* *χρεῖαν τὴν παραυτίκα* W. V. *l. 4. Τὰς*) Omissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. I. Fl. *l. 15. Ἐπιλανθ.)* ὄντες ἐπιλανθάνεσθαι, male Th. Mag. *l. 16. τιν' ἴστιν* addit V. notante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. τῶν λόγων*) τοῦ λόγου M. V. *Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. *l. P. H. S. F. A. 1. ead. Οἷς*) οὖς margo *A. 1 IV. l. 7. Μετὰ τοῦ*) μετὰ τὸ male W. & Fl. *l. 12. ἴστιν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαυθίς*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αὐθίς* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελλομένου*) ἐσελλομ. Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδὲν*) οὐδὲ W. *l. 9. Ἀπάντων*) ἀπαντα Pell. *l. 14. Ἀκμάς*) αἰχμὰς Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν*) σεαυτὸν W. *l. 4. Λάρος*) Λάβραξ margo *A. 1 IV. l. 8. Γραμματιστῶν*) γραμματικῶν alios legere norat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία*) παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. I. *P. H. l. 10. Δὲ*) Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων*) ἐπιπαρόντων Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. τοῖς*) τῆς vitiose I. *l. 13. Ἀλλοῖς*) Forfan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan.* At ἄλλοις habet etiam M. H. Fl. P. &c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον*) ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τὶ edd. item M. & V. Sed marg. *A. 1 IV. ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξίον*) ἀξιῶν W. P. ἀξίω L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. *ead. Συνουσίων*) ξυνουσίων W. Misere Fl. ὁ μου σίων. *l. 8. Μισθοδοτῶν*) Sic W. L. V. & marg. *A. 1 IV. Μισθοτῶν* P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς*) αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτούς. *l. 16. Οἰκίας*) οἰκείας W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποιῆσαι*) ποιεῖσαι I. *l. 6. Προεξετάσας*) Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρεξετάσας*. *l. 8. Ἐβελοδουλείας*) Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἐβελοδουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν*) καινὸν P. A. & margo *A. 1 IV.* Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. *l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπῶν*) Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero Iunt. habebat. Sed ex Scholiis irrepfere, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς*) ἐνδεῆς L. *l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & à tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan. ead.* Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan. l. 18. col. 1.* Νοσούντων) νοούντων legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag. 222. l. 2.* Ἐδεῖ) Sic *I. P. Fl. H. S.* si δει M. man. rec. Item P. L. male. *ead. Πετρῶν) πετρίων* omnes edd. male. *Solan. l. 10.* Μισθοφορὰν) Nihil variant edd. & Mss. *l. 11.* Εἰ) Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *ead. Περιγίγνεται* &c.) Vid. notas. *l. 17.* Ἐπίπαν) ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan. Pag. 223. l. 1.* Καὶ) Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. *ead. Ὑγίαιας) ὑγισίας* *I. M. V.* Prius vero reliquae edd. servant. *l. 6.* Οὐδ') Sic *I. P. H. Fl. & M.* Sed οὐχ' Coll. *l. 8.* Ἠκιστα) ἡδονὶ margo *A. i W. l. 11.* Εὐδαιμονίῳ.) εὐδαιμονήσ. edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag. 224. l. 1.* Ἐντεχνοὶ) ἀτεκνοὶ *V. l. 11.* Πολυτελῶς) πολυτελῶν edd. *l. 12.* Ἀμφω) ἀφ' ὧ *I. S. H.* male. Sed ἄμφω *Fl. P.* Item *W. L. P. Pag. 225. l. 4.* Αὐτοῖς) αὐτῆς male *L. l. 5.* Μόνον) μόνῃ *Gr. l. 14.* Πρὸς) περὶ margo *A. i W. ead. Τὸ ἡδὺ ἐκείνῳ) τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ* *W. V.* Cum vulgata vero faciunt *Fl. I. P. H. S. Pag. 226. l. 1.* Δεδόσθαι) Sic *P. H. S. F.* Item *P. M. & V.* Δεδόσθαι vero *Fl. & I.* ἀποδεδόσθαι margo *A. i W.* omisso ποτέ. *Pag. 227. l. 1.* Δέ) δὲ *I. H. S. Fl. δὲ P. W. l. 6.* Δέ) καὶ male *S.* (ola. *ead. Θυραυλ.)* Vid. Schol. apud Bourd. *l. 9.* Συρίζοντι) Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *Solan. ead.* Ὀνομακλήτορι) Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. *l. 10.* Τελούντα) τελούντι *L.* male. Vulgatam exhibent *Fl. I. H. P. Pag. 228. l. 3.* Προκαλέσας εἰρηταί τι) Sic edd. &c. προκαλέσεται τι *W. l. 4.* Δὴ τῷτα) Deest in *S. l. 13.* Ἰαύσης) ἰαύης *W. Pag. 229. l. 12.* Ἀκούοι) Sic *M. & V.* Edd. omnes ἀκούει deterius. *Pag. 230. l. 9.* Μόνως) μόλις margo *A. i W. l. 10.* Τῆς εὐχῆς μειζόνως) ἐκ τύχης μειζόνως *I. P. S. H. &c.* Prius verò, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως *G. P.* εὐτυχῆς *M.* τυχεῖς μ — *L.* εὐτύχεις μειζόνως adscriptum erat ad marg. *A. i W. l. 13.* Οὔτε) Sic *W. & V.* οὐ δὲ discretim *I. H. Fl.* οὐδὲ coniunctim *P. S. & F. Pag. 232. l. 8.* Δοκῆς) Sic *M. & emend.* Vorst. δονεῖς edd. omnes. *l. 9.* Ἀκκισάμενος) ἀκοισάμενος male *B. 2.* Recte ἀκκισάμ. reliquae & *M. l. 10.* Ἐπειπὼν) Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπαιπὼν *M. l. 12.* ὦς) Ex *M.* In edd. aberat. *l. 13.* Μὴ) εἰ μὴ *P. Pag. 233. l. 5.* Οἰκετρία) οἰκετρία *W. l. 9.* Εἰ πολλὰ κίς) ἢ εἰς παλλὰ κίς *Th. Marcil.* Sed vulgatum servat *M. & edd. omnes. ead. Ἐκ π-*

ριωπῆς) Deest in P. l. 13. τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. I. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. ead. Καὶ τὸ χειρ.) Sic l. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ. ead. Τιθέμενον) τιθέμενοι I. & Fl. m. Deesse autem in H. notaverat Solanus. falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta I. quae — os habet cum Fl. l. 15. Πισὶν) ποισὶν Fl. male. Ποεὶν P. Pag. 234. l. 3. Ζηλοῦν) δηλοῦν W. male. l. 9. Εισέρχεται) ὑπαισέρχεται margo A. i IV. l. 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθέγγ. M. Pag. 235. l. 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. l. 5. Ἀπειρίας) ἀπορίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. l. 10. Περὶ σοῦ λ. ἑ. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. l. 11. Ἡμῖν) ἡμῶν M. ead. Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. l. 12. Ἐσσηλυθότων) Conflans scriptura. Pag. 236. l. 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. edd. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo A. i IV. omittit ὑπὸ. l. 10. Ἀναπλασθῇ) Const. ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ constantem esse lectionem. At margo A. i IV. recte habet ἀναπλασθῇ. l. 12. Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. Pag. 237. l. 2. Γυγνομένων) Sic Fl. P. H. S. Γινομένων I. & M. l. 12. Ἐσθιομένων) ἐσθιομένων W. & Fl. & margo A. i IV. Vulgatam habent I. P. H. & P. ead. Ὁξυρυμῖαν) ἐξορυμῖαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. l. 14. Τμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. l. 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. Pag. 238. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. i IV. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. l. peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. l. 7. Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta I. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης. l. 14. Ἐτησίσις) διετησίσις M. Pag. 239. l. 1. Πολλαὶ) πολλάκις marg. A. i IV. l. 3. Ἐπι(ά)λοισ) ἐπιβάλλοις W. l. 8. Συνίσις) συνείσις M. male. l. 9. Σαίνεις δὲ ὑμ. τὴν ὑπ.) Αἱ. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. l. 11. Εἰδὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 12. Ἐδῖν) ἐδίνεν omnes edd. & M. male. l. 16. Γίγνοιτ') γίνοιτ' M. Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim I. & M. l. 10. Εἶδον) εἰδὼς L. male. ead. Εἰ καὶ) εἰ deletum est in A. i IV. & ante δεοι repositum. l. 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo A. i IV.

l. 14. τῆς τοιαύτης) Sic *I. Ald. S. Fl. H. & M.* ἐκ τοιαύτης *P. Fr. B. 2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc. & Graev. male. l. 15. ἄσωτος εἰ)* ἄσωτός εἰ *Vorft. Pag. 241. l. 13. Μανδραβ.)* Μανδροβούλου *M.* Et sic in *Schol.* Ἐπὶ τὰ Μανδρ. *margo A. 1 W. l. 15. Ἡρέμα οὖν)* Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον *W. P.* Deerant haec tria verba in omnibus edd. *l. 16. col. 2. Ἐτεῖ)* ἔτη editum erat, quod recte correxit *Solan. l. 18. col. 1. Μανδράβουλος)* Μανδροβούλους bis in *C.* legitur, uti ex *V.* primo quoque editum erat, sed merito correxit *Solanus. Pag. 242. l. 2. Ἄλλ')* Constans lectio. *l. 14. Ἀπεμπολήσας)* Constans edd. lectio, cui consentit *M. l. 17. Εἰ καὶ) καὶ* *L. Pag. 243. l. 7. Ὑπτιούσα)* ὑπτιούσα *M. male. l. 8. Ποιήρας)* πονήρας *Ex. Fl.* Sed in vulgata conspirant ceterae. *l. 10. Ζωπυρίωνος)* Ζοπυρ. male *Fl.* reliquae recte *Ζωπ. & M. l. 13. Ζωπυρίωνι)* Ζωπυρίων male *I. sola. l. 14. Ἀλλοις)* Sic *W.* recte. Edd. αὐτοῖς, male. *ead. καὶ)* Deest in *I. l. 15. Διδόμενον)* γιγνόμενον *W.* prius vero habent edd. omnes excepta *Fl.* quae *διδόμενον* expressit. *Pag. 244. l. 1. Τὸν δεσπότην)* Sic *I. P. H. S. M. & P.* δεσπότη male *Fl. l. 5. Συλλαβόμενος)* λαβόμενος *M. l. 17. Ῥωμαϊκῶν)* Ῥωμαϊκῶ *W. Ἀστικῶν L. Ἀστικῶ P. A.* Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. *Pag. 245. l. 6. Χθίζον)* χθυζον *I. male. ead. Πηλὸν ἔχων)* ἔχων πηλὸν *M. l. 7. Ἐπὶ) ἐν* *Th. Marc. l. 11. Ὀψον)* ὄψου *M. l. 14. Λιχνίας)* Sic recte sola *S. & margo A. 1 W.* Ceterae λιχνίας. Recte ergo coniecit *Solanus. Pag. 247. l. 5. Προϊοῦσι)* προσιοῦσι *P.* Sed in vulg. conspirant edd. omnes. *l. 12. Ἐριστέ)* ἐνὶ ὁτέ vitiose *M. l. 13. Τύχοι)* τύχη *W. l. 14. Ἀμελής ἐστί.)* Nihil hic variare edd. notavit *Solanus.* quare, nescio. *Pag. 248. l. 4. Καβίζης)* καθίσης *L. Καβίζεις)* edd. καθίζης *W.* recte. *ead. Ἀναγιγνώσκεις)* ἀναγινώσκεις *M.* Sed prius servant edd. *l. 5. Ἀσιτόν τε)* ἄσιτόν σε *L. l. 9. Παροῦσιν)* παριοῦσιν *margo A. 1 W. l. 12. Ἀφίκοιτο)* ἐφίκοιτο *M. & Fl. l. 15. Παραφόμενος)* Sic *I. & P. Παραφόμενος)* reliquae edd. & *M. Παρειφόμενος B. 2. Pag. 249. l. 4. Πλουσίω)* πλησίον *M. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι)* ἐπεὶ λίποι *W. l. 7. Ἐπιπαρόντος)* Sic *Gron.* recte voluit. nam *P. & W.* consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunctim. *Παρίοντος)* *margo A. 1 W. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ)* γὰρ τῷ *P. male. l. 15. Ὁπίσσην)* ὀπίσσοι *W. male. Pag. 250. l. 2. Πίνειν)* Sic *M. & edd. optimae omnes & Palm. Πίνων)* tamen *B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε)* ὅταν σε edd. & *M. l. 10. Γραμματιδία)* γραμματεῖδια *W.* Sed mutatur edd. *l. 12. Καταδεδυνῶς)* καταδεδοικῶς *W. l. 14. Ἐπιφικάσασαν)* ἐπισκευάσασαν *P. L. & margo A. 1 W.* Nihil a vulgata abeunt *H. P. I. Fl. l. 15. Δοκείς)* *Fl.* at reliquae &

M. δοκῆς. Pag. 251. l. 1. 'Ορᾶς) Constans lectio edd. & M. ead. Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γούν) οὖν W. l. 11. 'Επήνεσας) ἐπήνεις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. διψῶτος marg. A. 1 W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae assentitur P. & edd. Ἐχω margo A. 1 W. l. 15. 'Επει) ἐπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπείραις ἀν Marcil. & Pell. διαπείρας edd. omnes. Διαπήρας W. ead. Γνάθον) γνάθον ἑτρώσων margo A. 1 W. l. 6. Ἐλευθέρεως) ἐλευθερίου W. & P. l. 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. 1 W. Ἐαυτὸν male l. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισδὸς οὗτος) οὗτος μισδὸς W. l. 15. Ὡς δὲ) ὥστε L. ead. Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαρίς margo A. 1 W. Pag. 254. l. 1. Ἐροχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. ead. Θέλω) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσμαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquae. l. 12. Καί περιν.) καὶ περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen l. ὑπορύπτουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. 1 W. l. 8. Δέοι) δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαβίζεσθαι) συγκαβίζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαβίζεσθαι) Sic l. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαβίζεσθαι. l. 15. Συγκαβίζεσθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαβίζεσθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδίας) ἀνδείας M. ead. Τερετίζοντος) Sic W. Τερετίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσονται) Sic edd. & M. Δεήσονται B. 2. l. 8. Μυρρίνην) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μυρρί. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναςδος) ὁ γιν κιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. ead. Τῷ δείπῳ) τὸν δείπῳ L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορία) ἀμφορίας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἀν M. l. 14. Τὸ) τοῦτο margo A. 1 W. Pag. 260. l. 4. Καλλωπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. sola male καλλοπ. l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κομμώμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γραμματίον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐπισκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τρόπος) ἄλλον τρόπον margo A. 1 W. l. 14. Εὐμβουλος) εὐμβολος male S. Ceterae recte ut edidimus. l. 15. Ἡδὴ) ὁ ἦδὴ Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἀώρα. *l.* 10. Ἀπορρίψῃ) ἀπορρίψει margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Iens. Confirmat Mf. *L.* Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρας) Sic *W.* recte, ait Solanus. Διαφθείρας edd. male. Διέφθειρας correctum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλο τι edd. *ead.* Ἐπικληθεῖς) ἐπεκλήθεισ margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *I. P. Fl. &c. & W.* *l.* 15. Οἱ) Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I. Fl. Ald. Fr. A. & W.* Ἀπαγωγὰς *B. 2. H. S. P. Ald.* Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐκαταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐποπτ.) ἐποπτ. *I.* Ceterae recte ἐποπτ. item *M.* *l.* 15. Πορφυρά) Constans lectio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπύων) *W.* Ὀπύων edd. *l.* 6. Εὐαυθής) εὐαυθής male *S.* Εὐαυθής peius *A.* *l.* 11. Σαί βίου) βίου σοι *W.* σοὶ *L.* σοῦ edd. *ead.* Αὐτὴν) ταύτην *W.* *l.* 12. Παριτητέον) προσιτητέον margo *A. i W.* Προσιτέον *A. & P.* παραιτέον *M.* Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt edd. *l.* 13. Ἀετίανος) Deest in *W.* *l.* 16. Δι) δι' editum erat, sed recte correxerat Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adesse in *S. M. H. Fl.* notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. edd. *l.* 7. Ὀλος) ὕλος *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter servant. *l.* 13. Προηγείσω) Sic edd. & *M.* Προηγέσω *B. 2. l.* 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M.* Edd. ἐγχειρισάσω. *l.* 17. Τετραμμένον τὴν χροᾶν) τετριμμένον τὴν χροῖα Mf. *Gr. G. ead.* Ἡ ὕβρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M. & S.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἀποπτάσω) ἀποπτέσω *W.* & *Fl.* Vulgatam retinent *H. &* reliquae. *l.* 4. Δελθυίας) Ita ex *M. & S.* rescripti. Nam λεληθυίας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρα) ἐταίρα male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἐτέρα cum Mf. *M.* *l.* 11. Ἐκείνη τὴν) ἐκείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliqq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.* plane omisit. *l.* 5. Ἀγλαστὶ) ἀγλασθὶ *P.* Ἀγλασθὶ peius *H. B. 2. A. i. Fl.* Sed ἀγλαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. 1. & l.* 1. 8. Ἀσγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. *ead.* Κακὸς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P. & I. &* marg. *A. i W.* Κακῶς ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακῶς ἔχω *S. &c. l.* 12. Φασὶ) Ex *P. Φασὶ* edd. & *M.* *l.* 13. Ἐνέκε) ἐνεσσεως *W.* & *Fl.* Vulgatam servant reliquae & *P.* Ἐνόςσεως *L.* *l.* 15. col. 2. Πρώτων) Προπρώτων *C.* habet πρόων. *Solan. Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σῶσι W. L. Vulgatam servant edd. l. 7. Κουράλια) Vid. nott. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοῦ ποταμοῦ L. l. 10. Παλινοδεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινοδεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινοδεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. 1 IV. melius quam vulgatum ὑπεδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίωμαι) Const. & Vo. Δύτομας notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. cad. Ἐχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχῃ edd. l. 5. Καὶ κλιόμενον εἰ δέοι) Desunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Το) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ) ταῦτα W. cad. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσῃται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσῃται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; see edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαίθρ) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκρ. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ l. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. cad. Ἐκείνον) ἐκείον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M & edd. cad. Φυγῇ) φυγὴν W. Pag. 273. l. 7. Καίην) L. & Anon. Κεῖν edd. omnes & M. exc. l. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουση male l. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. 1. non male. cad. Συγκείμενον) συγκινούμενον B. l. 15. Εἰκότως) εἰκότως l. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Εὐμελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. l. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάν) πανοῦ legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid. l. 21. Μακροπύστους) In C. marg. μακροπτυστας. Sed M. vulgatam tuetur. Solan. ibid. l. 22. Διασύρουσα) Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam reperta, quae recte deleuit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκρύττειν edd. l. 9. Ἐθελοκακῆσαντα) ἐθελοκακῆσαντι P. l. 17. Ἀφθόνῳ) Male ἀφθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Το) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μὴδ' ἐν &c.) μὴδ' ἐν ὑγίαις τι μὴ ὁμολογῇ W. At cum vulgata faciunt P. H. l. Fl. l. 12. Κρίσσων τῶν ἐμῶν) κρίσσων δὲ πείνα Bourd. Ar nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. ἦθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

venit locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
τασκευαστ... editum erat κατασχεν... pro ὃ, οὖν, pro ὧν,
ὡς &c. quae mox vide. Reitz. *ibid.* l. 18. Ἀπηνῶς) ἀπημελημε-
νῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid.* l. 21.
'Αποφανῶσι καὶ κώνωπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid.* l. 22. Ἀστὸν) Pro
eo monstrosè legebatur αὐτοῦς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγείρας) ἀγείρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. Il. Γ, 47,
ἀγείρας habet. Solan. *Pag.* 279. l. 7. Κυλλάραβιν) Edd. omnes
habebant κοίλιν Ἀραβιν. Sed Σκύλλαν ῥαβεινὴν ἢ Σκυλλα-
ρίαν L. Σκυλλαραβεινὴν W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
legit Solanus, vide notas. l. 8. Ὑπ') ὑπὸ W. l. 14. col. 2. Ἐ-
κειν) Ita correxit Solanus; nam vitiosè ἐκείνος editum fuerat.
Item pro ὀνομάσθη male legebatur ὀνομάσθησαν. *Pag.* 280.
l. 1. Διελθὼν) Ita edd. optimae omnes, forsan διελῶν. Perit in
W. putri hoc in loco membrana. Solan. l. 3. Πᾶγμα) Sic
edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα l. P.
Fl. A. 1. & reliqq. item W. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδον) Sic edd. l. P.
H. Fl. F. S. &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui posteriori Codi-
ci iota est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo
A. 1 W. l. 7. Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. 1 W. B. 2. P.
S. Παμπόλῳ male l. Fl. F. H. A. 1. l. 10. Προσόντες) εἰσι W.
Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. l. 12. Διαβάλλοιτο)
διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. &c. l. 17.
col. 2. Ἀκαιρήσι) Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήσῃ restituit Sola-
nus. *Pag.* 282. l. 8. Ἄλλ') ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v.
ὑπὸ, notamus. l. 11. col. 1. Εἰρήνη) εἰρήκει. male C. *Pag.* 283.
l. 9. Νεῶ) νεῶι M. l. 13. Σοροῦ) Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male
l. A. 1. H. B. 2. *Pag.* 284. l. 5. Ἐχει) ἔχει W. Edd. in ἔχει
consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρά) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
tiunt in παρά. l. 8. Χρυσούς) χρήσιος (leg. χρηστὸς) L. Sic
Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare. Sed
χρυσούς etiam Th. Mag. l. 11. Ἰδιον) Sic A. 1. Fl. S. Fr. H.
&, ni fallor l. vid. nott. Ἰδιον P. B. 2. *Pag.* 287. l. 15. Μὴ)
Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
servavit. *Pag.* 288. l. 5. Ἐρρητόρευσ) ἐρητόρευσ Fl. l. 7. Τμῖν)
ὑμῖν edd. l. 15. Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλίππιδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. *l. 14. Ἀποδοκιμάζειν* Vid. nott. Th. Marcil. *Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω)* Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλω. In Cod. L. tamen Ὀκέλλω uno λ scribitur. *l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν)* Haec verba, in edd. omiffa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3011. *l. 8. Εὐπράττειν) εὐπράττειν* una voce marg. *A. 1 W. Pag. 291. l. 2. * Ὀλως)* Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressus suspexit. lect. indicat. *ead. Εἶναι) . . . ναι* Fl. vacuo spatio ante ναι. At marg. *A. 1 W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν* inferit ante εἶναι. *ead. τὸ εὐ πρ.) τῷ εὐ πρ.* Coll. *l. 3. τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν* Coll. & marg. *A. 1. ead. Καὶ)* Forte δὲ *Solan. ead. Ὑγιαίνειν) ὑγιαίνειν εἶναι* marg. *A. 1 W. l. 5. Ἡ) ἡ* Brod. & Marcil. *ead. Ἀποτελεῖν) ἀποτελεῖ, ἥδη* Marcil. *l. 14. col. 1. Πυθαγορείον)* Coll. *Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan. ibid. l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. Solan. Pag. 292. l. 2. Σαφῶς)* Sic dedimusex L. *Σοφῶς* edd. *l. 15. col. 1. Αὐτοτελεῖς) αὐτολεξεῖ* Exc. G. & C. *l. 18. col. 2. Περὶ μὲν)* Exc. G. *Παρά μίαν π. κ. τίθεντα. Solan. ibid. l. 19. Μυρσίνας)* Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *Solan. Pag. 293. l. 1. Ὑγία)* Vulgo ὕγεια. vid. nott. *l. 2. Ναιοίμι)* Sic Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. *Νέοιμι* edd. *ead. Λοιπόμενον* Athen. *l. 12. Ἰσθῶ) Ἰσθῶ C. Fl. Ἰσθῶ edd. Fl. male. l. 13. Καρδιανός)* *Σαρδιανός* edd. omnes, male. *Pag. 294. l. 14. Δέ)* Omiffa haec particula in *l.* comparet in Fl. *P. H. B. 2. S. & M. Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν)* Lege ἴστι, ἂν. *Solan. ead. τὸ τοῦ M. l. 7. Μόνον ἀπῇ) ἀπεῖναι* φσι τις *W. l. 8. Τάχα ἂν εἴποι τις)* Quatuor haec verba absunt a *W. l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ.* male *P. & L. Pag. 296. l. 1. Δεῖσθαι)* Sic *P. Δεῖσθαι* vulgo edd. *l. 7. Ὁ αἰὶ καὶ παρὰ βασιλείας)* Tria priora verba desunt in *P.* particula καὶ etiam abest in *W. ead. λαμβάνετε) λαμβάνεται* *W. Sed s subscriptum est. l. 9. Μάλα) μαλ' W. Pag. 297. l. 4. Ἐπιπτοῖα)* Sic *W. Ἐπιπτοῖα* vulgo edd. *l. 6. Μακρῶ βίω) μακροβίω* male *W.* Nihil a vulgata abeunt *H. Fl. l. 11. λογισμὸν) λογισμῶν* *W.* Sed supra scriptum erat ο. *l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι* *W. Pag. 298. l. 2. Ἔστι) ἐστὶν* *W. l. 3. Τιοῦτον)* Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in *M.* Sed erasa deinceps est litera *ν. ead. Σφάλλεις) σφάλεις* *Fl.* Sed cum vulgata etiam facit *M. l. 6. Ἀπολύσας — ἀνθρώπον)* Septem haec verba sic legi in *Fl. H. Coll. & M.* notavit *Solan.* Nescio quare; nam *l. A. 1. P. & S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. *l. 14. Οὔτω) οὔτως* *Fl. & M.*

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos inter eos recenser*i audies, audies *igne torrer*i quosdam; *reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Νεκύιαν* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡ χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait fine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) Ad lucem, ad superos. BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλου) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μισθον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλου. Vertit Thomas Morus: Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmuriensis: Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens. Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππου ὄλου, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μισθον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus

Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis : οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὐμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἢ λεοντὴ, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· *An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est.* GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut *λημῶν ὅλας κολοκύθας, totas cucurbitas lippire*; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro *pervideas* legendum esse *praevidetas*, addit: *Prævidere est praevidere, παρορᾶν, ut παραβλέπειν* Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν *cum mala tua praevidetas*, id est, *in videndis iis caecutias*. Ergo nihil Hein- sio fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una *praevidendi*, *praevidendi*, quomodo casum quantum adsciscit; ut in illo poetæ veteris dicto, τ' ἀλλότριον ἔξυδερκεῖν, τὸ ἰδίον παραβλέπειν atque inde *spernendi*; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀπ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis *Allucinor & Hallucinor* est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) *Omnes Menippos.* BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulysses, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus defumtus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulysses vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis struktas aspersis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Αἶδης μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Αἶδονεύς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ τοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ τοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ τοῦ omnino legendum cum ed. I. & Mss. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena proferentes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & sipparium scenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi Pri-caeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vestum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγῃ οὕτως ὅπως ἀπλῶς τις ἢ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρειώ με κ.) Homerus Od. A, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Thef. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* ve-

rum si cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variarum; ut in principio Gorgiae Platonici, 'Αλλ' ἦ, τὸ λογόμενον, κατόπιν ὁρτῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζουσι. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. BARL. Scholiastes ille Bisetus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *Amanibus*: infra est in psephismate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BROD.

ead. l. 16. Γράψεται γρ. ἀσεβείας) Vid. Κατάπλ. c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκας ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in Ἠγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam defererebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάματος Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. Φευγούσης ποτὶ αὐτῆς (Ἀσπασία) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φοβήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, Μὴ οὖν φοβήσης μοι τοῦ μνήματος ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amico communicando solet poni: Dio Chrys. p. 558 D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φοβήσης. Dicemus ad B. Πρ. c. 21; quo loco simul occurrit sollemnis formula, ἀλλ' οὐδεὶς φόβος. HEMST.

ead. l. 7. Ὡσπερ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. κάθοδος, τίς ἢ ἐπίνοιά σοι. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in Κάθοδος, τίς ἢ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) *lisdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. 2.* Utraque loca per errorem commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δίειμι) *Commemorabo.* BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδί, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: *quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti*, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἤρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepei, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδων inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέχομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοιοῦντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖτις πρὸς τοὺς τεκνύτας πόλεμος ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἑρῶτας καὶ μίξεις ἀναφανδόν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάρχοντος Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς καὶ περὶ βοσκομάτων τις λόγος ἐρυθριάσει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλειφόμεν· Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀρέθηνκαν Ὀμηρὸς Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ἐναίδια καὶ λόγος ἐστὶν, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτὸ φασι τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπασον. VORST. Non praeteriit Erasimum in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita. Nam ιδιώτης oppositus philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparantur, χρυσὸν δέξαι, φαῖναι, purum purum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando expetatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incursum tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξῃναι πρὸς τὰ Θράκια πάθῃ τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpres Cantoclarus, etsi Valesius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valesius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχστος, Φῆστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχστον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapii; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpres satis perviderit. Secutus autem fuit vultuosiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpat: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exsatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἐδείξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς: ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis consulerent, dicendo ὅς, εἰ ἀφίκοντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, ὅς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τὰ μὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δὴ πού τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσὴν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυσὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσήν, vel potius χρυσόν eas utraque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρου ἐν τῇ χρυστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclera, iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatum in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inscitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἀπέδειξαι τὸν τῶν ιδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. τῶν ιδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὗς ιδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πίνθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντός) Τρόπου addi non solet: *prorsus*. BROD. Ait Noster ἐκ παντός, omni modo: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἀπαντος θεραπεύει. c. 41, ἐξ ἀπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἀπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἀπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντός αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν: nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντός τρόπου διαλύεσθαι πειράται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑποπιάζειν vel ὑποπιέζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγ-

γεν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui sacris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑμμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscriptis Solanus: *corrupte*. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius, εἰς τὸ π. ε. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλλεσθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD. ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipsi vocabulorum inanium stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑμμ. § 15, εἴτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kusteri Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynico p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦτομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν εν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀπὸ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ ὃ ἐστίν, ἐν λόγῳ, ἀδολῶς, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Ἀττικοὶ τέχνην, δόλος· ἀτέχνως οἰοῖται ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνην, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Con-templ. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τοῦτοῖς) Τοῦτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν· Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distingue, & verte: Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ· ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν· Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἥτοι ἄρ, ὡς εἶδοντ' ἐπιτύθειον Ἡρακλῆα Θηρε δ' ὕω χεῖρας· ἁπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα· Sane ut videntur Herculem parvulum belluas duas tendaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐν δαλὼν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρίξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tener. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρίξ ἐχομένος καὶ οἰοῖται συμπεφυκός· firmiter haerens & inquam congenitus. L. BOS Animadv. c. XIII, pag. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Eupapio p. 90, ἀπρίξ ἔχουσαι τῆς ὅλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδωγμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ εἰχοντο: HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἐνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιῆν τε καὶ πάσχειν propterea utrumque Philo Iudaeus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δράν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἐχ. παρβ. συνεῖς. p. 245 B. πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθούσαν ἐκείνην περιδεῖν· citius nihil intentatum relinquent, quam ut illum talia passum non ulciscantur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἶναι

Lucian. Vol. III.

Y

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ἑλέγων ἔνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἔνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκούντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκούντα εἶναι, & ad istum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἴσθι βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετέον πάντα ἐτοίμως τῷ δῶν καλῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς σὺλαβούμενον· nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

cad. l. 9. (Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόητος, cum docuisset, Διαβόητον & διαβεβοησάαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσέγκης ἐπίτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: Διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ Διαβόητος πόλις Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία· Λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera murata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβοηθεῖν παρθέτος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγυρίων· & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι· Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρεία· Διαβόητος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἠγήμων, atque ex aliis similia. HEMST.

cad. l. 14. Τοῦ ἔδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Marth. XVI, 18, non omissus est hic Luciani locus a maximo Gronio, cui pleraque debet la. Windet de Vit. Fund. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατὰγειν εἰς πύλας ἔδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἔξουσιαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάχοι οἱ Ζωροάστρου μα-

ἄνθρωποι καὶ διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem, Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι. Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατος ἐστὶν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit: Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείας τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὁραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, la. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque imprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur: idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκατομάντις καὶ ὑδρομάντις παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴδ' ὑπτοὶ παραύσσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλεωθήσομαι, καὶ μάγον ζήτησας καὶ εὐμὸν χάσμασι πολλοῖς πέσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὰν, τὴν λεγόμενὴν νεκυομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome lo-

gitur) ποιήση, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθαομένου· ἢ δὲ πύσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresium autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιούσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πρός Περσεφονεία Οἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σικιᾷ ἀίσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facetissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssi quaerenti de opibus omni machinā corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protritita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

· Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ.... καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γὰρ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

· ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN:

· ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐσθ' ἐγγεγο) Castigo ἀφανές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλές habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. I. invenimus: Salmurienſis editor etiam admiſit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφές pro ἀσφαλές legendum eſſe, monuit ad Arnobium Deſ. Herald. p. 43. Ἀσφαλές & ἀσαφές culpa librariorum ſaepeius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἑλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex Scholiaſte liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν Ν. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiiſ expediant interpretes: Εὐλογός ἐſτι πᾶσα ἀπιſτία μὴ προχείρως καὶ κατὰ τινα δόξαν ἀκριτοῦ ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰſχυράς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀſαφείας. illum in modum ſi commodè ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελές & ἀσφαλές ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανάγει πάλιν) Vix dubito, quin litera ſit eraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανάγει. cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reſſi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut cum magus ſalcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδιζόντα. Ortum ab imperito leſtore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύſας, quod absolute poni pro ἀποπτύſαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυξε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus ſacri magici purificationeſque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praefigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio ſere potu nunquam uterentur: vide Briſſon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Chaspris fluvii aquam.* BROD. Πεταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἐπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάβηρος) De hoc ritu Casaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπέμαξε) Περιμάξει & περικαθάραι interpretatur Casaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hesych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σχίλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμα καὶ τὴν ἐπὶ ὧν ἐκείνην ὑποτονθούσας) Ubi vero satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit. Verbum hoc ὑποτονθούσας Scholiastes exponit ἐνπύκτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ὄρεμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hesychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνᾶν δει. Hesychius videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονθούζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθούζειν originem pervestiget. Eodem significato dixerunt Graeci & τονθορίζω. Hesychius iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορίζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab Hesychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορίζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθορίζειν ex Hesychio. LENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάρααι, κυρίως θείω. Hesych. quem iidem vide in Θείαγον· Θειοῦται. Θειῶσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαυτήρια, non alia sunt, quae θειώ-

ματα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεται solet adhiberi. Noster in Philop. § 12, *δεῖν καὶ δεῖ δι' καθαρῆς τὸν τόπον περιελθόντες ἐς τρεῖς &c.* homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cynis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν ναὸν, καὶ οἰοῦναι καθήρατες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιεγχεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. καθαρὸν τῆς πόλεως ποίησας θάγια περιεγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. Polyb. IV, p. 405, καθαρὸν ἐποίησαντο, καὶ θάγια περιεγχαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστιάριον erant partes περιεγχεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait ἐξῶθεν περιέρχεται χοιροφοροῦντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem nalo ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδιζοῦσα. BROD.

ead. l. 14. Ἐδὺ) Ἐνδὺ orationi prosae melius conveniē. HEMST.

ead. l. 15. Φέρον) Φέρον redundat. BROD.

ibid. τῷ πῖλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori clavam reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπαλὸν lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadraret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπαλὸν sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodissie nudus & oleo nidens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπαλὸν quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, inprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπαλὸν ιδιότητα πρόσθεν Ἑρακλεωτικὴν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093 B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λειστήν καὶ ῥοπαλὸν ἀμφοτέρω ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἑρακλέαν ποτὲ δὲ πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκαίτο εἰς Διὸς κούρου.

De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀκρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342, Iac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. Ὡς δὲ τί τοῦτο) Τὰ ὡς δὲ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Kr. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpretes minime percepit: ὡς δὲ τί θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμῖς μὴ τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀλλεῖστα οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Vales. in Not. Maussiac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὐωννι &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Ἐλίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. A, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβαλόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephes. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἔτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, navi imponere, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθηκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel commeatu navim onerare: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίονρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ἀπὸ ἀναγίνωσκον, ἐπέθεντο ἀπὸ ἐπιτίθημι, ut in navi pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: nosque iamiam profecturos onerarunt rebus necessariis: quasi dicat ingestas fuisse cumulare, ac velut renitenribus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicer, haud ineleganter potuisset scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέ-
 θετο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. & cum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγράμμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τὴν ἀναγωγὴν ἡ ναὺς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δάκρυ χέοντες) Homer. Odyss. A, 5. BROD.

ibid. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludescque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὴν γεωργοὶ διώρυγας ἐθεον καὶ ἐθεον κατατέμνοντες, ὅπως αἰγύπτῳ τῷ Νείλῳ, χρωῖνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. A. VII, p. 304, αὐτὸς κατὰ τὰ ἔλη δαῖρῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν βαβυλῶνα' & mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλείων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν βαβυλῶνα: quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otirin (Opin legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec ficus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας*, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ῥεύμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τῷ Τίγριδι συμμειγνύται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγριτι ποταμῷ καὶ εἰσπλύνει εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem diffensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. *λίμνην*) De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπερφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. *Βόθρον ἀρυζάμεθα*) Notus fodiendae scrobis ritus in

sacris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, Λ, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eutebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: Ἄλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεύς ὀρυζάμενος, οὐδ' ἄρ' αἶμασι ψυχαγωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλεύς ἦλθεν. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hefychio teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἶμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἶμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰς & Ἐρινύας alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epiet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὁρέσθην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεποντέραι αἱ Ἐρινύες καὶ Ποιναί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τίνας Ἐρινύας καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνων ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hefychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐρινύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποιηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐρινύων ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχθιάι Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Ap-

paret fatis, defumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, 'Εκάτην καίπεινήν Π. GRON.

ibid. Αίπεινήν) Pro αίπεινήν Περσεφόνηαν, lege έπεινήν Περσεφόνηαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem Graevii, & ante eum Vorfii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. έπεινήν, quod prope ad veram accedit: καίπεινήν P. SOLAN. Cum epitheton αίπεινή, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντεία Od. Λ, 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. Κ, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum-pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissenfum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annoravit Hesych. 'Επαινή, έπαινετή· ή δεινή και φοβερά· aliam Eustath. p. 1665, v. 7, 'Εστι δέ έπαινή Περσεφόνη ή αιανή, τουτέστιν, έν σκότει διάγούσα ή μάλλον αινή, ή δεινή, πλεοναζούσης και τυν προθέσεως, ως και έν άλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. 'Ε. και 'Η. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodeos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περί Παιδ. 'Αγ. pag. 23 A. ούτω δέ και την έπαινήν Περσεφόνηαν ένοι φασίν ως παραιτητήν είρησσαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείν κεφαλήν δεινοῖο πελώρου 'Εξ' Αἴδος πέμψεισιν έπαινή Περσεφόνηα· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen inter est, quod in editis pro έπαινή nunc legatur άγαυή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Εἰνοδῖν 'Εκάτην κλήζω, τριδῖτιν έπαινήν vulgo scribitur έφανήν, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εύχ ή v. 45, ibique legitur έραννήν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in Addendis.

ead. l. II. Βαρβαρικά) Nomina... ipso paene timenda sono.

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πίνθ. cap. 3. SOLANUS.

ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ
ἐκεῖ ἀνεσθλευστο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδ' εἰσεν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri ver-
sus Il. γ, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δ' οἷν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum
oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφο-
δελὸν λειμῶνα. Od. Δ, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus
& Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde veter-
um in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissimum
constitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis
praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ὅτι
γενόμεναι τὸ ἐν τῷ Ἀδὴ πεδίῳ ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες, Oneir.
III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
poëtam quantumvis caecum acurissimo tamen auditu ψυχὰ
vel σχιὰ τετρυγίαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101,
Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos proco-
rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
tamen 9 nisi pro τετρυγίαι in quadam editione prisca cuius-
cunque Grammatici exaratum fuerit κεκρυγίαι, quo specta-
verit Etymologus p. 538 in Κρίκε scribens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι
κεκρυγίαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis
scazon, Κριγὴ δ' ἐ νεκρῶν ἀγγελός τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fue-
rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria
ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
ὁ τῶν ἀποθησκομένων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος. Hoc au-
tem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετρυγίαι in
plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant:
Philostrat. V. A. T. H, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴ ὥχστο τετρυγίαι,
ὥσπερ τὰ εἶδ' αὐλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἥδη ἀπῆλθε, μικρὸν δ' ἐ
ὑστερα καὶ τετρυγίαι αὐτῆς ἀκούσθ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδέλῳ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Δ, 538, 572. Ω, 13.
Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδέλῳ
per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετρυγίαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω Δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. Λ, 568, Χρῦσεν σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσιν ἤμερον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicius folio pertenuat crimina Minos, Et iustus dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἀχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὐτὸν ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόρος ἀποβαρόντα χρυσοῦ μὲν σκῆπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνίως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. Λ, qua Ulysses inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim insigniri Odyseam Λ; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκρίας appellationem: huc tamen neutriquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si Iceptrum aureum exceperis, in Odysea tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente II. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanleii ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius itidem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinesii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non satis in Addendis purgara. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποινῶν) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶνας) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογύφοι) Alciph. I, Ep. 26, Μέγα, ὃ φίλος, καὶ οἱ κατὰ τὴν πέλιν τοκογύφοι plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοσταταῖν & τοκογυφεῖν, sic ὀβολοστατῆν & τοκογυφῶν Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστατῆς οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ὃ δὲ τοκογύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατήσας, τέλους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής utraque verustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. HEMST.

ead. l. 10. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaëus censuit, teste H. Stephano in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positus dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπίστροπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχῆλαι σιδῆρᾴ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπταμένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malὸ προπ.) πρὸ τοῦ μετάπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὥτε βούλονται, καταστῆν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθῆν σκιᾶδι τοῦ προσώπου παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον ubi sane Casaubonus, quando vocari κόρακας ἰνstrumeta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marcus etiam ianuae, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κέραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κέραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιὸν commodè iungatur, & ad vinciendo reos pertineat. Ad uncōs si quis confugerit nocentibus impaκτος, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusserit uncum*, Nil erit hoc; *rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κέρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάλη appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: o-mitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κέρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πέδη, & Χοῖνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas utraque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit χοῖνικας παχίας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοῖνικες tum plurali numero plerumque soleant esse ferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *capem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κἄπειτα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλωὶς, κλοῖς & ἄλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiverfarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστω περιθεῖναι περὶ τὴν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοῖδ' ἑκάστω αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendar. HEMST.

Pag. 15. l. 1. Ἀποτελουμένης σκιάς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniciat aliquis haud absurde ἀποτελουμένης ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si ser-

νὲς ἀποτελουμένης, ὑπὸ τῶν σωμαίων· necesse tamen non puto, ut quidquam immutetur. HEMST.

cad. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἄξ. GUYET.

cad. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Έρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

cad. l. 12. Προσκυνεῖσαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hīscē & sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam repositui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

cad. l. 6. Πυλώνων) Ed. l. προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι . . . ζηλοῦσι σε ὀρῶντες ἐντὸς τῆς κυκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάντων τινὰ ἔνδον γεγενημένον. SOLAN.

cad. l. 8. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parafiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poetae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illustrit: οὐ τοιαυτὰ μοι ὁ λαοαγοφῶρος σύνοιδεν. Usus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeliaucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ἰδρῖνιν ἔκυσεν χεῖρα γαστρός ἔκκῃτι. HEMST.

cad. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Nryr. c. 11 annotata a me sunt. SOLAN.

cad. l. 13. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

cad. l. 14. Τὸ πρὸς τὴν Δίονος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιάς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιαὶ) τοίνυν ἐπειδὴ ἀποθάνομεν, κατηγοροῦσιν τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῶν παρὰ τὸν βίον. GRON.

cad. l. 15. Σκιάς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστιππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμνηὸς δεινῶς) Ὁ μόμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁ μόμενος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μόμενος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμνηὸς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁ μόμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenacus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγεύρους σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὐξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα, absurde enim Chimaerae alligeretur: eleganter traditur excrucandus. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὁππωμένον) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrium supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπισθεν δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide Il. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένντες, πλ. πτωχοί) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένντα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένντος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεται δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum coniectura fueram assecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν τι καὶ διάκενον δεδωρόκτων hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολαευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶσι. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἶσι ἠγαπάκησα. Plato Symp. p. 1203 A. πόσης οἶσδε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δακρύς. Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.
ead. l. 15. T1) L. & ed. I. In aliis τε. SOLAN.

in Schof. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debutit
 παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ
 μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in
 Revivisc. cap. 31, Πολυζέην ἀνάσχειτο πέρα τοῦ μετρίου. in
 quom. conscrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτουτες.
 Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πίθανου, πέρα
 τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae
 ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, & Luciano
 indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae
 maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut
 a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem &
 nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tanta-
 lum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δέλου: sed
 literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisy-
 phum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod
 in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego
 quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυὸν Ἡράκλεις ὅσος) Videtur Τιτυὸν,
 Ἡράκλεις ὅσος; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. A, 575: Καὶ Τιτυὸν
 εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν καίμενον ἐν δαπέδῳ ὃδ' ἐπ' ἐννεα
 κεῖτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαίον & εὐρωτιῶντα iunxit iti-
 dem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
 tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαίος τις καὶ εὐρωτιῶν ἐγενόμην. Εὐρω-
 τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulen-
 tur, se didicisse monet D. Hoefchel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμνηνούς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὐτοῦς) In libris omnibus legebatur hic αὐτοῦς,
 nullo prorsus sensu. Ego vero αἰοῦς scriptum fuisse pro certo
 habeo. Vide Πέον. cap. 8. SOLAN. Αὐτοῦς) Non diffiteor αἰοῦς
 ingeniose cogitatum, & primo adipectu blandiri. Attamen re
 diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam
 requirat τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας: nam hoc quidem eum
 in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli ra-
 tionem prodar: iam si forte αἰοῖ commodè dicuntur Aegy-
 ptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit δὲ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, litterarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. λύσσαι & διαλύσσαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἅλυστα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiective partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πύγνυται, τὰ μὲν ἅλυστα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· μοχ: οἱ μολίαι ἅλυστοι· ἥττοι δὲ καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἐστίν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἅλυστα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὃν ἐγὼ δημιουργός, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δὲ ἐμοῦ γεγόμενα ἅλυστα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἀρμόσθην καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, καλοῦ δὲ ἃ καὶ ἐπεὶ περ γεγέννησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἅλυστοι τὸ πᾶμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθ' ἐγὼ, οὐδὲ τοῦξέσθ' ἐκείνου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύσσαι vel ἀναλύσσαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffuerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσόν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ἐλθόντος ὅλου μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα διαλύσσαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι· & τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ὃ προσήκει διαλύσσαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεσθηκότας, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposire, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους· indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυῖα δὲ τῆς ταριχίας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin. IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI, § 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πάνυ ἦν τι ῥάδιον male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p. 74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryf. initio Chari-
demi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δασμοῦ ... προσενέγκας ... διέχει) Quid respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμοῦ & μοκ προσενέγκας & διέχει. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλειαν νεό cum dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lethorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, quae pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καίρων, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent. SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus, si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαίνοντων praecedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenter orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπρόουν οὖν πρὸς ἡμῶν τὸν sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκνον δεδοκῶτων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut postmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsitan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi. SOLAN.

ead. l. 16. Διασκεύασε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Heliodor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διασκεύασεν quam locutionem ne dubites unde fuerit mutatus, paucis interpolitis adiciat τοιοῦτον διάτρον ἐπιδείξας. Oc-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκεύασαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλής: quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster περὶ τῆς Περ. τελ. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευῇ, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος: a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, ἐσκευάσε, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regum insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causa regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho T. I, p. 941. C. quod illustrat Arrian. 'A. 'A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διαδῆμα τὸ βασιλικόν. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖ P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπεύσαι) In pompa transvehī, pompasice transire, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretet, pompam finire cum iisdem insignibus & ornata. HEMST.

ead. l. 9. Μαίανδρον) De eodem in 'Επιστ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, Μαίανδρος dicitur ὁ Μαίανδρου, ἀπὸ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditiōe in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi: eius nomen Μαίανδρος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizoni. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi Μαίανδρου τοῦ Σαρμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, Μαίανδρος, Philostrato Μαίανδρος. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδου) Scribe μετενέδου. BROD. Μετενέδου) Antiquiores fere edd. μετενέδου, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. "Απὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ienl. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς ἀπὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. "Α ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ

οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρησαντο) *Mutuati sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doussam Praec. I, c. 19, ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐωρακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρίοντας) Confer infra 'A. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχασθαι, παρέρχασθαι, παρίεναι, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videfis A. Gellium VII, 5, & Nostrum 'A. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionsius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: existant tamen in C. nisi quod ὑψηλαί. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῃ σου) Παραβύειν, in angulum aliquem insulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῃ, clam, occulte: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiant: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocra. in Παραβυστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non assen-

tiar. Σκοτίας καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. 7. Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐπαράδυσσιν] Εὐπαρεκκριμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removeretur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπίστησαν) F. ἐπίστευσαν. & C. SOLAN. Intellige, Aeacum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμοὶ παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰακὺς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulchrae corpus traditur. Ideo consignant Aeacum locum assignare animabus. Mox δέδι γὰρ οὖν nam οὖν ed. A. ab errore typorum videretur ortum. Pro παραδίδοσι lege παραδίδασι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντες) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri norat Desid. Herald. Anim. ad Salmas. Obs. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀλεστῆς, ubi ex Valscofani sup-
plenda est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπῆτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς & σατρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριῶσις adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in trivis erogare*. HEMST.

ibid. τὰ σαθρὰ τῶν ὑπερδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obs. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλεμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A. altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formae di legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμῆδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἄλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμῆδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἡμῶι τελευτήσας: atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ἡμῶν παρέχεται Ὀδυσσεύς τοῦ ἀδίκου ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educa cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutae potione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μῆμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Ot. v. 14, — τί τ' ἀρρῆν' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προῦθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράψειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράψειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία: unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τίνος πράγματος προτίθετο λέγειν ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀπὸ τοῦ προσβάλλετο τινὲς δὲ, ἀπὸ τοῦ προεγράφετο sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπειδὴ περ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν καὶ προτιθέσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία. a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παρακρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κέρυξ ἢ πρεσβείαις προεγραμμένον, οὐκ ἀεὶ idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpretes alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανοῦμενος, ἀ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38, θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐδὶς περὶ Μιτυληναίων λέγειν: forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνώμας αὐτὴν διαγνώμας. c. 36, Mitylenaeis, qui Athenis aderant, παρσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐδὶς γνώμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐδὶς περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a proposita prythanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido pater, unde duxerit Sophocl. in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων Προῦθετο λίσχην Κοινῷ κερύγματι πέμψας. solemne est ingeniosissimo poetae phrasēs a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λίσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προβήματα recentioribus esse Imperatorum

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρωταίεις) Qui sunt, vide apud Erym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπει γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύεσθαι) Angl. καταλύεσθαι. BOURD. Καταλύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι quod ferri quidem posset, nisi hanc apriorem & concinniozem scripturam suppeditaient A. & ed. L sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδύμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κράνιον &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νεκρός: mortui ἀλίσαντες a poetis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίσαντες sunt νεκροί. vide Hesych. GRAEV.

ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίσας ὁ νεκρός; τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβάδος, ἢ γοῦν ὑγρότητος ἁμοίως ὢν. Ἀλίσαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. VORST. Ἀλιβαντίδος) Ἀλίσας est mortuus; &c, si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπίας, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψέουσιν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμὸν) Etymol. Βριμὸν, ἢ Περσεφόνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEVIVS. Vir cl. I. G. Graevius legit γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se diffidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατον τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐτι δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτιθεύοντας &c. Præterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad hæc videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suæ causam. IENS. Sic Isocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216. f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκωμεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Artigi locum ad Θ. Κρ. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν) Privatorum vertunt: non iniuria dissentit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles pugnas magno cum sistu tractantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὕς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γεννηθῆεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελάται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiuscunque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privaram vitæ conditionem, quæ procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quæ usu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse* Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vitae felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωφηνύσαν ζητεῖν περιούσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. unitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γὰρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθηναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) καλεῶν utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorare cognitis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus. sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perfecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα: atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inquit rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μύθῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαύκεναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ἔν, τὸ δὲ εὖ παρὸν καὶ ἀδελφόν· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσιν τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες: omnium rerum aliarum securis esse graviter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditior monuit: Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisfue fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἀμολίας ὑποκρίνασθαι. . . . ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἰκὸν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκεία εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucydid. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἔκχστοι εὖ βουλευόμενοι δὲ θέσθαι &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδῖλοι ἐν ἀπόρῳ εἴχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, Convivium hilarans, tuisque partibus egregie sumptuosus; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequae solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: Cratini locum ex Pylaea promisit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &c, qui vestigia summi popularis pressit, Gatakerō fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρᾶς σοφούς δ'ε (vel γέ· utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὥς καλῶς Ἐς δὴναιμι.

δέσσαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὥς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστίν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα δέσσαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem fervat, ἀλλ' εἰς εὐθιβεῖν τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, sollicite dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam εὐ διατίθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὐ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὐ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν & Suidas in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδακῶτι altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare*; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitari ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τὰμπροσῶτα, καὶ δέσσαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν ubi primum restitui placet, κ' εὐ δέσσαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre, aequi bonique facere*, diversum ab εὐ δέσσαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est*. Alter autem Tragici versus apud Hesychium in κυβευτὴν loco valde mutilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, Salmasius operam ludit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσεται Τρίς ἔξ βαλούσης τῆσδε μοι φρυκτωρίας· audacissima figura, quam castigata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholiaste vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μὲν ἐσπουδακώς) Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cuius erat praeceptum παιζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοῖνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι θυρίδας ἐνιοὶ καλοῦσι pauloque post iterum κλειθρίδιον ibi Langi & Christophorsoni *cancellos* repudiat Valesius, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, *rima*: alii signatius *ianuuae rimam* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses foramen ianuæ vel cistæ pervium, in quod clavis immittitur, exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facitissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλήξιαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύλιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλειθρον· & saepius in proximis: ἐπὶν vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. A. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφονίου) Vide Th. Reines. ad Inscript. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant*. BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνίττεται δὲ) Pro δὲ Solanus scripsit τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praeruli vulgatum. In sequentibus aut μαρτεῖων, aut, quod potius habeo, leges μαρτείοις. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissimum & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παρούσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego iunctis εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὸς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfecisse me puto, ut nulla amplius superlit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θίττ. ἐκ. νεανίσκος) Protetilaus, de quo supra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato comite: alioqui crimen erat λειπόνως γίνεσθαι, quod actione λειπονουτίου persequerentur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λιπονουτίου. VIII, 42. Hesych. Λιπόνως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολειποῦν: ita Herculem, qui, ut amissum Hylan investigaret, Argo navim socioque deseruerat, — ἥρως ἐκέρτομον λιποῦσαν Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moschopol. Ἑλλ. Α. Ὁ. in Ξεναγήσον. Deductus ad limpidum Ilii flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀριστα σοί, inquit, ἐξενάγεται, ὦ φίλε Φαῖδρε. tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατος τις φαίνεται ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ὅικας. Plato Phaedr. p. 121 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἀνω Δι) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Πίστη καὶ τεταγὼς) Homer. II. B. BROD.

ibid. Κάμει) Ἀν χαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγὼν) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedicto est: in reliquis enim legebatur τεταγὼς. SOLAN. Reliqui τεταγὼς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγὼς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosius ille Grammaticorum Aoristus 2 τεταγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ δεσπεσίου βηλοῦ) Mosellanus, e summo coelo:

Lucian. Vol. III.

A a

Benedictus, *e magno coelo. Pater, sacro limine. GRON.* Vertit Benedictus, *Vereor, ne me cunclantem, caligini additum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiciat coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio *εὐγενεστάτου* filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo, e magno coelo.* Desumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum secum egerit Iuppiter: Ἦδη γάρ με καὶ αλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα, ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ Δεσπεσίοιο. Ubi Eustathius, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεισθαι. ὡς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ δεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχεῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὄρας, δὲ συρφετὸν Οὐρανιῶνων ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ Δεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλαγόμενον) Aristoph. Avib. v. 3, τί, ᾧ πόνηρ, ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Erymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μᾶτῃ ἐχρᾶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, ματαίως, ut Schol. apud Thucyd. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόρους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάκτορος ὦν) Difficile dictu est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Eius vocis primitivum habes in Πseudo-mante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοῖδον. In Dialogo Mercurii & Maiæ pro eo dicit συνδιαπράττειν ἄλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς ἐκείνω, παρ' ὅλον τὸν πλεῖον διαλέγη, cum distinguere debeat ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνω παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάκτορος) Haec vox συνδιάκτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae recip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse *συνδιαίτωρ*, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a *συνδιαιτῶμαι* formatur, quam *συνδιάτορος*, vel *συνδιαίτορος*, & idem valeret, quod *συνδιαιτητής*, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam *arbitrator simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet *συνδιαίτωρ* vel *συνδιαιτήτης*. PALM. Simplex *διάκτορος* est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *διάγειν τοὺς νεκροὺς*, traicere mortuos. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδιάκτορος* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset *συνδιάτορος*, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic *συνδιάκτορος*, eiusdem familiae servus: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, *κῆρυξ μέγιστε τῶν ἀνι τε καὶ κάτω*. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque *διάκτορον Ἀργεϊφόντην* vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorata constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod *διάκτορον* dici volunt inserto τ quasi *διάτορον*, οἷον *διατόρας καὶ σαφῶς διαλεγόμενοι*, vel, *διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, *διάκτορος κληπταὶ ἦτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τραῖς &c.* Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur *nuntium mandata perscripsem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας*: sic in Etymologo *ρήγι, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελίαφόρῳ*, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc *ἀγγελίας* pro *ἐργασίας*. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: *Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθῆρας τὰς ὁδοὺς*. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius *ψυχοπομπὴς* umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. Ἐ
καὶ Ἡ. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro
virili parte redintegrabo: Ἀργεῖφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἄργος φόρου,
ἢ ὁ ἄργως φαίνων (nisi quis praeferendum censseat, ἐναργῶς
φωινῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Δῶδε καὶ Ἀφενδῆς· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι
Ἄργον ἐφόρευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσοις ὁ Χίος (hic
tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte defunt, qui-
bus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσοις δὲ ὁ Χίος &c.)
ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an D.
Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro mini-
me dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in
caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mu-
tare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercu-
rio eripere: sed magis obstat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104.
Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in He-
sychio legas Διακτόρος, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρῳ, εἰρ-
νικῷ. Nesci autem Chii, sic enim quam Νέσσοι malo, qui rarif-
simus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam inveni-
es a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Span-
hem. ad Iulian. Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Ety-
mologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κῆαρ τῶν
τετελευτηκότων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τοῦ γὰρ Ἑρ-
μοῦ ἐπιθετον. Διάγειν vero, quod est traicere, transvehere, de
Charonte posuit Aristoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυντου-
ταὶ σ' ἀνὴρ γέρον Ναύτης διάξει δὲ ὀβολὸν μισθὸν λαβὼν &c
commode Schol. Aeschyl. ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον δεσ-
πιδά, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appel-
laverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκροὺς. Hanc postremam
interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucianus,
ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam
ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis
mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142,
de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, illa
locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit:
ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit.
Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercu-
rius hoc officium illi praestare iam recusavit: perinde ac si diceret,
Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c.
Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino
repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis
significationem habere. Stephano solemne est in levibus arguta-

ri: omiffum *αὐ*, quod faepe fieri confuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶ-
 χεν *αὐν*, ὡ παῖ Μαίρας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
 hic locum & ufum habet, quem § 7 ὀλίγα γοῦν. Index familia
 plura fuppeditabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκωπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
 Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &
 alter § 7, αὐτῆς αἰὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non *sub tranftris*, dormiebant, fed & alibi, uti
 ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
 textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
 Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
 lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono comparetur, haud ma-
 gni fane pretii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
 maligne invidum fpectat acrior utrobique viri fummi incre-
 patio. Synefius de fcrvo nequam in patriam navi deportando
 Ep. XXXII: πλεῖτον δὲ δεδεμένους ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ
 γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαῖν. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁ τείνας) Exc. G. διατείνας καὶ τεινάζας.
 C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorfus ita in V. fcriptum eft, ut in Exc.
 G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραλληλῶς) Dedi παρακείμενος, quod Etymo-
 logus habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis
 leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecutus
 fum, quod, etfi in fine τεταγών praeferret, in fronte τεταγώς
 fervabat: ibi tamen ex C. τεταγών annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡμούς) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Castiga ἄλλον, ἐκείνη διαλέγη. BROD.
 Ἄλλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
 auctoritatem, fed emendationem Benedicti certiffimam: in
 omnibus enim anteipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
 pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
 invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelotium,
 qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
 nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δίκωπιαν ἔλκων) Meminerunt huius loci Laz.
 Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
 de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Aristoph. Ecclef. v.
 1083, ubi δίκωπιον, fed fenfu turpiculo translatum, occurrit.
 Δίκωπιας ἐρέττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
 legendum fit δίκωπις. Δίκωπον σκάφος Charontis in Euripid.
 Alc. v. 252, & ἐλάτῃ δίκωπῳ v. 444. HEMST.

ibid. Δικωπία) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praeferim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἑρμίδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kusterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaëm. p. 50 B. Δεῦρο δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα δαίματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης τρύτης πόλεως ξαναγήσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & L. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δῆπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque vocolae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κοנדυλίζειν, stricto acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Πάθει) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ: nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσσειν, ἢν πρώτην μανθάνουσιν αὐλῆται καὶ κιθαρίσται. Ita ut per γρόνθονα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσσεις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iulianum in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therfitem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κοנדύλῳ ἀνέειλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταίαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

πὲρ γρόνον. Hesych. in Πυγμή, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαίως τὸν γρόνον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302, κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἢ γουν τῶ γρόνῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodorione fuit σπιθαμῆς cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito & accessit: vide Io. Meurs. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόνος. Hesychii γρόνων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adscriptus pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Vid. Petron. Mosch. Ἀ. Κύπρις τὸν Ἑρωτα.) locum Petronii intelligens cap. 58: *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μὴνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὑρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: *Cuius servus fugerat, libello propositio, vel per praeconem nuntians dixit, datum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset.* Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὄντων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μὴνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φεγγομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequè commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὅς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ἔσαντα κιθαρωδόν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοσγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positus, *Deirde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impedit, quo minus mortis munera exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aëacis indignabitur, ne obolum quidem lucrans. At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σέ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, possint intelligi. At contrarium protecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? σέ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, ut damno etiam affeclurus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. IENS.*

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) Iensus excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impedius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, καλύπτων γαμειν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, *κωλύοντων γαμειν, κελυόντων δὲ ἀπ. βρ.* Vide magnum Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, vetum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios summa est, sed intra penitus retractis castris*: ubi in priore parte supplendum esse positis, nam *retractis* ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere sollertissime pertractavit L. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, *δυνατὸς ἦς*: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi*. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. Isocr. Panath. p. 257, *Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διπλῶν, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν*. Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, *ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή*. Heliodor. I, p. 2, *Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωματῶν νεοσφαγῶν*. Aelianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequae delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit Plato non tantum *ἄκραν τὴν οὐρανιον ἀψίδα*, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ γῶτον, sed etiam coeli *περιωπὴν*, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. *τότε δὲ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη*. Hic ille *summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Aët. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras*: Stat. Th. IX, 641. Est autem *περιωπὴ* quodvis cacumen & editor locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, *ἐκ περιωπῆς τοῦ Περνάσσου*: idque ipsum *ἐκ περιωπῆς* proverbii ferme locum tenet: *ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι* Synes. p. 42 C. *Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κα-*

ρύματι. Gregorius Nazianzenus initio. Stelit. I. HEMSTERH.

Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλοις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defun-
ctorum iumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expresseit Aen-
eid. IV, 654: *Et nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM.
ead. l. 7. 'Ενδοῦναι ἄλγυν τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una*
omnes fecere pedem, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enar-
rat interpretes. Usurpat iterum eandem aut similem vocem 'Ιστ.
β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. τοῦ ποδός) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum.
BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim
μεταφορικῶς pes ἰστιῦ, ut εὐνὰ ancora dicitur. *Ancora fun-*
dabat naves. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem
Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. L. Bayfio
non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La
Cerde ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli
scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodaeī
sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτὰ λῖνα Lycophroni v.
1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST.
Achilles Stadius ad Catulli Phaselum annotavit, Lusitanos la
Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in
Addendis.

in Schol. col. 2. l. 1. τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fue-
rat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi No-
ster τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. τοὺς Ἀλωέως υἱάς) Homer. Odyss. A. BROD.
Vide D. Hoefchel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui unitur
hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mo-
sem, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat,
παραφθεύραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα πε-
ρὶ τοῦ πύργου ἀναγογραφέναι: calumniae depulsio facilis ex
temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem
τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὀμήρου εἰρηκέναι, neutiquam proba-
verim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios,
& de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moſis de
structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus
eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque
peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ
Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ εἰσὶκὸς τῷ
συντεθείτι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος
τῶν ποιητῶν Ὅμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμῆκιστα τῶν
ὁρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut Philo διανο-
θῆναι, sic & Lucianus ἐβελῆσαι ἐπιβείναι: nam qui revera mon-

res eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poeta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὅρων τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II, p. 56 B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώϊον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remora tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nufquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, *nun* Ἀλωεῖδαι; quin plures insoles forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνόντοί ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorrem esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἶους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79, ὅστις ἀν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωεῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab *eus* descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλεάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspicioni mirifice favent versus inde ab Aeliano adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύ-

την κλίμακα ἔξαιν οἰομένους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloia filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicatus evulsam Ossim Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascendendum. IENS.*

ead. l. 11. Νὼ δ'εἰ) In Cod. Flor. *νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν. BOURD.*

ead. l. 15. Δὺ ὄντες) *Ἦic δὺ ὄντες pro δὺ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est, inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST.*

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλίον) Orum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, *αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πηλίων εἰνοσίφυλλον. BROD.*

ead. l. 6. Ἰδιώτης) *Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpretes. CLER.*

ead. l. 8. Οὕτω ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendar: nescio tamen quo pacto magis blanditur, *ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετιθεῖ τὰ ὅρη.* Illud autem ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν pro δυοὶ στιχοῖς non aliter est dictum, quam ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλῆς ἀνιμῶν Theophr. H. Pl. IV, p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίζεσθαι Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, *ὥς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα· διαδέχοιτο, ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα scribatur. HEMST.*

Pag. 36. l. 5. Ἐξειργάσμεθα) Veteres edd. *ἐξειργασμέθα. B. 2. S. & A. ἐξειργασάμεθα.* Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρανίων) An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. GUYET.

ead. l. 7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non diffculter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia. HEMST.*

ibid. Οὐκ ἐνι) *Non licet. BROD.*

ead. l. 9. Φειδου μὴ) Benedi&. *Ne pedem in lubrico ponas: im-
mo, ne parcas pedem in lubrico ponere.* GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amst. ed. ἡ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte lege-
batur in libro Vossiano, consentiente Thoma Mag. in Ἐπαθον
τὴν ψυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Λίμνη) Mare. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῶν. scribe ὅ, τι. *Ei rogabas me, quid
riderem.* Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σον ἐχώσατο φοῖβος Ἀπόλλων. Sed scribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσ-
σον &c. *Qui dicat, quid (ob quam causam) adeo iratus sit Apol-
lo.* Ita distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, li-
queat ex Helychio, non aliter haec verba referente; qui ipse
quoque una literula multatus est, Ὅ, τι τόσον, διότι τοσούτον
lege ex Homero τόσον. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio sequentibus annectit; nec dissentiunt interpretes:
ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere:
huic ergo distinctioni versio quoque responderet. HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' εὖ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. Τί ἐστίν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, est assignandum; quid enim
aprius, quam ut recitatis Homeri versiculis statim quaerat,
τί ἐστίν; ἥδη ὁρᾷς; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ἄς πρὸς ἐμὲ) Si tecum componatur. BROD.

ead. l. 2. Προδιδάσκέ με) Quorsum spectet προδιδάσκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercu-
rius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur
in πρὸ nescio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan po-
tuerat, ut Mss. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem sequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παρασ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile
perspicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν) Cum
certisset Mosellanus, atque tridente velut unco quodam hamo inie-

στο, contraxit Benedictus, & iniecit tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, τορύννη passim ab Grammaticis exponi κινητήριοι της χύτρας; quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύννη) Tudiculam. BROD.

ibid. Τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνε ἀέλλας videri poterat legisse Lucianus, ὀρόθυνε θυέλλας: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrium credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὄρθον ἐπαγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαγκοῦντο καὶ ὀροθύνοντο. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόθυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύννη) L. τορύννη & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στοργύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβόν &c. quod si τορύννη exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβόν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβόν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, Τὸ σκαλινόν (eum in modum refingo σκαλινόν) ξύλον οὐδέποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa Scylla & Charybdi &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facerissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit, & statuere, Homerum, ubi ἀνοστον πλοῦν navigaret, illuc, unde negant redire quemquam, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infulsus? Non intellexit bonus Noster, τὰ ἀπήμεσε τῶν βαλφιδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαρύβδι, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλη &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμούντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμψυσμένα ἀρρομένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὁδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. Il. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτῳ) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conicerentur. Legendum est, ὅτι Γελάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiaetae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in Galatio. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia miliare conficiunt. SOLAN. καὶ σ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμισυ. persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolverent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδίου — ἑταίρους τε — ὑπεξαγείν genuinas Vossii membranae lectiones restituiimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ὑποβάτῃ) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύτῃ. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσσηνημένῳ. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκτῳ) Vitium V. ἀφύκω bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus interp. ad Ib. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

liaftae noſtri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eufthafius ad Dionyf. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitaris ſophiſticum acumen affectat, paene ridiculus evaſit: ἀποſπινωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκίας ῥώμῃς πειράσθαι, ſφίγκτῳ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδ' ἐξυνεῖς) Haec mihi non accommodatiſſime videntur ad integram, quae praeeſſit, ſententiam reſpondere: etiamſi mutes tempus ὑποſκελῖς, parum adiuventi, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipſo Luciano haeret culpa: non enim aequae ſemper ſtilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα repoſuit Bourdelotius, ſed pro ὅπως, quod in editis eſt, ſcribendum ὅπως οὐχ ὅπως eſt *nedum*: uſus etiam eſt in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam ſecutus videretur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at ſi alias inſpexiſſet, recte, ut hic vides, legiſſet. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλαſείοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetiſſimiſque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, ſi quid reprehentione dignum amiſerit, excuſandum putem. Sane mallet, quando hiftorias veteres, quod ſaepe ſolet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuiſſet, & partam elegantiffimae venuſtatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulaffer. Nuper admodum Aſſyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque eſſe Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croeſum adoriatur, regnoque ſpoliet. In his ordo rerum geſtarum non conſtat: nam quamlibet in hiftoria Cyri ſcriptores antiqui diſcrepent, huc tamen omnes ſimul conſpirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in poſteſtatem redaſta, Croeſum Lydoſque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigefimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, Lucianum, dum haec ſcribebat, ad hiftoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus attento: potuiſſet alioqui, ſi eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

cad. l. 8. τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit lensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit Strab. XIII, p. 928 Β. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἀκραν εὐερκήν ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68. Adversus Cimmericos, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. II. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyaeno duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermesianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἀκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: Polyaen. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδεῶν ἀκραν ἐπόθει (ita legendum ludico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἀκραν ἐχυρὰν οὔσαν εἶναι. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrufi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtrum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, sollerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampfacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆιον, referens Athenienses Ionibus opitulatos εἰεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χάρις τοῦ τεύχους τοῦ βασιλῆιου· verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. Τὸ τριπλὸν τεῖχος) Ἐχουσαν subaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλων) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδὲν ἀγεννὲς) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποδαυεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ὄντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellus priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθάνοντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellitant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ Ἀπῆνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte sunt hausta, iridemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, XAP. Τοὺς τῆς ἱ. π. vultus enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas*. BROD.

ead. l. 11. Τέλλος) *Telus* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent Ἰστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Ἐλλος, Ἐλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλός, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chryf. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ἐλβιώτατος τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους. ubi, tamen non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnat Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnef. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, ὧς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, οὗτ' εἰ χρηστὸς, οὗτ' εἰ τῷ κακῷ, notare operae pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμὸν μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μὲν δὲ να μακαρίζειν δέειν πρὸς τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davif. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρηστὸς πρὸς τὸ τέλος. Dion Chryf. p. 598 C. ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἠλεγξεν. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθήσιον αὐτὸ) Ineptae haec vertuntur, B b 2

ἀλλὰ τὸ πορθεῖσθαι αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censēs* : cum sit, *sed cymbam ipsam existimas esse*, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit. GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. 'Ελ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπὸ χρῶρον) Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὠχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖς ἐρεβιδούς in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὠχροὺς, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὠχρὸς saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσοῦς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσεῖον χλωρὸν ἐστίν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud Diogen. L VI, 51, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homeri χλωρὸν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redegit nescio quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβλῶ, τὸ χρυσεῖον; Δέδοικ' ἐπιβουλευμένον ὑπὸ πάντων ἀνδρῶν exstant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχτων) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθαίρει ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad Theophilastum, pro Theophrasto. GRON. Ex poeta aliquo, Pindaro forsitan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Πητ. c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῶμα, vel κτῆμα: sed facta testis maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχῃον vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeferre conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃος ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαιμων, ὡς δὴ ἄλλον ἐκ τοῦ περιμάχῃον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχῃον τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περιμάχῃος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπινετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσιναίου) ὁμοῦ τῶν πηλῶ ἡματωμένων, καὶ περιμάχῃον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαῖότατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13, Athenae γὰρ περιμάχῃον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ quod palam Dionysi. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινού βίου πράγμασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχῃον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuatur, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανεῖς ἐσθλῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχῃον, ἀβεβαῖον δὲ χεῖμα, καὶ οὐχ' ἐσθηκὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθὺς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequè eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem asferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vestigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλους. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρία τολώνου του παρὰ Τιμάρχου τούτου ἐκλεξατος τὸ τέλος. Struθura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῇ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγουσιν *publicanis succensetis*, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenientes εἰ ἐκλογεῖς καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocratio ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἤρεθην ἐκλογεῖς & Capito φόρων ἐκλογεῖς Philoni Πατρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὰ καὶ πολὺν πλούτον ἥρωικώς sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά apud hunc rectene Gelenius *quaeeflorem*, apud illum Canterus *coaefflorem* verterint, iam non disquiro: coaefforis certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus *τελώνην* supra c. II. Praeterea ἐν Δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοὺν ὀβολόν & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est. τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etsi per me iampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo mouenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. Τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utrique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσαμεν οὖν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. Τοῦ βελτιόνος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. alique Patrum, philosophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive sociis Babylo-
nis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret,
crescere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus.*
Favere lingua dicunt Latini ; quo fit, ut Glossae vertant *Εὐφη-
μῶ, faveo* : *Εὐφημείτε, faveite.* Huic verbo contrarium est,
δυσφημῶ. Eadem Glossae : *Δυσφημεί, infaustus loquitur.* CLER.
Formula quaedam solemnis, cum aliquid infauste dictum vel
factum abominantur, & procul a se facessere iubent ; in qua
ne ipsum quidem illud *ἄνθρωπε* incassum ponitur. Celebrem
Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is roga-
tus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit :
*Εὐφήμει, ὃ ἄνθρωπε· ἀσμενίστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσ-
περ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς* deprompta
sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro *ἀποδράς* peius, ut
quidem puto, legitur *ἀποφυγῶν* audi Ciceronem interpretem
Cat. mai. § 47 : *Dii meliora : libenter vero istinc, tanquam a domi-
no agresti ac furioso profugi.* In Arriani Epist. III, 5, p. 274, So-
crates καὶ ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομέ-
νῳ πρὸς τί; μή τι πρὸς λεξείδια ; ἄνθρωπε, εὐφήμει. Apud Pla-
tonem de LL. III, p. 816 E. *Εὐφήμει hoc Dii avertant : id ne un-
quam contigerit :* & in Conv. p. 1201 E. *Οὐκ εὐφημήσεις ;* lu-
lian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum : *Βοιωτοῖς*, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννη ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones,
licet Mf. non praeciperet ; in quo tamen legitur, *ἔρμαιον ἔση
ἀνατεθεικὸς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ σινι τυ-
ράννη ἢ ληστῇ* vulgo ἢ *τινι τυράννη ληστῇ.* GRAEV. Illud ἢ,
quod in vulgaris deerat, ex ed. I. & MSS. G. P. & L. resti-
tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror :
nam si *χρυσῶν πλίνθων* scribere noluerit, debuit aut metalla
ipsa, aut *χρυσοχόους* dicere, quorum ope aurum purgatur.
Nisi forsitan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci *χρυ-
σοποιούς* dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sunt ae-
tate seriore *χρυσοποιοὶ*, quae τέχνη *χρυσοποιητική*, sive *χρυ-
σοποιία*, compertum habemus : verum ut Latini *aurifices*, sic
pari potestate Graecos usurpasse *χρυσοποιούς*, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχός, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrum χρυσοχόν. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμῳ γῇ λίθος, ὃ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβούν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμῆως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide Hesych. in Θερμαιστρίσι, Suid. in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόν complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχόεια, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχόια. Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχόοις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεία τε καὶ χρυσοχόν ἔργαστήρια. Zenonis Cititiei a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπίστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχόων καὶ ἑμποπωλίων ἄλυσ· ubi vocem ultimam interpres dum *caliginem* vertit, ἄλυσ se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae versionis striblignem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παρίστανον) Quidquid ei in mentem venit. Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, ea; quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, *mentis cogitata libere dicere*: παρίστασθαι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921, — δόξα μοι παραστάθην quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστω τούτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταίῃ, καὶ τοῦτο πάντες πεισδεῖν. Hinc τὸ παραστὰν & τὸ παρίστανον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρίστανον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico facias, per-

mittit. Dion Chrys. Or. XII, p. 213 B. πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν. Or. XXXIII, p. 410 B. τελευταῖον ὀκνῶν, μοὶ δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν utrobique peccat interpres: sic autem ille posteriore loco, *cunflatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, *non meditatum, sed subitam & extemporalem orationem habere*: Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. τὸ μὴ ταχέως, μὴ δ' ἐπεὶ πάντος ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν ἐπέρχασθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explanationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, ἐπέρχεται μοι δεδιέναι, μὴ πλείων τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ: atqui sine controversia legendum esse, παρίσταται μοι θαρρεῖν τε καὶ δεδιέναι &c. Thomas Mag. arguit in Παρίσταται ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorē. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν haec Suidas v. Ἀντωνίνου p. 234 istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προῖστάμενα οἱ &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in Luciano capiendum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μένου σχεδὸν ἀδωῶς λέγοντος τὸ παριστάμενον. HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν) Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἔρμαιον vide Eustath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τόμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videntur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρίς & *Τόμυρίς* proposuit; quo indicio patet, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab H. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. βασιλευσσης Τεμύριδος Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiatum est. Theon Progygmn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρίς ἡ Μασσαγέτις, ἡ Σπαρέδρα ἡ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως θυγὴν κραιττέων ἐστὶ Κύρου — ἢ δὲ συγχωρετέον, καὶ τὸ πᾶν τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρείωτερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumsit; cuius in Euxerptis p. 635, Ἀμώργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀπὸ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμώργης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo litterarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὐκ βασιλεύσαντος ἔτεσι xθ', καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arripdet, Μασσαγετιδὶ: nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μασαγγία facilius oriatur μισγαγγία vel μισγαγκία, siquidem in Hesychio quoque Μισαγγία istius Homericae vocis locum occupavit: significat autem convallem aquosam & pulstrem montibus interiectam, quae delatos inde torrentes recipiat. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massageris angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισογαγκσίᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chryf. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασδαγέτιδος θανάτῳ ὃ αὐτὸς ἠρπάδετο ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfectio igitur apud Massagetis Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyæn. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel in primis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodori fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Dribergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἄσκη) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄτιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερβοροῦντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαίδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὅ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορπημένως legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὅ τὸ διάδημα) Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodotus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *facno lactam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a sese ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximia magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νῆσος ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τῆς εὐχεται εἶναι, ex eo poetae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀγχιλᾶοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι 'Τίοσ' aut Odyss. E, 450, ἐκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάτθαν' ὅμως δ, τ' ἄτυμβος ἀνῆρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non μέσσοισι, scribendum. Versus is est Homeri 'Ιλ. Σ, 500. IENS. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici ρ cum Fl. non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαίανδρου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Μεν. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτην) Dion Chrys. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὲν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥαδίον γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαρῆναι idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὁρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyæn. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαίανδρον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὐγες, ὃ Κλωβοῖ, γενικῶς) Mf. εὐγε Κλωβοῖ γενική, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτὸ βλῆμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρὶ καὶ πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάντῃ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γενικῶς) Sic, ut emendare iusserant viri docti, ed. l. Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενική, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p. 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, ne adverbio γενικῶς, hactenus sine certo lare ac patrone oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, *luna*, inquit, γενικῶς Aldus, γενική. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαίρεσθαι) Ἐπαίρεσθαι. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαίρεσθαι. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali sit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem vellet defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαίρεισθων, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Ienius. Vid. Nεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἄλλην &c.) Suidas: Παρωδήκει, ἄλλην ἦσαν ὁδὸν sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. L. 7. Ἰδὲν τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt versus Lucilii, quos Laetantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto iidem pariterque die populusque Patresque lactare indu soro se omnes, decedere nusquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡς περ σφῆκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλῖττουςιν (editur ὑποβλῖττουςιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt Platonis illi κηφῆνες κεκεντραμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοίας) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίας, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοία· reliquae ἀνοίας. SOLAN. Florentinum ἀνοία mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοία non minus quam ἀγνοία vitam humanam infestat. Ἀνοίας equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebetis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi iungit, hinc removeare nolui: mox autem ideo magis placet, τοῦ-

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνόητε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπεπλεγμένοι, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. Erasmi. in Paroemia, De filo pendet. BROD.

ead. l. 6. Κρίσεται) Mallem scripsisset πισοῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγεις καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν θάνατον· sed ut omnium erat post homines naros versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. 2, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτα τὸν μελάμπροπον νεκρῶν θάνατον vocans v. 843, & δαίμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hefychio θάνατος — ὁ σωματοειδὲς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτὶ καὶ θανάτῳ· scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπέρταται valde formidabiles apposuit. In miseris, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exaethrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστάσα ἐνσχυράζει τοῦ μὲν ὅ·ιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι dicebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromptas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινόμενα, ἀνθρώπων τρόπῳ συντόμως μαραινόνται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζόμεναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλὰς τάχῃ ἀπόλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια. Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρελήφαμεν, καὶ οὐδ' ἐν αὐτῶν μένῳ, οὐδ' ἐκκίνητον, οὐδ' ἐβέβαιον, οὐδ' ἐδιδαιρέτον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπέρτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινήσεις καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτοὺς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελός τε καὶ κήρυξ. HEMST.

Pag. 55. l. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἔξει conveniat ἀπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῶ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ut περὶ Πένθ. § 15, οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότε. Legi posset αὐτῷ, scilicet παῖδιον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιῶ καὶ σακροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum fenem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τis αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φῆς) Haud minus est, quam quod in edd. existat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβεβαίον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν — τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῆς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quamquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scriptis in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φῆς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedit voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπίοντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπὸ τῶν οὐς εἶπον, quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἰσου, ἰσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii. horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθρομίας ἀναγκαί, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεῖα οὐκ ἀναλυτὸν

ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδ' ἐν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μένον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φουσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogesium. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplo- randam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπλεόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῃ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακνήης φυσιομένων λέ- γεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: ὡς περ πομφόλυξ βραγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη θνητοφά- νων ὀλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀποσβῆσαν) Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo tul- la est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iu- bet, cum Noster usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aori- sum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξεῖράγησαν αὐτοί. Eundem loquendi morem plures explicarunt, II. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Perf. Sat. II, 5, ubi tamen quando li- babit alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini lo- quuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nanfius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST.

in Schol. Εὐφύες) In V. & A. ed. ἐμφύες quod tanquam alie- num in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non du- bitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. 2, 146, Οἷη περ φύλλον γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ. 464, — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissi- mum Glauci dictum apud Homer. Il. 2, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, Ἐν δὲ τὸ κάλλι- στον Χῖος εἰπεν ἀνὴρ, Οἷη περ φύλλον γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐασί, δεξάμενοι Στέρνοισι ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissi- me philosophantes mortale genus hominum istis titulis com- pellant: Ἄγε δὲ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλον γενεᾷ προσ- βμοιοι &c. ubi vide Scholiamen, & Iunii Adag. in *Folius simi- les homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davis. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Nex. c. 9, & περί Πένθ. c. 19, παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διόπερ, ὃ Ἕλληνες, κεκραγὸτος ὡς περ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶν περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Ἀθή) *Leties fluminis aqua.* BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & sensum huius verbi Πένθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἢ ἴσασιν) Ne quem offendat haecce constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi & observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Pers. 217, Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ Δὲ ἔχοντες ὍΤΟΥ ὀνήσεσθε. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὍΤΟΥ οὐ τυχ εἶν ὍΝ ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν ἢ ἴσασιν, τοῦτο περιττὸν ἔστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου. quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἐν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἶδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπύθουν θεάσασθαι. tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sode-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocraton docent, Ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmat. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Isocr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱερά male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἡρώα violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὡ γεννάδα) L. Ὡ γεννάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγε- νίστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgerianis. CLER.

ibid. Στεφανούσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Apposuit Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μὴδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασάμεθα, καὶ μυρίσωμεν αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροις. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πύθω pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὃ χρώνται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὃ χρώνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὀρᾷται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Ufu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam furcius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequè commodum videatur, ac πλεκόμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσι — δειπνα) Hoc est nempe, quod περιδειπνον vocant, Latine *silicernium*, & *exsequium*, & καθάγισμα. Vide Πίνθ. c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogam ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas fursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Pers. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogam allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alij volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae infertur Dīs manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χαῖς differt, illave libatione vini multique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumportatio, sive, ut in Glossis est, περιδειπνον ex eo autem, quod additur, λήχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐδέμιν, Scaliger ad Festum acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *selucernium*: nam Ian. Gulielm. Veris. III, 12, arbitratus literulae mutatione recte restitui λήχνους, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτεισθαι: & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praefertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 28, εἰκας γὰρ τότε στήλη ἑώλου τιδὲς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐταὶ πίονους

καὶ εὐνοχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα: prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dici, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati*. Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus*: quae nec Heraldum fugerunt Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αἰουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσι non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάρον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάρον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαΐσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ ita legendum, non γῆ absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis*. Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitatur. HEMST.

ead. l. 8. Πεπιστεύκασι) Festo quodam & stato die, qui νεχύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis fursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vult, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὡς μετὰσχοιεν δαΐτῃς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶον τε) Ed. I. P. & L. ὡς οἶονται pro his habent: sed cave mutaffis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet *ποριπετομένας* reliquae *περιπεττομένας*. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. *κατάγοντι αὐτοὺς*. BROD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri Il. I, 319, versibus: Ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ὃ δὲ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἄεργος ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐργάς. BROD. Homer. Odyss. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παρωδούμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἑλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319, unde potissimum hi centones consarcinati. B. 2. & P. recte Ἑλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἱῇ) Consentiant edd. nostrae: in Homero Barnesius dedit Ἐν δὲ ἱῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poeta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμεινὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελόν λ.) Odyss. A, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Aiakis: neutri cultus honoresque heroibus tributi defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asyllum Aiakis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖος, καὶ σῆμα πελώριον ἀμπεβάλλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλληςπόντου. signatius de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαίαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίδος οὐχ ἑκάς ἀκτῆς prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτησίῃν ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correctā. Miror, cur If. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium inculcare maluerit, quam remedium tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videret posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poeta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiar: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiakis longo post tempore violentia maris effRACTUM immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαλύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνεκλύσαντας διαλύξαι: ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, ni Scholiastes exponens διακαθάραι legerit διαλύξαι, prout λύχαιν & λύχαιν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore

salto infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
bantur. quod non tantum διαφυζαι, sed etiam mox deinde
ἀπεξηρᾶναι dixit Thucydides. Apud Graecos ἀναφύχειν &
διαφύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere:
quae commaduerunt, ad solares radios statumque venti oppan-
dere: icire Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαφύ-
χους γεινέμεναι (aulaea in flumen devoluta, quae aquam peni-
tus imbibebant) ἐκπετασάντες ἀνέφυχον· hinc Ἀναφύζαι, ἀνε-
μισαί Heiychio, & Ἀναφύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi du-
bium est, quin pro Ἀναφω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πτόν,
refringendum veniat Ἀναφύξω, aut, si literarum ordinis accu-
ratus habenda sit ratio, Ἀναφύχῳ, licet uisus verbi ἀ-
πτεῖν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαφύχοντι μοι πρὸς
τὴν εἰς τὸν τοῦς ἑσπέρους· immo quam late pateat haec significan-
di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
ponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελείως γυμνοῦται καὶ ἀναφύ-
χεται τὸ πεδῖον. De navibus, quae subductae ad aërem & ven-
tum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet: He-
rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νῆας
ἀνέφυχον ἀνελευσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Λυσάν-
δερ ἀνελευσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ νᾶς — ἡσυχίαν ἤγεν ἐπισκευά-
ζον καὶ ἀναφύχον αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
cum non potuisset νεωλκῆσαι μηδὲ διαφύζειν τὸ σκαφίδιον, me-
tus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrump-
peretur. Deinde haec verba notant ventilare, in aere succutere:
Hesych. Ἀναφύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui ca-
piat, *sub bello moto, ventulo facto refrigerate*. Theophr. apud Har-
pocr. in Κερχρεών· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέρχρον διαφύχειν
non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
v. 18, de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰσάου-
ντες καὶ διαφύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam
διαφύχοντες, *pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam
fricantes, ut aeruginem avertant*, quod post Henr. Stephanum in
Thes. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere profitetur,
mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῆρος μὲν, ὃ παρθμεῦ· ἀπόλωλεν ἢ δὴ καὶ οὐδὲν ἔχον
ἐτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samofatenus Euphratis
accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum fo-
ret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, &
aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait: *sed capta
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae. Sed & Stra-*

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amasenum & Lucianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbicula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellepontii vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audiivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἵχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορημένων τῶν κύκλω πόλεων, οὐ τελείως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνήχθησαν. *Archaeianaクタ γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγείον ἐκτείχισαι*, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanastem ajuunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat existare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aeco Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, eum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & fileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἶπες, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninus vetustissima, sedes Assyriae: & Ammian. XXIII, 6: In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat &c.* & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olcarius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν ἔχνοσ &c.) Ninum & Mycenae ἀρμῶσαι πατωλέθρους testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigesimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνις ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μὲν ἔχνοσ εὐρίσκεισθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everasio Nahumi sacrarumque paginarum variciniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper reffloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hæstne Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitiis hæc fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe iaces! Hæc sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro Regnaque summo Scaligero placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκεισιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-

te plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inst. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambros. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adpectu funera.* HEMST.

ibid. "Ὀπου πόντ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadici Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleucia, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὸν μέγαν περιβολὸν) Ἐχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκηνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta Homerica, ut & sensus & rationes, quibus nritur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὐκ οὐδὲ τάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. LENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ἔρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφος. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. θεροὺς δὲ αὐτὰ σφίσιν ἐστὶ τὰ ρεύματα, πλὴν τῶν ἐν Ἀέρῃ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Ἰπὸν καὶ εὐρυάγυιαν) Troiam his epithetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυάγυιαν legendum cenleo εὐρυάγυια Μυκῆνν. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeterit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. B. de Ball.

ead. l. 9. τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamenti huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodae & Barthii firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, Αἱ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *geffit* coniectura fueram affliccutus, antequam a Schotio trium Codd. fide niti didicissem) ut *tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cuius ne *literae quidem suae sine sanguine*. Argute Statius Th. IV, 47, *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem Barthius laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: quibus (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit*: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου, vel Λακόνων sic a literis minimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τροπαίων ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς· inferendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε: sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῶ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud Stob. p. 92; vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnat ex Ovidio Fast. II, 665, *Nec foret Othryades congestis lectus in armis*: ad quem vide Nic. Heinf. & Waff. ad Sallust. B. I. pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte observatum Miscell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγράφει) Te pro benefactore habeo: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. CLER. Lysias p. 159, v. 39, Εἰ μὲν ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤπει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἤξιοι. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach. cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verſes, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam ineptum putabo; ut post τὰ τῶν κακοδαμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς & c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαίμωνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρονος δὲ οὐδεὶς λόγος. sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De hecatombis ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἐκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.

ibid. Χάρονος δὲ) Θανάτου δέ. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσδοίς) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἔργον τοὺς ὀφθαλμούς. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά πάθη) Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρναῖες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδονίου σὺνδς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν. Confule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τοὺς τοσοῦτους φόνους) Aetolorum & Acarnanum caedes. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελέαγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμνημοριούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Mf. καὶ μοι δοκῶ ὄρᾶν quamvis & sine Mf. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro ifata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. *Καὶ μοι δοκεῖ*) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καὶ μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, existare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optima notae auctoribus confirmata est dictio *μοι δοκῶ*, in qua *ἐγὼ* posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terribissimo nostro Luciano ipsum *ἐγὼ*, vel *ἐγὼ γὰρ μοι δοκῶ*, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: *Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπληῖσαι μοι δοκῶ*. In Eunuchō: *Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζον ἐτύχῃσαν, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ* &c. In Toxaride: *Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἢ ττηθεῖς*. In Parasito: *Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρα εἶναι*. In dialogis meretriciis: *Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ*. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agefilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) *Ἐγὼ γὰρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι*. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut *μοι δοκῶ*, ita & *μοι δοκῶμεν*, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam *μοι δοκεῖ* legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: *Ἀλλὰ μὲν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινάς μοι δεκεῖ, ὃ πάτερ, προσιπὼν ἕκάστοις, καὶ ἄλλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπόσῃ δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι*. Haud dubie oratio foloea est, *μοι δοκεῖ προσιπὼν, & προτιθεῖς*. Sed omnino legendum *μοι δοκῶ*. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemius propositis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis utiqueam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyfes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥστερ χορούς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας δεῖσθαι. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certa scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθόμενος παρέχασθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendū, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὁρᾷν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πειθεσθαι μάλαστα ὅν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθόντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces, IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως: aliis Deis ad domum Oenei profectis. Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἔν τις τῶν γραφείων, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίετῳ, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπόλῳ alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per εἰς, ut Noster in Heremotimo c. 82, εἰς διδασκάλου in Apologia c. 4, εἰς πλουσιῶν τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς λαμίας, εἰς Πανδοκῆως, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ᾧ δὲ) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. in. 178, (sive NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, Dii, legendum Θεῖοι, avunculi, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interfieri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde primum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. Ἐπεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.
Pag. 68. l. 3. Παλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. i Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Τὸ μὲν ὅγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ Ms. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Ms. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δέ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δέ, τὸν δέ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δέ, τὸ δέ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsā videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνεστι, etiam quando fere pro ἐξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστ' εὐσχημεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἔστιν εὐφραίνόμενον μανθάνειν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Ellner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὐσυν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἐξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI, 43, *Liceat* — *facta referre SENEM*. Virg. Ecl. I, 40. — *neque servitio ME exire licebat*. Et Cic. VI ad fam. 21, *vitam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui*. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πριασθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat REITZ.

ead. l. 6. Ταύρων ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς: non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virginis regis emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphigeniae, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβην) Rectius Ms. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III. D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ 'Εκάβη' patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ 'Εκάβη' (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς 'Αθηνᾶς βοῶν δ' ὠδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ 'Εκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. 'Η μὲν γὰρ 'Εκάβη' Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime sane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δ' ὠδεκα καὶ π.) Homer. Il. 2. BROD.

ead. l. 10. 'Αλεκτρύνης) Ab Aesculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννέαις darent, cum in V. proftet ἐννέαις. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoritur: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kustero quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησάμενος) Quid si legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσεν, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφοτέροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oct. Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆς) A Laomedonte. II. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπείς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. ιστ. β, c. 9. Sed & sic stare poteit. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγήμεθε) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiastes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. έλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Consulti iuris apud Persas antistites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muretus (var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimine legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμψύσης &c.) In his lineis videtur exstare fragmentum scriptoris alicuius veteris de connubio Cambyxis & Atossae. Non abhorret ab Herodoti stilo, quamvis nihil simile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atossae meminerit. CLER. Herodoti sunt III, 31, sed paulo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat Scholiastes. Atossae vero nomen in hac historia coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambyfen duas sorores matrimonio sibi iunxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambyfi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae postea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσέων hic & paulo infra scribi iussit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequeretur: in paucis enim Schol. suo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφεὴν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac peius κωλύων & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido fit scriptum, ἥρετο τοὺς βασιλῆους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto conveniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat, ἥρετο, ἡρώτα, ἐπίθετο. Μοχ ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπνέμιον) Quae dicantur *hypernemiona*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Iunonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *fornacarium, & fabrum aerarium, & ignipotentem*: βάναυσος est arte sordida seu sellularia quaelibet faciens; sed πυρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Mf. est πυρητήν sed huius vocis exemplum quaerò. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui igne utitur in stando, & coquendo aere, a πυρῶν. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυρήτην, vel πυροτήν. SOLAN.

ibid. τὸ πᾶν) *Prorsus.* BROD.

ead. l. 8. Ἐρρίφθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἐρρίφη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστύαναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis supereffet, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2. & P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπνέμια) Haec Suidas suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μηκέτι χρῆσιμον) *Sed eviratum.* BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Lact. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Καλλοῦς ἐστί) Iliad. A, 426, Διὸς ποτὲ χαλκοβα-
τὲς δ' αὖ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσῶν τὸ δ' ἄπειδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δαπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτό-
ματας δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀραι, τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὸν καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursus repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλισσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἔκον ἐλισσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικεχνηότες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supinor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuißas* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡς περ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τό-
τε ἀνθρώποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Λαλοῖ) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forßan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut
δι. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλως) *Silvas ac salus*: ὀργάδες vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum refecerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθισαν) Res ex omnis generis scriptoribus
notissima, praecipue tamen poetis. Vide, si lubet, Philostrati
interpretem 53 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὀρνεα) Nam *pica* Baccho sacra est, Iovi *aquila*, Mi-
nervae *noctua*. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Iovi *quer-
cus*. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἀνθρώποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἦραν) Vid. Il. Δ, 8, it. 51 seq. praesertim Spanh.
ad Callim. p. 372 seq. GESN.

ibid. Ἀργος) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γεῖος P. L. & A. alii Ἀργος. SOLAN.

ibid. Μυγδόνιος) Hic pro Phrygio: poetarum enim θεαλο-

γούμνα cum trahet, poetica etiam ratione utitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρεῖ τίθεσθαι καθίστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τμ. c. 4; infra Ζ. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuari videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas rulerit. CLER.

ead. l. 5. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νῆς canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπνήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem Ὑπνήτην adscripsit, se coniicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γυμνασμάτι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbarus occurrat. satis tamen commode appellatur Ὑπνήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ᾗ τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Polux. Immo cum Ὑπνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον Ὑπνήτην, τοῦ περ χαριστάτη ἦβη, cui sunt flaventes prima lanugine malae. Ceterum ex hoc versu Homericō omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] τύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέω, καὶ πρῶτῳ Ὑπνήτῃ) emendandum censeo πρῶτον Ὑπνήτην abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Ienius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ Ὑπνῇ. in παρθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ελέφαντα) Eburnea enim erat statua Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἑρμῖαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ίκαρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci δέμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημον. c. 34. Consule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόρρησιν, pro μετὰ πρόρρησιν, quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἑκάς, ἑκάς &c. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπῆναι) Lege ὑπῆναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπῆναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γενεῖω. SOLAN. Sumta sunt ab Erymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὔτε τὸν ἐξ ἱ. ἑλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεῶν. HEMST.

ibid. l. 8. Τῆς Ἡλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίσσῃ γὰρ τῇ Ἡλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ — quae est in *Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς: in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἡλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκευάσας pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθάραντο) Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθάραντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιρραντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquimalia sive

vasa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adspargilla de ramo felicitis olivæ laurive confecta, quibus lustrali lymphæ immerfis aedem ingressuros irrorabant. Vid. Io. Brodaeii Miscell. I. 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰσπήκειαν νεοκῆροι περὶ ῥά νηϊσι τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ὀροτήρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3. Φιλῆτας — δεξιάν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. ὄρχ. cap. 17, Apul. Miles. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντελές) Consule Outramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησίν, ὅτι οὐδ' ἐν κολοβῶν προσφέρμεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δ' ἐπλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δ' ἐστέφειν, πληρῶσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe ἐστέφειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470, Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπέστεψαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & focii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστεφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχεῖλεις οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime respondet praemisso εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimæ. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. Ὁ Κύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βωμῷ π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκιδναται) HomERICA dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κροκόδωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Iliaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Celf. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendefius* Panis symbolum. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσπόλεις*, & Clem. Alex. *στρομ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN*. & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαίμεναι &c.) Homer. II. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαίμεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς*. BROD. II. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρημένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπιθεσθε βεβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani*. Callim. *εἰς Ἀπολ. ἑκάς, ἑκάς ὅστις ἀλιτρός*. BROD. Male Angl. *βεβηλοις*. Callim. alii *καρδιουλλεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane*. Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praecognis, *ἑκάς, ἑκάς ἐστε βεβηλοι* legendum ex Anglicano Codice, *Θύρας δ' ἐπιθεσθε βεβηλοις*, *fores occludite profanis*, hoc est, a foribus remove, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βεβηλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *αἰείω συντοίσι Θύρας δ' ἐπιθεσθε βεβηλοις*, *Πᾶσιν ὁμως*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βεβηλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. sparf. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βεβηλοι*, quod contra sentium esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν τοῖς ὄσιν ἐπιθεσθαι θύρας τοῖς βεβηλοῖς κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ τῶν οὐκ ἀνθρώπιναις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι κελεύει τοῖς ὄσιν τότε ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβηλούς. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant **PROFANIS**, ut sibi **AURES OBSTRUANT**, ita & ἐξο πνευ, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis iniitians, eis denuntiatio, **UT SIBI AURES OBSTRUANT**. De emendatione cum ipse vir ampliff. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλος τῶ καὶ ἀγροίκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΙΑΣ ΤΟΙΣ ὄσιν ἐπιθεσθῆ. Famuli autem, & si quis alius adfit **PROFANUS** & agrestis, **AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT**. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰππ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκ ἐτι στήματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοὶς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπὶ κλείνεται Ἀρμόδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. SOLAN.

in Schol. Ἐξαιρεμένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in *V. ἐξαιρεμένων*, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad *διηγούμενων*, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolefactis omissem, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) *τύπτονται* passim de hac ipsa re Herodotus, id est, pectora palmis percussunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luſtus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodo IX, *Sacra Iſidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Caſaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομεοῦσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρευνταί. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phraſis. Vide an arideat P. & edit. I. ſcriptura, ὑψιλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔſτι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benediſtus: eſt autem hic Apis Deus ex armeno iam antea ſuffragiis designatus: quod mutuatus eſt ab Eraſmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus recidit, & quando exſiſtit? aut quis intelligit? Immo, poſt priorem creatus, prioris mortui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quaerentium paſſim. Adeo plane contraria eſt Luciani ſententia, quam attingebant illi. Quod certe debuerunt vidiffe, cum toties in hoc auſtore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auſtione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Caraplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verac. Histoꝝ. ἐπὶ δὲ τῷ δεῖπνῳ μουſικὴ τε καὶ ᾠδαὶς ſχολάζουσιν. ubi Benediſtus in coena: quae ſi vera eſt verſio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante deſcripta? immo eſt poſt coenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγλαſτὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἂ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πάſιν ὑπὸ ſου ἐλέγματο &c. video red- di, ſed quid interim in ſingula diceret, cum certe debuiffent, ſed quae interim & poſt omnia (nempe lecta) ab te diſta fuerint. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus eſt Galen. in Hippocr. de ſal. diaeta. Ἐπιδιſκευᾶſθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γυγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν &c. V. Caſaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδια ſημεῖα) Aegyptioꝝ fide novem & viginti Apidis dignoſcendi ſημεῖα καὶ γνωρίσματα fuiſſe tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀροδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδολοῦν ſημεῖον. quare mirum non eſt, εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auſpiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὡν) Vel reſinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔſχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pug. 81. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ) Vertunt, Vitarum auſtio. Ver-

te, *Mancipiorum auctio*. Laërtius in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui *Bίων πρᾶσις*, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότετον non male reddidit, *optimam vitam vendo*, & *maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisset contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optima, vita virilem, generosum* &c. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριστος, scilicet Πυθαγόρικος, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἀριστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγόρικος κατὰ βῆθι, dixisse Noster, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίος pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὰ δία τοῖς θεοῖς, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν σε φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime cap. 12, ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσθε πας. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλεονσίων δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὀνειδίται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸ ἀρίστον βίον πωλῶ. τὸ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur βίων πρᾶσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine βίων πρᾶσις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas professiones vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim assentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancia* significare dicit, hic & in Aristippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* sunt *umbrae*, εἰδῶλα, *manes*, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenues sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Bίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. GESN.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auditor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admisiuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Verrunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auktionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πῶσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. Ὡς περ εἰ τὰ

μικρὰ καὶ κομίδῃ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω παλοῦσι πένον-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peractio praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus
isthaec sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum Iup. & ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοί
& ἐν οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύττομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem eris, Mercuri, praeconis munere
fungi, &, quod bene vertat, iam ad Porfense regis bona emenda
allicere.* SOLAN.

ead. l. 9. καταβαλίσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινεῖν, solvere, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβά-
λῃς ἀργύριον. Thom. Mag. καταβολή, ἢ ἐκτίσις, καὶ κατα-
βάλλω ῥήμα· vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ἐν Σάμφ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄριστον βίον πωλῶ) Praeco niquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo; hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, vitam opti-
mam vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικόν,
βίον ἐλεύθερον, vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-
nerosam, vitam liberam: rectius vertas, vita optimum, vita virilem,
generosum, liberum: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniiis, qui
lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblich. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καὶ ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, ad harmoniam
mundum canere. LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείαν) Suidas exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν, i. e. mendacium & falsiloquium. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, fufurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulsiſſet, iterum dimiſiſſe: de quibus vide Iamblich. in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Summum in his fuisse Pythagoram, notavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum proportionem primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γεντείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap. 31. LEED. Vid. Chryſoſt. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in Porphy. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul. BOURD.

ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Derideretur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωριν) V. Rittersh. ad Porphy. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὁλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216 D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praece-

dentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρίγωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες

β'.

γ'.

...

...

Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργείᾳ πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς τῆς μὲν

οὖν μονάδος, δυνάμει οὖσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυνάς· τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ) τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρὰ. Ἐντελές δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγῶνι καὶ τετραγῶνι συντελούμενον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγῶνι διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τῷ τετραγῶνι δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελές ὁ δ'

"Ορκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιῶντο τὸν δ'. οὕτως
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχὰ παραδόντα τετρακτὺν,
 Πᾶσαν ἀεννάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege τριγώνου* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST.

ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. "Ορκιον) Quibus induciti rationibus, si discere lubet, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοσ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipso &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. "Ορκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Par. 85. l. 2. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα) Cl. Bclin de Ball. ad h. l. citat Porphyr. *περὶ ἀποχ.* II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμάς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεον τοῖς θεοῖς ἀπέρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλοι Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Ofir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτῆς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐθῆς. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆιον) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδ' ἐέν τι) Οὐδ' ἐέν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lyconis testimonio Pythagoram animatis viderat probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύεσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσθύνεσθαι vel ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατυπούται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνας εἶπενα μυσάττη τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c. Interpres verba retinens, vertit, Non odi: sed sacrae sunt fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, enimvero sacrae sunt. Re vera enim μυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (δορτῆς) οὐ μστεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἀσιτοῦς πόρον ἐκδιέζετο, μυσάττεμενος τὴν κυάμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathio, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, sive A. I, Sc. III: Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἀνακάτῳθεν ἐκβήπουν, Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίη ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. Si vero humi confisilens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥΤ ΓΑΡ ΑΛΛΗ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ. Ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἦκω. Ita hic Scholiastes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Aristophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, αἰτ', Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non
Lucian. Vol. III. E e

puto equidem ἄλλα in hac Attica dictione παρέλκεν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae itidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀτί τοῦ ἄλλα καὶ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλιμάχου. Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γάρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ ἦκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γάρ, pro ἄλλα καὶ γάρ, & male in verbis Callimachi omitti ἄλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γάρ ἄλλα, cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adsit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γάρ ἄλλ' ἦκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γάρ ἄλλα πειστέον. Hic allinit de suo interpres, verba οὐ γάρ ἄλλα πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero*. Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assument; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε δες. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque paternum est*. In Ἑκκλησιάζ. v. 387: — Οὐ γάρ ἄλλ' ὑπερφύως ὡς λευκὴ πλὴθὺς ἦν ἰδεῖν ἢ κλησία. — *Namque insigni ratione Videre quam album esset concilium*. Et hic quoque male vulgaris interpres οὐ γάρ ἄλλ' ad verbum vertit *non enim, sed*. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazulis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comodiae, Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δέλφ'. οὐ γάρ ἄλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γάρ ἄλλα, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Περικλ. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γάρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Κωθακίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum

scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἄλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticis mi ignorante librario, potuit τὸ ἄλλ' intercidiſſe. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκρούσαθ' ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. IENS.

ibid. ἱποί — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἱποί, pro communi ἱεποί qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονή) Vocem γονή satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεία μύρια, τουτέστιν, αἰδοία. ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἁρβρῶν habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἐψηθέντα) Turbant hic codices. R. ἔψηθεισαν. Fl. ἔψηθέντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάνας, ἐν ἀλῆξ της τοῦ ἡλίου βολῆς καταθεῖν πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπατέλθαι μετ' οὐ πολὺ, εὔροι ἀν' ὁδῶδά τα ἀνθρώπινου φόνου. Auctor Philosophumeneon Origenis p. 42 Wolf. ista, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἰ τις καταμασθασάμενος λείον τὸν κύαμον καταθεῖν πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήφεται προσφερῶ (sic lego, non πρόσφερει αὐτὸν προσφέρειν) ἀνθρώπινου γόνου ὁδμήν. Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophumeneon auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γένου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciani. Rursus αἵματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profliciens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis Samofatenfis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dabitur Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *consanguinei* & *sanguis meus* pro filio, & similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo femini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo *ἰπαρής* mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, l. 56, ubi de Scolymo: *Idem erat astrakylis quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπὸ δὲ θῆ) Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοῖσιν εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσούς) De Pythagorae femore aureo Porphyrt. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, alique. Meurs. Ath. Att. Plur. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Cels. VI. SOLAN.

ibid. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσαι ἀθάνατος εἰς ἀμβροτος οὐκέτι θνητός. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam pessim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ αὐτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρὸς ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὸς ἦν. Τούτους οὖν φασὶν αὐτὸν ἐκτρέφειν. A Crotone autem & eis Tarenta hae aires

διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

pag. 87. l. 2. Τριακῆσις) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum *καινόβια*, seu *confortia*, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Ποντικόν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεύς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πῆραν ἐξερπημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui *ex humeris pera dependet*; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestiariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) *Peram dependentem habens ex humeris*. Ita vertit interpres; quasi ὀμία inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὀμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμίας autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gelium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. iud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδα. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἄτερος μασχάλην) Λ. ἄτερομάσχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίας. Etymol. in Ἐξωμίας, Hesych. in

Ἐτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurf. ad Lycophr. v. 1099, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλείται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλησις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλείσθαι solum in usu est: altera προκαλείσθαι non minus, quam προκαλείσαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera veniisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Γε καί) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρίς.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτής) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter respondet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis iocus in illa voce a Luciano quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat repetitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. Antistitem hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρίφημι etiam proloquor, praedico. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait. παντὶ τέλει ἐχρητο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. ibid. C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini villissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὅπισθόγραφον) Tu vide, an sit ut apud Sattyrum poëtam, scriptus & in tergo &c. Iuven. I, 6. Coll. Gal. Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in v. ὀπισθό-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trorzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiastes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὗτος γὰρ ἔλεγεν αὐτὸν διὰ τὸ πλεῖον δύναμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἔρημον] προγεγραμμένων, πεποιημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθογραφεῖα multum iuvat. Praeferam tamen κατὰ γεγραμμένων. HEMST.

Par. 91. l. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284, & Kust. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσ' ἡμίμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ἡμίμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος: id est que Εὐριπίδειόν τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciāmus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abiicisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatus atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumpere: scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόξυσεν) Puto me in versione vim verborum sic satis affecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀπαξέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἰσθῆναι) Ὁ ἐστὶν ὁρμᾶν Etymol. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἴκου) Corruptum: C. ξέρον τοῦ κατὰ πάντων ἡχοῦ. SOLAN. Voss. Codicis depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἢ χυὸν discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Μὴ ξένον προσιδμενος) H. e. ut vertit interpres, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem aduendo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσιδμεναι τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Aelian. lib. IX V. H, c. 3: Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βεδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίετο, Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLEK.

ead. l. 2. Ἐν ὅψει δὲ πάντων) Qui haec aliter aut verum, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrassent. Adeant & Lactantium III, 15 f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam in Pœcile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem aëstimoniam apud Menagium inuenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποιήσεις αὐτὶς δαβρῶν, ποίει) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere auserit. Sed legendum, Ἐν ὅψει δὲ πάντων, & μὴ ἰδίᾳ ποιήσεις αὐτὶς, δαβρῶν ποίει, & reddendum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ὤμων) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro πολλὰ ποδα restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς ἢ τοι σκυτοδέτης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέτης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive furor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius*, ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Iens. in Lect. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάνουσιν, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inferuerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita rudi, indocta, imposita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Παικλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) intelligenti & ingenioso opponitur *idiota*. REITZ.

Pag. 93. l. 1. κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenaeum & famosae Cyrenaeorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περὶ Σικελίαν) Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt τυράννη Siculo, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, Platonicī. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur πλακουττίων. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, αὐτός ἡμῖν μένει) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, αὐτός ἡμῖν μένει & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Ille, o Iuppiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι: μοχ ex eodem Mf. reponē, ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπραῖσθαι βούλομαι: ambo enim vendere simul volo: in edd. βούλοσθαι, volui: & statim idem liber, ὃ δὲ τίνα ἔοικε περὶ πάντων quod est ἑλληνικώτερον, quam vulgatum περθεῖν: μοχ male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβῶνδ' ἐομῶζω, at ego omnes a pueris plectere iubeo, cum ἡβῶνδ' sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἀπρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἀπρακτος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλαμαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθαι, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἔοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque aut vir cl. ἐλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἀπρακτος ἔοικεν ᾧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένει· & post p. 102, Ἔοικας δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένει. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίη) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignorantia intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocans, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκπύρωσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἄλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψίη) Sic καιρὸς ἀκαιρος, ἀσθεος σοφία, ἀσεβὴς εὐσεβεία, & mille similia. BOURD. Bourdelotii error, τέρψις, ἀτερψίη, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque deieget. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, Γίνεσθαι καὶ ἀπολέσθαι ταῦτ' ἐνμεγῆται καὶ διακρίθῃται ταῦτ' κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κῆρ &c.) Acceperunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰώνων, ἐφ' ᾗ καὶ Ἡράκλειτος ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δ' ὀδύρομαι &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δ', non video: reliqua commodè sunt correctæ: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἄλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκεῶν. Non inepte quidem

Marth. Sladus coniectarat, *κυκᾶσθαι* sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. *Κυκεῶν ἢ πόσις ἀπὸ τοῦ χύεσθαι χυχῶν τις ὄν. Συγκειμένων* vereor, ut rectum sit: scribendum videtur *συγκειμένος* nam longius abit *συγκεκραμένω*. Pro *ποιῖ* vidi, ni fallor, in V. *πολλ'*. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Διαφερόμενος) Hefychius etiam *μαχόμενος*. Suidas *ἐρίζων, φιλονεικῶν*. SOLAN.

ead. l. 6. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecepue in eius scriptis ita ambiguus, ut quomodo interpungi deberint, non satis constaret. V. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmati non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν) Non debbat verti a pueris plorare, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, *ἀπρατοι*, non *ἀπρακτοι*, unde ipse dialogi Index *βίων πράσις*. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: *Ἀξίον Ἐρεσιόις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι*, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit *ἀθρόον*, i. e. *confertim, sine discrimine*. LEED. Audis *μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην*, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. Ἀπρατοι) Hoc in loco cum ceteris erravit *l. edit.* neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Διαφερόμενος) In C. erat: *συνδιαφ. διαμ.* SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, *συνδιαφερόμενος*] *συνδιαμ.* probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς) Pro hisce in C. legitur: *ἔθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον*. SOLAN. Primum *ὁ πνευματικὸς* unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praeberet, *λέγεται δὲ καὶ τὸ δῦκτιον* prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: *Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον, ἔθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί*. ergo menda non vacat illud *γρίσπαν* quamquam ea de significatione *γρίπισματος* ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas *turpis lucri & rapinarum*. *Γρίφος*

autem, quo destituuntur V. & ed. A. in capite Scholii præpofuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἡβην Grammatici exponunt ἀκμήν, ἡβῶν ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde infulfa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδευαστὴς) Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis Athen. Aristæen. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. præses I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens, ὑπὸ ταυτῶν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Mercer. ad Aristæen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut adverbio adeo, apud Latinos permutandum est. GESN.

ibid. Κἄν ὑπὸ &c.) V. Plat. in συμπ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius ætate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. V. Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταυτῶν ἱμάτιον) Vesticontubernium facere dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταυτῶν) Ταυτῶν & τοιοῦτον Attici sæpe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταυτῶν θυμῶν. Τὸ θυμῶν enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀντίχεται τριβώνιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον πέλαιος. Plura Martaire de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpretæ Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταυτῶν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτῶν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στώμυλος, scribendum esse liquet ἔφοδρον: eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κύνᾱ — πλάτανον) Per canem & anserem deicrasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102. 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theophrast. ad Apollonium Thyran. apud Philostr. p. 257: Ἐγὼ δὲ τίς, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνθρώπος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέροντες τὴν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγήτο καὶ ἱόνου. οὐκ ἀνθρώπος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτελής σοφός· ὡμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὡμνῇ.

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. χῆνα βινῦναι, & Hesychium v. Ῥαδαμάνθιος ὄρκος, iisque graviolem auctorem Porphyrium L. III de abstinentia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Adde-
dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum Ἰκαρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perfringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ Κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ στυγᾶν. Quis iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. SOLAN. Ponam ed. A. τέθιονem: ἀνύω γὰρ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθιος (V. Ῥαδαμάνθιος) ὄρκος οὗτος (V. ὄρκος οὗτος) ὁ κατὰ κύνην, ἢ χηνὲν, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος & statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχῆν. Κρατίνος Χείροσι. (in V. Χ'εῖσι) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inferit) οἱ Σοκράτους ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in Ῥαδαμάνθιος ὄρκος itidem habet, nisi quod θεοὺς δὲ στυγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omisissis dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείροσι vero scribendum fuit Χείρωσι: quod recte a lun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephaest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχιλοχοί, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάαν, vel porius σιγάειν; hunc in modum constitui debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων Ἐπείτα χῆν' θεοὺς δ' ἐσίγων —. Atque ita fere Kusterus ad Suidam, De Cerbero ridiculum est Scholiastae commentum. HEMST.

Pag. 100. l. 3. Τί δέ περὶ — Βαβαί τ. φιλοδωρίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζον (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δαρεῖται· ἀλλ' ἐξείηται φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τίνα ἂν θέλῃ (l. θέλοι) τῶν καλῶν. Ὁ τοῦ θαυμαστοῦ γερωῦ. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davium. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἶεν) Nimirum sunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeternitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. l. 2. Κάμῃ ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμῃ ἄλλον· sic omnino legendum: perperam, κάμῃ ἄλλου in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mss. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legeretur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίων Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera vonnisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρῶ — antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristippi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse visus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἰδίᾳ λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Aristippi. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. An τίς δ' εἰπὲς ὅπως εἶδ' ὧ, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. Τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάθας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpretes; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria*. Nam & παλάθη, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτίζεται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficibus aridis*: & infra in Revivisc. παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno adveclas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sita dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficibus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficibus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3. c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κουρίαν ἐκείνον) *Deionsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὕπωχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῖῳ βαθύ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendose. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolébant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris seniebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenuis, ovium in modum caput tonderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut barba & pallio, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρω̄ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uir nos hodie in barba radenda multum sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino Δρ. π. c. 27, & quae illic annotata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρω̄ καιρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimarium partes festante dicit, eum μέσσην κουράν πεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρω̄ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, l. v. 6, asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασιν λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velis, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τὸ, βουλούμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρύπτειν τὸ βουλούμενοι, τῇ ἀοριστία δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiafles usus est ad Δις Κάτην ubi de τὸ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσυχὴς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendum in exemplari dixit. Scrimg.] G. Quid sub ἀποσυχὴς lateat, nescio: sed συμπληρωμένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς Κω̄ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Κω̄ρίας· quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύνων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

me praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hefychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπτομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλοι θέσιν σύκων· opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias, pro συμπιπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legabantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono coacti, congregati, velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perverissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyetus.

cad. l. 10. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὀρεξίς, ἐκκλισίς· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἢ κτήσις, ἢ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθησέως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

cad. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpretes, indifferentia esse solent. Verte, indifferentia sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant; ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus locutionibus aequae παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

cad. l. 12. Μαθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

cad. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα: προηγμένα Cicero vertit producta, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur reiecta, quae nulla aestimatione digna sunt: vide Lipsii manuductionem ad Stoicam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmēna* & *apo-proëgmēna* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acrophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere, locupletem esse, non dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa autem, *egestatem, mortuum, dolorem*, non appellat mala, sed si libet *reiectanea*. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secer- nere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα & ἀποπροηγμένα* Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. box. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: *Ut enim*, inquit, *nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est προηγμένον) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, προηγμένα, id est, producta nominantur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c.* REITZ.

Pag. 104. l. 2. *καταληπτικὴν φ.*) Stoici phantasiā partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκατάληπτον*. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmēnis* etiam Latinis affumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταλήψεις* exponit, rerum *cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut Davis. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. *Σύμβημα*) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ἁξιώματα, καὶ συμβάματα*, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρὰ συμβάματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servavit. Ammonius: *ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιεῖ, κατηγόρημα, καὶ σύμβημα παρ' αὐτοῖς* (Stoicis) *ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρὰ σύμβημα ὅταν παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτει μεταμέλει.* BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὅποιον καὶ ὀπείσων) Ὅποιον καὶ ὀπίσσει. GUYET. Ὅποιον καὶ ὀπείσων L. quod magis arripet, quam ὀπίσσει καὶ ὀπείσσει A. & P. In edd. ὀποιον καὶ ὀπείσων. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & μοχ τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα: tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepit, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλετάντας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκόδειλιτὴς λόγος Aphthonio. Crocodilitem vocat Quintil. 1, 10. nos supra diximus ad v. Δ. 1. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερίζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *Σερίζων* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem coniecere, quid *Σερίζων* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisit Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. Κυρίως ὄντα) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsitan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἠλέκτραν) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *Ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἑγκαλυμμένος, σαρπίτης, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. ἀργός. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. ἑγκαλυμμένον) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἑγκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia.* REITZ.

ead. l. 15. Ὀφθαλμῶν) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GERN.

ead. l. 16. Σολοικισμῶν) Σόλοικον, non σολοικισμόν, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantis T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

τα λαύδαζε, & accurate esse persecutum, Οὗτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐν ταῦτα καὶ τίριτος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ παρὰ τῆς τῶν φωνέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρίτεον τοῦ βελτίονος εχόμενους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ καὶ διὰ σολοικισμοὺς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἐν αἰσχυρῶσι οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de consuetu vocabulorum, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per Iovem soloecismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὲν τρις) De his hellebori portionibus dixi ad Petronium. BOURDA.

ead. l. 4. Γνῖφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis soni. Γυνῶνες, qui sunt στυνγοί, κτηφείς, ἀτολμοί, παρεμμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι ποροσί, tristes, imidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γυνῆ est in genua, & πίπτειν γυνῆ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γυνῶνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνῖφον proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γυνῶνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γυνῶν. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνῖφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si anarum tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὸν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδίοι αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνῖφοντας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ac ἀκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcumque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrepo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τὸν περιζῶντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: περιζῶντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ περιζῶν. REITZ.

ead. l. 14. περιζῶντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγῶ. πῶς λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔκτοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔκτοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἐνδοθεν) Ed. I. ἐνδοθεν, haud dubie pro ἐνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae odd. ἔκτοθεν, ἔκτοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικούς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρον dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstrepo ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνοῦμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse ceterior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοις τῆς ἀπάσας ἀναρρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exaustorentur, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καὶ μὲ μάντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id nega-
vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, significaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc ad-
versari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγεύμενος, *quin igitur nobis ista statim explicas*. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro cito abeuntes morimini. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest apertius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego posueram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praevenieris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Ὅρος οὐ γελαστικὸν) Contra disputat Theod. Mar-
cil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. I. & , ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλείπεται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκάρ. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad Pyrrhonis nomen, respectus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίσσεται) Legendum ἀποίσσεται. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Basl. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhoniſque nomen repositui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puro, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινίκης dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν οἷς γινώσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιδῶκεν, ὅτι ἐπεὶ τὰ τὴν γινώσιν * ἀποσυγγάγοντα οὐδὲ εἰεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic etiam in schedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποσυγγάγοντα, nec sollicitandum, ut manifesto paret ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιδῶκεν, & εἰεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hoc structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendi, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναυῆς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδύς γάρ] ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis accuratius: Ναυῆς] ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ γὰρ στερητικὸν καὶ τοῦ δεῖν. . . δεῖν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis clavis exhibebat: non dissentit Etymol. pag. 608: Ναυῆς, ὁ βραδύς καὶ ἐκκελυμένος παρὰ τὸ γὰρ τὸ στερητικόν, καὶ τὸ δεῖν τὸ τρέχω γίνεται ναυῆς ὡς ἄρδω, νσαρδῆς ὁ ἐστερημένος τοῦ δεῖν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον) Adscripsit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quia sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad Lucianum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγιστάσειν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποθύνειν. Hinc lepide ludit, & denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, mīseriore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δίκαιῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶης τοῦ ἡμαρτηκέαι. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δίκαιῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρῳ λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Nesp. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiamsi causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressorius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic diallogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque proficitur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *σερεβαντ περὶ αὐτὸν & βακὺν ἀποφύγοντες φιλοσοφῶντες, sed imprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, κατεχοντες αὐτὸν ἀβήτους τοὺς λόγους. GESN. *ead.* L 6. Καὶ συ δέ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse SOLAN.

ead. L. 7. Ὡς πύρ) Alludit ad hunc Homericum versum Il. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. Il. B, 363, Ὡς φρήτη φρήτηφι ἀράγη, φύλα δὲ φύλεις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumptum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. L. 10. Ἐύλω) Eriam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὸν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. L. 11. Κεκμήκατε, ὦ Ἀριστιππε) Audior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in ediris exciderat, ex Mf. Gr. & P. restitui-mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. L. 13. Ἐστὲ σοφοὶ) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, Ἐστὲ φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis exsistentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitae auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς clasticum canit, — Ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἔργης. Nempe Homerus Il. A, v. 287: Ἀνέρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. IENS. Hom. Il. A, 287, Ἀνέρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse coniicio, quod cur reiiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ, dixisse — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, Ἀνέρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem, ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: ἔργης vero re-

tinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πῆρῃ pro φρήτρῃ quo iracundiam philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. (Ἐπτάκις) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστίγια πάντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστίγιας ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & rangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitteri solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de cruce l. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. Τους ὀφθαλμούς ἐκκεκρόθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰκείλου vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BORD.

ead. l. 13. Περθεία) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orpheimors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστὸν) Placet κάκιστον. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera HomERICA sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. Λακιστὸν μῦθον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰκισίου) Intellige Διδς. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gesn. non visa manu Solani, quae *per supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. Ἀραρον) Vid. & Καταπλ. c. 8, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. Ὀμηρον ἂ λέγει) II. X, Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ. Ex ποx ad Ζωγρεῖτο subiicit idem Brodaeus Hom. II. 3, Ζωγρεῖτα Ἀτρείως νιὲ σύ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα δεικ. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in not. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ) Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item A, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. Ἀντιλογίας) F. ἀπαλογίας. vid. Ἦσ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλω θυμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. Iens. Lect. Lucian. pag. 166) in voce κτεῖναι corripidiphthongum αι etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. Iensio singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατί) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. τίνος μ' ἔκατι κτείνετε. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἔκατι ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex responso, verum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνετε με) Κτενεῖτε legend. conicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχαλίων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Εἰ δὲ κάκιστη προσβλέψαι σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος Περθεύςτος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille tecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἐτι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quominus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθε. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκρη. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Ms. εἰπατέ μοι, ὅτινες ὄντες, ἢ τί πεπονηότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε. dicite mihi, qui fitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequae ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquii, ut docuit

Budaëus δ' πάνι. GRAEV. Hom. II. A, 137: — ἀμείλιτα δ' ὅτ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς καλοὺς συλλέγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπικούρου) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi repositum fit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legitur περὶ ἐμὲ ἀδίκος, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λαῖνον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν τωφολοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὀρφέα) Illud ἢ Ὀρφέα ex superioribus huc incite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κατηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλειπίετε) Ita omnino pro καταλειπτέ. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἢ δὴ τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἰλημένην ὥδην. Et illud, δοτῆρι ὅντι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἰταί τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35, εἰόμενοι τινες εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δυνάμεων εἶναι τι. Et Aθ. V, 36, θεοὶ αὖτε λέγοντες εἶναι τινὰ ἑαυτοῖς. Ad quem l. Elfner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τίς εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. II. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. II. B, 596. Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐμδαίνων) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν reclusus. BOURD.

ead. l. 5. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag.

98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνομαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογίσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ ἐὰν μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινώσκῃς τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δὴ λαδὸν τὴν ἀξίαν. Ποσцитur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γινώσκῃς. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλος) In V. erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλος est, & ὁρ. ita scriptum, ut litera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μιν & sic interpretes. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thef. Cr. II, 301. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem*. Erasmi. in Adag. *Eq. in pl.* quod ira enodat Eustathius: ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵπποὶ τὰ χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεραυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζει κατὰ νοῦν ἐλέγγο. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in causis iudicialibus veratissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τοῦτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαίτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμειβόλον ἀξιώσαμεν ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpretatione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρρειτε τοῦτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τοῦτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulsus, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne esote solliciti. Neminem ego*

talem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observavit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἴστων δύο καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπάνθης. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλαῖω. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίης, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis auctorem.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θαρρεῖτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Ienius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἰππος) Ἰππου legebatur, sed Solanus ω in α mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλαι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλος. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στέαρ γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevū clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περισόντος, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti, sive, plujquam opus est*, ex Thucyd. affertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστίον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

señsum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. l. 7. Κρουρίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Έκρυή) Έκροί légebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) Έτέτεμνον legebatur, noster vero Solanus adiecerat συνε. Ita ut legere possis συνετέμνον vel συνέτεμνον: sed posterius eum voluisse, facile est coniecere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 18 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipsam*. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαρὰ βησθῆς) Emenda συμπαρὰ βυσθῆ. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editi. P. S. & c. In qua igitur malam lectionem — βησθῆς vult corrigi? In *Iunt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic noravit. REITZ.

ead. l. 12. Ές τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuce, etsi in modum quam maxime opportunum & incommum se aptabat.* Eitne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, *ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον*, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδεραια χρυσᾷ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos bovis crassiores. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερος, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχείλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοιᾶ & ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coercantur. Xenoph. II Έλληνικ. οἷγε ὡς περ τοὺς δάκνοτας κλοιῶ δέσαντες παραδιδόασιν, οὕτω κἀκείνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τοῦτο δημῶ οἰχονται ἀπιδόντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradierunt populo isti iniuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum

Lucian. Vol. III.

G g

ferreum, quo martyrum colla vineiebant, dicitur κλωὴς σιδερέως. Prudentio est boia: Colla bovis impedit. GRAEV. Ἀφελὲς omnino legendum, praeceuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. l. Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφελὲς. GESN.

Paρ. 129. l. 1. Ὅτι φαίνεται δὲ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ' οὕτω κακῶς ληπτισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, creta & fucus. Sed, cerussa & fucus rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Verrebatu olim: admodum gaudebat; sed rectius cl. Gesn. vertit, pulchritudinis nomine; ideoque ego comma post ἐραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἔς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, laudata propter pulchritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9, Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἀχαρὶ σκωπτόμενος, Xenocrates cum a Platone ob rursicritatem derideretur. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. angustum Veneris, nescio num simul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthiae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγγέλων) Angl. κλωῶν. BOURD. Κλωῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Ἀπ. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγγέλων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλωῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid anguillae sibi hic vellent; de anguilla substituenda bovis, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas muraenulas torquium quoddam genus, constat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγγέλων, & κλωῶν correxerat, ac viderat voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. condu&. c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrit: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedat, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. τῆς πινυς) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. ἵξιον) Vid. Hom. Il. Ξ, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. βαδίζον ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ) Subindicat vaser scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κερμασίῳ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. *Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias.* REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. πρόσσειν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Composita. BOURD.

ead. l. 7. καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ira tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Λυκίος, τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausum immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidae c. 12: Καὶ πὺς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίτῃσι προσέπτυσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἰθρίον, οὐκ εἰς ἑδάφος ἀγονοι μάλιστα, λίθων πλαξὶ λαίαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κήμασι εὐδαλείῃν ἄχρι πύργῳ βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρῶν. Et statim ab ipso delubro, Venerae nobis adspirant aerae; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, lacubus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam & ad τοὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσκήσις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιασθαι θελουσιν. εἰς αὐτῶν μὲν ἀστικὰν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hisce silvis anthea tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic α, ubi poscitur ας. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorē; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδεῖχθαι μοι δεκτῶ. φέρε δὲ ὅς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, video mihi demonstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων respiciuntur enim τέχναι, quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποσόλοιον Lucianici stili properantis norat Marcellus, Ἀλλ' οὔτι γὰρ πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἔχρην, ἀκριβῶς γιγνέσθαι πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. At non ita apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego sim audiendi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituisent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Labet hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοιόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δ' ἐκατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ αἰμίησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie stili ratio requirit Βουκολοῦτος τοῦ Δάφνης, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δρᾶσασα, τὸ φῶμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimium certe ἀτακτοῦθου orationis, notavit in Hygino Th. Munkerus in sua de Hygino Disertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est*. Non tamen sunt omnia, quae in Hygino stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοτῶν γενομένων ὁ ἀρρὴν ἐμπύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φόδον, φασιν, ἵνα μὴ βασκανῶσι δι' αὐὰ τούτω*. Gellnerus legit *τούτων*, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὥς εἶδες, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέβρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνῳ*. Posceretur *ἐκείνῳ*, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, *Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφόν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶνα ἔχοντα ταῦτα, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνῳ &c.* Reiciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας*. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in ἐν τούτοις sentum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceffit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ἐν τούτοις, illa *τελεία στιγμήν*, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* *Ἐν τούτοις*, hoc est, ἐν χειρουργίαις omnis generis. *Τούτοις* autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poëtis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatum cui libet facere possit. Sic verus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex II. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς — notat, id esse σολοικισμὸν παρὰ τὰς πτώσεις· debuisset nimirum Homerum dicere, οὐ τι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad II. K, v. 43, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε. — An vero revera haec locutio sit soloeca, non iudico. H. Stephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cuius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti est, quod idem Anonymus notat ad II. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὄχλων πληγέντε κεραυνῷ Ἄψ' ἐς Ὀλύμπου ἵκεσθον. — nimirum πληγέντε positum esse pro πληγείσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσαι, postulat haec oratio: loquitur enim Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ πληγέντε est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Homerum II. Δ, 508, legitur — Τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε, non est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloecismo — τοῦ δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὄσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui II. E, 82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, discrete ait — τὸν δὲ κατ' ὄσσε' ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesin inseruit Hemsl.) Apollonius quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poeta iste τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, de uno, usurpat, identidem non recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisin, ut iniquam exploserunt dudum eruditi, Is. Casaubonus ad Athen. IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud hunc lib. I, v. 440, Iason Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε περῖσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpres Graecus continuo infert, oportuisse ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legebat ἄχοντας, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio: nam sic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc poetae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον, fragmento, Κῶας ἄγειν κριεῖο μεμαῶτας —) referendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἄγουσι, sive ἔχουσι, non fuisset culpandum, ita nunc quarrus casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mibi oiofo esse non*

licet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, *Τμὴν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώ τι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας.* Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apollonii Scholiastes) *Il. A, v. 541: Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔόντα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικάζεμεν* — hoc est, *Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ δεξ. semper tibi placet, te secusum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφῆα* — ait illud *σφῆα* se non ὑγιῶς habere; convenire enim *σφῆας* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere *ἐφ' ἡμέτερα.* Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφῆα* — *Redeamus quisque ad sua,* — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes*: — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, *Ῥηιδίως δ' αὖ ἐοὶ καὶ ἀπειρονα λαβὼν ἀγείραις,* culpat τὸ ἐοὶ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ ἐοὶ, quemadmodum & τὸ ἐαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. *Flor. πάντως*, uti conieceram. In reliquis est *πάντων*, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. κεφάλαια) Apud Latinos saepissime *principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum earum capita.* Sic αὐτὰ δὲ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam, id est principium*, ostenditque pluribus, qua ratione *scientia sit causa philosophiae.* Sed nihil haec ad rem; immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim insert, *prudenter Academicos*.

cos *A REBUS INCERTIS* *affensionem cohibuisse*. Fulvius Ursinus a Mf. suo haec verba abesse ait, *causam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *causam principium philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principium* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, *causa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat*, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davil. ex Mf. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inscientia sit ποιντική αἰτία* philosophiae, ut ait Nemeseus de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς ὑμᾶς) Angl. *τι*. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθηναίσις) Ἀθηναίων legebatur in impr. sed *ὡν* in *οἷς* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quarete emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λαοπόδης) Angl. *τυμβωρύχος*. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capiribus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὅσπερ τὸ χρυσεῖον ἀποσπώμενον τοῖς κέρμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaeso, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget*? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Caesaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tunc

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρος γένητο, ἀλλὰ τούναντίον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resulget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, male poetae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus ferendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Mf. ἀποσμάμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμάμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impressio, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, monetam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Mf. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμάμενον) Hanc scripturam Mf. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμάμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμάει· sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἀνδρα. Quare iam & hic ἀποσμάμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Ellner. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι δέλον. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεία ἐν τῇ τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιὸν) Alibi apud hunc & Demosthenem παριόν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ σοι ὅτι ἀνδοκῶ) Angl. ὅ σοι ἀνδοκῶ. BOURD.

ead. l. 10. Ἦπερ καὶ μὴν τέλῃδες ἐξευρεῖν δύνατο) Malim cum Mf. Ἦπερ καὶ μὴν τέλῃδες ἀν εὐρεῖν δύνατο. Inferius ἐν τῇ Ποικίλῃ rectius veritas cum C. Nepote in Pocile, quam cum interpretibus in Pocilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἀν εὐρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucianum ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκα eodem, quo hic, sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἄρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad remp. spectabant, feverissime administrabantur. Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in ius, propterea quod A-lirrhothoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa erudite vir sanctus Gulon. Fulienf. ad Dionys. Areopag. dixit. Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides, & quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco, eius iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere interpretes ad Aët. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammondus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur. Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιουσίας) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΑ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΑ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi Philosophiae etiam ministrare commode dici possint Libertas, & quo sensu hic sumitur, Audacia; elegantius tamen & longe aptius Veritatis affectus dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

dationem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ira enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδαμῶς) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propenderit Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶν μοι μείσσαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, *fortuitis*. Verte, *vulgaribus*, *minoribus*. Sic in Aët. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ βάρβαροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Aët. V. H. VI, 12 f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare*. REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem *δυσελέγκτους*. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰεὶ positum oportuit. SOLAN. Non male *δυσελέγκτους* coniicit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὐρισκομένους scribendum. In marg. I. notaverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. Εὐρίσκομαι haec habet: Πουκιανδὲς ἐν τῷ ἀναβιούντες, ἢ ἄλιεύς· αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionem & ibi εὐρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμείνον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιᾶδης) Παρρησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde Democares ob nimiam & procacem linguam Parrhesiastes dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi Demochares Lipsius edidit, pro Democares, & rectius; sed meremur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensem legatus venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατίδιον) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ὁ φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiosae ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολείας) Vide Scholiasten, cuius catalogo, quia de Babylonii tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigridem, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἤρβμην. ἢ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἤρβμην, τίς δὲ σοι ἡ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorum citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verū debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σῦρος, ὁ φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Veriebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. GESN.

Pag. 138. l. 2. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόντα, μισο-φειδῶ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρήνη, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: *atqui non oportebat: eiusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασί, *ferunt homines, & ista & illa esse eiusdem*. Sed τὰδε est nominativus casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς est, ille pariter est φιλαλήθης*. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, *μία γὰρ ἐστὶν* (scil. τέχνη) *δυ' εἶναι δοκούσαι*. VORST.

ead. l. 3. τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iunt. τὰ τέχνα*, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Articis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: *Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρδρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρ*. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: *Τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν*. Adde duo alia in voce *Χεῖρ* ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρ pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Πρόναρ) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum responder: *νὰς cellae*. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτης Aristophani, & Πολιούχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὁ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Minerva, urbis Dea tutelar, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. ὁ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναί) Scil. ψῆοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀμμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἶεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, *sic ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἡδὴ καθήμεθα. MARCIL Marcilii coniecturam probō, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀριστα κατηγορεῖται) Praestat quoque ei eodem libro scribi ὅστις ἀριστα κατηγορήσιν δοκεῖ, *qui videtur optime accusaturus*; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορήσιν ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορεῖται ἄν. SOLAN. Κατηγορεῖται) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed maiorem edd. & Mff. numerum potiore habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν τόῳ ἔχοντα τίσασθαι τὸν Κανδαύλῃα, ex uno Mf. in τίσασθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλῳ ἀπέτισσαν, *magno lucra*. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψασθαι, quod clar. lenf. tamen in — ἡσασθαι mutatum voluit, idque mollius fluere, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mf. nec edit. ulla praeceat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. diffimilia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed repugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προηγورίαν) Th. Magist. p. m. 155: προηγωρία καὶ προσήγορος, οὕτω καὶ προηγωρία ἢ υπερηγωρία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προηγωρος ὡσαύτως καὶ προηγωρῶ. Λευχιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες ἢ ἀλειύς· τὴν προηγωρίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰσὶ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synes.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum *προνομιαν* legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae dilationem suscipe*, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. *Γοργίαν*) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur infectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. *Συνοχῇ*) *Συνοχῇ*. MARCIL.

ead. l. 5. *Ὅς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἔλ.*) Lucianus Platonem subsannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: *ὁ μὲν δὴ μέγας ἄγαμῶν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων*. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Πρωτ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. *Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων*) Homer. Pind. a quibus poëtae omnes Latini leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. *Τὰ κοινὰ*) *Communem omnium causam*. BROD.

ead. l. 4. *Ἐν τοῖς λόγοις*) Malim, *in opinionibus discrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes: mox sequitur, *ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν*, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. *Οἷα οὕτως ἀπέφηνε*) Corrige *οὕτως*. BROD.

Pag. 142. l. 3. *Τούτο*) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, *Τούτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γάρ, ἢ περὶ τῷ ξύλῳ*. Vehementer suspicor, legendum esse *τούτῳ*, non *τούτῳ*: utique id exigit orationis huius tenor. *Nequaquam vero illo*, (baculo scilicet eos superes) *sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere*. IENS.

ead. l. 5. *Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ*) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumer. Dispensator clepsydrae ἐφύδωρ, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχῶν, qua de re Hesych. BOURD. *Ἐκκέχυται*) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. infidet *ἐκκ.* nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrium iterum mendose legatur Έρι. c. 79. At recte hic c. 28, & Αποκρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiam num arena, tempus meriebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδαρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. Το ὕδαρ) Clepsýdra, BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis*. BROD. Ineptè olim interpres: *Immo plures volo vincere*. Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ἡφους. Est enim, *pluribus calculis vincere*. Sic ἀπάσαις κρατῆν dixit auctor infra cap. 39. Sed vix quid notaverim in ellipt. Gr. L. Bos.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatius & rectius quidem, ac forsitan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales facimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicunque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro secundum, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὅστις δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam*. Ut plura simili testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Πῆτωρ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae; cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

ead. l. 10. Το μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mss. Codd; P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecerimus ad Παλ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεός) Bacchus. BROD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀρίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditiorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

in Schol. αὐτὸ ἔδρων) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐρίη-
μι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituiamus, legebatur in im-
press. corrupte, αὐτῷ ἔδρων. REITZ.

Pag. 145. *l.* 4. Μένιππον) Consule in eius vita Laërtium.
BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligen-
da: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis
scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus
comiciis infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐχαι) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Re-
liqui ἔχαι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπμπάλων) Recte ita Brodaeus. MARCIL.
(Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic
solet apud Nostrium aliosque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28.
REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaeus confirmant.
Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμ-
ππάλων, nisi quod P. ἀπμπάλων habet. SOLAN.

Pag. 146. *l.* 1. Πολλῶν) Οἰον. πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo Th. Mag. qui
v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeter-
rito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam
ἀξιοῦν illis accenser; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Iens.
observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi
cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epict. man.
c. 23, p. 32, εἰ δ' ἴμει ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑαυτοῦ ἀπολέσαι
& cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. ite-
rum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thu-
cyd. III, 44, Οὐκ ἀξιοῦμαις — ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὐγε ὃ Διδύγονες. Scribendum Πλα.
εὐγε δεκ. aut, Φιλόσοφοι. εὐγε. MARCIL. ANAB. recte L. & P.
ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Phi-*
losoφίας ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui
hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγχαι) *Aquam infunde.* BROD. Glossa Paris. habet,
Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum
clepsammis pro *clepsydri* utimur, dicendum foret. Sed quid hic
sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsy-
drarum desiderat, adeat Peralcium ad Vitruv. Gallice con-
versum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis im-
pressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abes-
se non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscru-
tarer. SOLAN.

Lucian. Vol. III.

H h

in Schol. col. 1. l. 2. 'Ρεῖ) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN. Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in P. L. & Iuntina aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foto valedixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοπὴν τοῦ βίου) Cave hinc proveستا iam aetate fuisse colligas, cum ad orium se contulit; alibi enim dicitur XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ἡμᾶς, prave, nisi reliqua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. SOLAN. *ibid. 'Ορῶν δὲ πολλοὺς*) Si cui eius aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatorum philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, :) f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. exarent & privatos; quod ille purgavit. Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius οἱ πάντ, quae legere operae pretium erit. SOLAN.*

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, πρ. f. impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, ut passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quae in Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editores ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis exprimebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίης) Sola ed. Iunt. habet hic γυναικίης. Soli vulgata melior. Vid. 'Ον. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. 'Ηρακλῆς) Glossa ed. Paris. Herculem tantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminisse Heclychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἦνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbe exagitat. *ψευδοφίλοφους*, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum sectatores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem comparat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena sustinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine spectantium vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum personam gerant. Ait itaque, οὐκ ἦνεγκα τὴν αἰσχύναν τῆς νικηρίστως, εἰ πίθικοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιβάσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὡς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς κυμαῖους ἡγ-

κώμετος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λίσσεται ἰδόν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδείξε
παίων τοῖς ξύλοις. Nimum elegans, & intellectu facilis hic lo-
cus est, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuste caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑπακρίσεως dedecus, si cum
fimiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustine-
rint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censerī, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum & horri-
dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) coarguit, & fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testat-
ur, in Δρακ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλαλ. c. 5, & Ἀποφρ.
cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuman-
um nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
circumfertur, Aesopum fab. 113. Utitur etiam proverbio in-
de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἰ τίνα τοῦτον) Lege: ἢ τίνα τούτων. BROD.
Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, ἢ τίνα τού-
των. Melius εἰ τίνα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniiciunt,
ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
res l. quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκείνος ἐποίητο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποίητο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
τοὺς λόγους ἐποίητο. In Apologia pro Mercede conductis ait
λόγους ἀσχεῖν, cap. 15. GRON. Scholiastes, ubi vulgo legitur,
οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἤτιθέτο, καὶ τὸν Χρυσίπ-
πον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποίητο,
in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non *ἐπικῶς* Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis *αὐτῶν*, non *αὐτῶν*, scribendum. IENS. *Αὐτῶν* vulgo legebatur; sed recte Guyetus correxit, & *αὐτῶν* adspirare scripsit, cui paruius, idemque & alibi restituimus. Millies in ipso hoc peccatur in edit. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspirations huiusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat *ἐ αὐτῶν*, ubi *ἐ* ipsum significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etiam scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. *αὐτῶν* pro *ἐαυτῶν* inveniri. Praeterea, ad sensum apertorem reddendum, comma post *ἐπὶ ὀνόματι* sustulimus. REITZ.

cad. l. 5. 'Εποίητο) *Ἀν ἐποίητο*; GUYET. Brodaeus *ταρ ποιεῖτο*, quod probō, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποίητο) Angl. *καὶ οὗτος λόγους ἐπ.* BOURD. Brodaeus, *καὶ τοὺς λόγους προσεποίητο*; sed melius illud *ἐποίητο* intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. MARCIL.

cad. l. 10. Ὡστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, *vos quoque indicta causa condemnabamini*. Cur igitur in fine Hermotimi, *τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνύς*. Ergo Benedictus, *vos vero cum ipso damnabamini*: at idem in loco Hermotimi, *ceteris indicta causa damnatis*. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, *οὐκ ἐχρην ἀπάντων καταγνύσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικάζειν*, ubi rursus *indictam causam* profert. In Abdic. c. 8, *οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἀλίσκεσθαι*, habet *indensam causam*. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter *καταγνύσκειν ἀκρίτον*, & *καταγνύσκειν ἐρήμην*. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. *Ὡστε ἐρήμην*) *Indicta causa*. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro *ἐρήμην*. Sed virum typographicum esse credo. REITZ.

cad. l. 15. Ταῖν θεῶν) *Cereri & Proserpinae*. BROD. Cereris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN.

ibid. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 seqq. lebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουτουὶ) Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουὶ, in textu vero ipso est του. Illud vero τουτουὶ magis Atticum esse, Dialectorum scriptores fati ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοβάται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγούν) Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non responder, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur: nam ait, *si irascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeceunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθόν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλωτα ἐφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὀθιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παραδοῦμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκονιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firman Anglica, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων εὐρὺς ἀλλήλους παραγκονιζόμενοι, quod merito probar Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τωθῆπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασι, ὀργιλωτέροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλωτέροι δὲ τῶν λαγῶν, καλακηντικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄντων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλοτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων δύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκυιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκυιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν Hefychius exponit ἐκβαλεῖν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδούντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παρωθόντες: neque enim παρωθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὠσας, ὠθήσας, ἐκβαλόν. Pergit Noster in depingendis pseudo-philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δὲ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινοτικῶν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορος ὁ πλούτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψυφίδων διαφέρει; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum summae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis us quam maxime perdit: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Posset haec Graeca etiam hunc in modum distingui, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψυφίδων διαφέρει. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκυιζόμενοι A. G. P. & L. pro παρωθούμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκυιζ. in tex-

tam recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγκῶν, non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μερ-ψιμοίροι) Copiose hanc philosophantium δυσ-
χέρειαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnat Iens. non adeo est absurda, dummodo suppleas *aiunt*. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιού) Iam olim. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅποι
τότε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόντα ἔπν) Ex Homero, cuius copiosus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερόντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. II. A, 201, — ἔπεα πτερόντα προσπύδα, ait, λόγους ταχέως. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenium, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuerunt, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλλήλειπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκανμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκλέκοιται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nucea,

sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, sive nuces Graecae, ἰσχυράδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεποιθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ Πάρῳ φασὶ γενέσθαι ἑαῖον γὰρ διδάχβεντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι Πάρῳ κοσμίως &c. M. NAG. Fefellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nuncum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementefve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Prolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. τῆς Αἰγυπτίου) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχιζεν) Pro omni genere saltationis, ut docet περὶ ὀρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsitan σύντομος scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia doctis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκούσι) Sic bene legit interp. Mimus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos invectiva, at eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ ἰότης πάγους ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, καὶ σκυθραποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὡς ἐκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκούσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἅπανσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐν τυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐκείνῃ.

στη καὶ ἀρετὴν ἀγεῖν φάσκουσας. c. 68, οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in philosophia se exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. Φάσκουσιν omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgaris est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθῶν τοῖς (sic) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mutationi occasionem prae-buit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δύναι) Sic de Merced. conduct. εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐχῇ τότε χάνειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἑταιρ. πῶς ἂν μὲ ἡ γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχθῆμην δὲ καταδύναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. Θέλομαι δ' ἂν μορσίμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat Veritatem, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem appellet. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλιέων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tarf. I, pag. 266 ed. Ald. B. de Ball.

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὡμέγα σμενὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατήρης) Aut id a combibonibus ac commensatoribus translatum, aut ad clepsydram reiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμεν. Achil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ τῆρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatōi seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos cenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὲ) Apra huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omni χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Loge Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus scribitur Δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πόγωνα βαθύ) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπόγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda siue magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum l. 7, 5, γηράσκων βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βαθὺς τῇ ηλικίας, (ut observat Iens. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλοῦτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλοτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἑταξέ σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βάθειας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ δεσπότης οὐτοσί γεαυίας τῶν ισχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερρόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐπεχένοι, καὶ μοῖραν τινα ἤτεκ μετα' κέρον κομίζεσθαι οἶκαδ'· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. Il. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel ἐπὶ μέσοισι. Il. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοὶ τάλαντα, τῷ δὲ βῆαν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθὺτάτα εἶπε. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. fustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνθος) V. c. 15 & 16. Si forte oblītus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὥς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μῖας, ὥς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Παλ. — Ἀσκα.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλω) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλολ. c. 19. SOLAN. Τέλων Athenis sepultrum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultrum dubitabat Gesn. & fors *Tellus* legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλας Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausanias* I, 21 & 26, Κάλας est; unde *Simfonio Chron. A. M.* 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt *Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpret Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. I, 21 & c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακείον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδόν) Il. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυριοί) Ex Hom. Il. B. pro ἡρι Angl. ὥρη. BOURD. Recte utique Mf. μυριοί, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἀνθρα γίνονται ὥρη· est enim ex Hom. Il. B, v. 468. ἡρι est interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ἄρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσση δὲ) Casaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. II. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod his positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars a med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακείον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Το μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, *μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα* quod & tradetur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & mea, *δεχόμεθα ἥδη αὐτοῦς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους.* Nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410, *ταχέως ἐπιτίειν τὸ ἄγραν*, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μη δὲ) Angl. *μηδέν.* BOURD. *Μηδέν* ed. I. & Mf. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgaræ edd. mendose *μηδὲ* vel *μηδέ*. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, δὴ χρυσοῦ μὲν δε κίβδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασαι τε φῆ, Ἄνδρῶν δ' ὅτ' ἄν χρητὸν κακὸν δειδέειναι Οὐδεὶς χαράτι' ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτοῦς sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. Ἡδὴ αὐτοῦς. Πλ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. Πλ. αὐτοῦς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii *lupinos*. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) *Secespiria*. Casaub. ad Suet. Aug. dico fuisse alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet *πυθικόν*. Μαχαίριδιον

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον δυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ullas Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαίριδιον δυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras &c. quemadmodum sacrificatio- nes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc ediffertare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enar- rat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad- dubitem, facit Scholiastae a me iam memoratum silentium, risum caprassae videretur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quae aequae ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem δυτικόν, iocum de- mum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecero, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lu- cianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in li- bello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro δυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyaen. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρίως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epi- ceteri libello. Adde tamen, si luber, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν εἰς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμη- μένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. εἰς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλῶ στεφάνῳ. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός quid au- tem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὄσχον κρατὸς, ut apud Hesych. verbo χύτλασεν, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ πρᾶτος ὄσχος εὐκλειᾶς τὰς χυμένους &c.* vocarunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina θαλάσσης, σπονδεῖα*. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenaea pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult Iunius apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivæ, quæ manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στῆμα ἔχων ἐν χερσίν*. Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amclaco spargens altaria thallo*. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Rae frondentis olivæ*. BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρῶν) *'Εν χρῶτι, ad vivum, ad eutem*. BROD. Confer supra B. π. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. 'Η ἑγκανσάτω) Quo modo prisca fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. 'Υπεροῶντα) Hor. *oculo irretorto* 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. 'Αλωπεκίας) *Vulpe notatos*. BROD. Summo lusu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *σαμφορούς*, de quibus ad principium Nubium Aristophanes viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. 'Η ἱέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. 'Ὀπερ) Ad aliquam, sua ætate notam historiam ludit, quæ ad nos usque non videtur pervenisse. Quod hic legis, ex ed. I. est; in reliquis enim est *ὅπερ*. SOLAN. duali numero ex I. recipiendum iusserat Solanus. Obscurum sem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ανέθηκεν) *Dūs dicavit*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Απὸ &c.) Piræeus nempe olim fuit insula, in quam oportebat *σχίσια διαπερᾶν*, ut ostendit Merfius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac postea edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Διλάσας τὸ ἀγχιστρον ἰσχυάδι) Brodaeus: ubi notata *Παρρησιάρχου* persona reponi vult personam *'Αρετῆς*. Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiæ cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, πρὸ τί πράττειν διατρεῖ, ὁ Παρρησιάρχης*; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio re novæ. Virtutis personæ locus hic nullus. Patet autem ex sequente mox interrogatione Philosophiæ *τί ταῦτα &c.* MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades: nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, ὅσα aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes capteret philosophos. Haec arma Parrhesiades omni

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, τί πράττειν ἀνὴρ διαποεῖται; Παῤῥ. δειλάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχύα-
 δε καὶ χρυσίῳ, καθιζόμενος ἐπὶ τὸ ἀκρον τοῦ τεγχοῦ, καθῆκεν ἐς
 τὴν πύλιν sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed pro-
 fecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare
 pro Παῤῥ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, ἱερ. Ne-
 que enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex
 ipsa Philosophiae interrogatione τί πράττειν ἀνὴρ διαποεῖται;
 patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quasi-
 tum enim fuisset, τί, ὦ ἄνερ, πράττειν διαποεῖ, vel διαποεῖς;) sed
 ab alia persona, ἱερὴν scilicet. Adde, quod in responso inter-
 rogationi Philosophiae non satisfacit: quare mox Philosophia
 se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, τί ταῦτα, ὦ
 Παῤῥησιάδην, ποιεῖς; Errorem videtur suboluisse Marcilius p.
 418, pro καθῆκεν reponens καθῆκεν. Sed nihil in hoc mutan-
 dum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur
 ἱερ. hoc est, Sacerdotis persona. LENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2.
 restituiimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod.
 auctoritate mutando, uti recte viderat lensius, & ante eum
 Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius responde-
 re Antistira, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente.
 Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque
 tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. Καθῆκεν) Καθῆκεν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athe-
 nis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra
 ad Συγγρ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ce-
 terum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel.
 saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΛΕΓ.) Malim pro ΕΛΕΤ. tenuissima mutatione
 legi ΕΛΕΓ. h. e. ἑλεγχος. Huius enim est deprehendere verum:
 hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde col-
 loquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ) Interpretes, minime felis est. Sed
 quis unquam audivit, γαλέον esse felem, & feles in mari capi?
 Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, γαλέον esse ge-
 nus canis marini, qui est καποστρυμένος & ποικίλος: qualis hic
 intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen.
 IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: lupus marinus: me-
 minit Aristot. & Plin. Felis, galeus. Galea mustelam interpretatur, est
 piscis rapax. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτοῦτος γ) Haec verba non sunt in Angl. Cod:

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὖν legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνών erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. π. c. 7. SOLAN. Pro αὖν, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aequae Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αὖν olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἄνων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum multi sint pisces*) satis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἐνθα λήσσειν ἡλπισας) Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas; & adscripsit pater λήζειν. GRON.

ibid. λήσσειν) Sic recte legi, ex 'ιστ. α', c. 4, ubi ἐνὸς μισοῦ λήσσειν, tribus quatuorve aliis auctorit. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex *Iun.* p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἄτασιν. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Act. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναί, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu esse ferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vir. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

in Schol. Μυσάρδς) Μισαράς editum erat, sed μυσάρδς correxit Solanus, recte; nempe a μῦσος scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφῶν ἐλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus. Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur.* REITZ.

ead. l. 3. Ἀφῆστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφῶν *arumatum*, & ἀφῆστατον. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Platessen* vel *Platissen*, πλατῆις, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῆς) ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) Benedictus, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpret, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verre, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ Ψῆττα) Ὁψὸν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & Ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁψὸν, *orpsonium*, quod κατ' ἔξοχην de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσον. καλῶς) Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typotheticis scarebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad καλῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. reposuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκωνθώδεις) Stoicorum severitatem & spinositas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Paris. *Echinus. Latine Eripaceus, spinis aculeatis.* REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτέθλιπται legebatur ἐκτέθλιπται: cum tamen in V. esset ἐκτέθλιπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ὡ Πόσειδον) Audior voce una Angl. Cod. ταχσίαν ἐπιτέλει τὴν ἀγραν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρσας εἶδες ἐρταύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοντα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμέναι τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζευξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδέν) ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν personam ΕΛ. inserit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστηρίων) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτηρίων, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Coniectura Vorstii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum ductum accedens. REITZ. Leg. καυτηρίων. Sic Mff. Regg. & ita supra cap. 46, ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος. Ceterum in Mf. Reg.

2954 ad h. v. sequens legitur Scholium: κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγῆν τὴν συνείδησιν. *B. de Ball.*

in *Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος*) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit περὶ Ἀττίδος. vid. Voss. Hist. Graecos, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est δ'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per-vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiaf. impr. καὶ τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν Εἶεν per αἴθε hic exponit Scholiaf. nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecessisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit, atque ad alia transit. Egregie hoc illustrent loci duo Platonis, alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσας, εἶεν ἔρῳ, καὶ κατατεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρῆ ποιεῖν; ubi etiam per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. BOURD.

ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ: sic & Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὁδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρακέρ. edd. omnes, excepta I. Sic etiam Mf. Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiaf. ut sensus plures colligat. Ed. I. παρακέρουσαι. Quomodo cunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aprando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρεπῶται) Loro ad scalmum alligata est. BROD.

Ἐν τῷ τροπατηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπατήρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν· tangit Hesych. verb. τροπάσασθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. 1. l. 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίοις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκεύονται) Quenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένας eam referri decet, forsitan ἱερατεύουσαι. SOLAN. Ἀρκεύειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκεύσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Βραυρονίαι, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκεύειν, quod *ursam* quandam mansuesctam sagittis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκευούμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἐορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκεύσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεύσαι dixisse quidem ἀρκεύσαι; sed δεκατεύσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocraton v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκεύσαι, idem quod supra posuimus, confirman-tem, nimirum, in *ursae occisae* memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεύσαι. Et puellas consecratas ἀρκευόμενας & ἀρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεύσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam *ursae* immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrhenis, qui Βραυρονίας has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λημνον καὶ Ἰμβρον κατεσχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυ-

ναϊκας &c. Iterum in Quaest. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασε τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἀρπάσαντας, ὀπηνῖκα Λῆμνον καὶ Ἰμβρον κατῴκουσιν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiast. legas ἱερατεύουσαι, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκεύσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκεύσεια τῇ θεῷ etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiast. legas, ἦρπασαν παρθένους ἀρκευομένας τῇ θεῷ, sensus quidem commodus emerget; sed & malletm addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuerunt virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἶεν) Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστὶσθν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφὶ βουλυτὸν) Quid sit βουλυτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλητὸν τὴν δειλήν ὥραν ἐν ἣ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλυτόν. Eust. ad illud Il. π, Ἥμος ἥελιος μετενείσσετο βουλυτόνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iugo referunt suspensa iuvencti.* Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἥδη τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλευθεροῖ γηπένος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis.* Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἴπερ) Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τις ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespiliones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile sit largiter bibere foliros, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπαγίδες, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφύβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωτεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γανιάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γυνάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισείας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174 l. 6. Χαῖ) Dico ad Heliod. χαῖ, τὸ ἐπιχέμενον τοῖς ἀποθανούσι μελίκρατον. BOURD.

ibid. καὶ πόπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut pater apud interp. Aristoph. Theſm. & Lucian. Necyom. quid sit autem πόπανον, docent Poll. Hefych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. *piacula*, ἄγος γὰρ μίασμα. Hefych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φύτον. ἀσφόδελος δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκονιμένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόντως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Paris.) τοῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. pr. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν καθαράν, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forſan legendum, ἀλίβατα ποιηταὶ τινα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφεινοῦ. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνίειν) Ἀνίην. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere supercilia, ut interpreſ habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum videntur ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐσκυθρόπαζον δ'

ἄμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδία) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἀγούσαν) Ὅδόν. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὁδόν, dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταινάρῳ) Tacnarum Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστὶ Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσοῦτον) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myfis testatur Hesych.) κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Ms. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοίβαζε) Πύκαζε, περιβάλλε, στέγαζε, σκίαζε; a στιβεῖν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. Bourd. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Vertunt, cum his indefletos introducimus. Sed rectius veritas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, saucios adducio post hos. Xen. K. Π. II, 11, καὶ τάξαι δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἀνδρα νεανίαν. L. Bos.

ead. l. 12. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transegi-mus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis positi triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχοντας, ἵνα μὴ μετασκαλίσωσιν ἀλλήλοις εἰ πολίται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμῶτ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὄτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Helioid. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omissum erat; sed & ἥτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem Gronov. legere iubet μικρούς sed assentior Solano, recte se habere vulgaram, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion reperitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηστο, alibi legitur ἐχρήσατο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυσὶν) Priscis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ὁμφακίαι. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. BOURD.

ibid. Καθ' ὅραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀσταφίδες) Lucilius, *rugosi passique senes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφίς τὸ κραιότερ, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μυδίᾳ) De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus statuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, & quo in Περ. multa: certe hoc nomine philosophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Atheniensium principibus quidam ap. Thucyd. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conscrib. hist. & Deor. concil. Theagenis mentionem fecisse monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημ.) Corruptam vocem ἐψ... cenfeo. SOLAN. Sed si Ἐψημένους vel Ἐψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut *maturi, cocti* intelligantur, vel iusto tempore conditi. Ἐψημα autem mustum decoctum, vid. Foel. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id satis appositum; nec solet Schol. semper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικάστ.) Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad supplicium ducebantur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incesarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 8 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ὃ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, putio, non potest. GESN.

ibid. Τυμπάνου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυνίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυνίσκον δὲν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικοὺς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρ-
όντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. i. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. i. Ἐκάτης τὸ δείπνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὀμῆν) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B. 2. restituiimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro *liberare, sanare ab errore*, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἀντὰ γιγνόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐρινύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ ᾄδου τῶν ἀμαρτανόμων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13, Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, *ἐς τοσοῦτον ἐπιβίωναι μέχρις ἂν ὑπαρῇ ἀγωνίαι Πισιδας, καὶ Λύδοις ἐπιβῶ τοὺς φόρους*, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Ulro, sponte, a nemine arcessitus*. BROD. Mf. Reg. 3011 αὐτόματος, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δόμος) Haec ad Homericum Protefilaum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miserranda Caico Linquitur & primo domus imperfecta cubili*. Sic postea ἀτελής μένει τὸ τεῖχος. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. sive Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare est*, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) *Placet. Sic visum est*. Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὅλην δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέριται, ἔδοξεν. BOURD. Hesych. Ἀραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεσται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non rideret; hinc mallem ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τί πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic. Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) Ἐξήκει. MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subiicit Clotho, *tempus possessionis tuae iam exactum est*. Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναίωτατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνεις τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμψύχοντι ἐπισφάζας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus?

Satis utique commode ἐξέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgaram Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρηλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Pauſ. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπέσθου) Sic interpretandum aurum ἀπέσθου ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πάντε μὲνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. ποντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πάντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρίζου) Vid. LXX Interpr. & lege ὁ βρύζου· cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαυτῷ) Lege ἑμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὀπίσα) Eadem antea & in Toxar. & in Diopsad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυπτας — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχύνῃ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) Amicum meum. BROD. Suadent plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταγδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum *Agapetum*, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gefnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abeſt illud τὸ in B. 2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mf. Ox. Vid. 'Ρητ. c. 8, & Συμπ. 23. SOLAN.

ead. l. 13. 'Ανγρημένος) *De medio ſublatus.* BROD.

in Schol. Αὐτάνδρον) Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. 'Εγκαταλεχθήσεται) Scholiaſtes legit ἐγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. 'Εκαſτα ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convivae*: convivae, ut hic, paraſiti: dixerunt viri clar. ad Perf. dixi ad illud Petron. *ut foris coenares poetam laudaſſi.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. 'Εγκαταλογήσεται) Immo ἐγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. 'Εξωνούμενοι) Ex S. S. petita phraſis: quae huic eſt, *tempori ſervire.* SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἷόν τε εἶναι) Aefop. f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδος — τὸ προſδοκώμενον ἐλπίζειν' ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. 'Ολος) Illud ὅλος in *Iunt.* vitium typothetarum eſſe, indicat comma; quod poſt ὅλος tamen poſitum erat, in *Hag.* punctum minus poſt ὅλος expreſſum eſt. In *Par.* vero nulla aderat diſtinctio, quam ſi a *Iuntina* ſuſtuleris, habebis quidem lectionem commodam; ſed vulgata tamen eſt melior. REITZ.

ibid. 'Ορκος ᾧ ἐγὼ) Iurant Paraſiti per reges ſuos. BOURD.

ead. l. 8. 'Ενεχθὲν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. 'Επεὶ τάχιſτά με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuiffet ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἵργαſται. 'Αττικὸς ſχηματιſμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis Schol. BOURD.

ead. l. 4. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας ſolere nomina ſecundae ſic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

ead. l. 5. Κοινωνήκει) Vid. ſupra Deor. Dial. I, μηδὲν — κοινωνήſης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κοινωνωνήκει) parentheſi incluſit idem in edit. *Iunt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. 'Αποβλέψας ἐς ἐμέ) Phraſis noſtro familiaris, ut Ienſ. alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τι frequens pro oculoſ convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra

c. 11. Vel cupere, expectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μισρὸν) Conf. noram cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μιᾶρὸν, ex sola I. legi voluit Solan. REITZ. in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡχτρο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιέλω) At infra Ἀλαξ. c. 21 m. in edd. legitur σιάλω. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Hesych. Σιάλος, σίελος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Διακρύσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum διακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigerem, aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD. in Schol. col. 1. l. 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχον μὴ διάτριβε. Nota vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κῆν δούλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis.

BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεινα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripvissem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed KY. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρον. ἀμέλει legendum contendit Solanus, & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, KY. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράφομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dissepunt in duo membra. REITZ,

ead. l. 16. ΚΥ. Εἴτ' οὐ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante *τοιγαροῦν* pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικρὸν δεῖν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & asperere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpres, Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἐδύσα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primistertiae dantur personae, ἐδυσε pro ἐδύσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρὰ) Od. Υ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἐδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, *Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum.* BROD. Ms. ἡμῖν. Proverb. τῶν πᾶν διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forfan Lucian. dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: Ὀσπερ λεπὰς τῷ μωραλίῳ προσίσχεται, *instar ostreae adolescenti affixa est.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχσθαι* etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Ms. Ox. Impressi *μηθ' ὑπὸ*. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequè *μήτε* dici ac *μηδέ*; Cum vero illud *μήθ'* sit α *μήτε*, recte per ὅ scribatur, obsequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, *Μήθ' Ἑλένην* — & alibi, quod pluribus non probō, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδέ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μηδὲ* praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μηθ'*, quoniam id proprie signif. *neque*, cum *μηδὲ* sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὐτ' apud Nostrium de Merc. cond. c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πεισδεῖεν, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦμπαλιν) *Mf. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ.* BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud superos.* BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὄρας. Sic apud Homer. ἄνθος πυρός. Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρός ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. vincto, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) Potest sumi ἀπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *O cubile quot o nimis Candido pede lectuli, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος*, licet sciam hunc locum capi de lectulis ελεφαντόποσι. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) *Mf. Regius ὥσπερ ἂν θεῖος τις ἀνὴρ.* BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅλη τῷ πῆχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πῆχει) Πῆχυς βασιλικῆς Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera *regia* nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτε γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram *Mf. Regii.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐμμάτ.) Ἐμμάτεις editum erat; sed in V. est ἑμμάτ. i. e. ut ego conicio, ἑματά. Ex sagaci tamen coniectura in A. ἡμμάτεις editum est. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

ibid. Κοχλιδων) *Conchyliorum, muricum.* BROD.

ead. l. 3. Γνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. aud. c. 23, ubi γνίφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus ad sequentia respexisse, quæ dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos numeros delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeii interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ... BOURD. Ἐκχυθησομ.) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quæ in vulgatis est, ἐκλυθήσο... non placet. V. Tim. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post hæc autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iurtina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμήσεται) Mf. ἀνασπάσθ. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Mf. ἀτονύσας. Lucianeæ protus dictio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox hæc torfit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari, hospitio excipere* uterque interpres aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ) Mirum, Bourdelotium noncepisse Mf. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἑρμῇ συνανάσπασον, & tu simul extrahe, quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάσπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάσπασον in Mf. O. & edd. Vid. Δφον. c. 4, ἴστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epiet. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατρός. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epist. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκαπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλλιγξ iunguntur in I ep. ad Theff. c. IV, 16, ubi vid. Elsn. κέλευεν autem & κέλευσμα non semper esse *iussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι, hortor, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΞ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in Benedicti. additur, in reliquis omissa erat; in Iunt. quidem & Hag. intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in Par. vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασίν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrum supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴν) Alii Codices αὐτὴ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπατήν καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit Syrae filios. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σῆρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Fieta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγιστος) Confer supra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) Phryne, Symmiche, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: Et Phrynem non Hyperidis assione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in
Lucian. Vol. III.

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Ceteris sacra. BROD. Ἐορτὴ apud Athenienses ἡ ἐπιτελούμενη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγείροντο ἀνθρώποι τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgaram retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Luciani. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante differuimus. BROD.

eod. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἡ αὐτοῦ βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ διαμασטיγούμενη καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπορκειῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En peccatus inustae Deformant maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Eltner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigma in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) Ὀνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὃ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπιθὶ &c.) Rhadamanthus Cynisco: Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων θήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων θήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γὰρ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἥδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) Collo innixa. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κἄν τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuisse exlequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαραινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρύαγματος) Φρύαγμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρήγ-μα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀφθαλμοποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτί) Ἄνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμαίων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπίσηδες ἐμπαῖξει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυρουσας παραγαγόν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φῶτα erant etiam ἐμψυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc Δυχ. scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικῶτα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκῶτα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiast. etiam legit Steph. in Thes. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρομ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀπὸ δ' οὐθὶ τὴν πορφύριδα) Vid. si iubet, similia exempla afferentem Elsner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πεσιδνός) Πεσιδνόν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ἀχρότητος καὶ μελανείας οἶον ἐμολυβδουίδες. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότον ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaeen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belg. Graeciss. pag. 460. Recte quidem Scholiast. ait, veteres non dixisse εὐχαριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, imprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epict. probatum ab rev. Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

ead. l. 14. ΠΑΔ.) Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Parif.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum: *χαρίσιν.* REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτοῖ) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsan quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Mf. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΟ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum forte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & Fanelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 13, *τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πέρα μυρία εἶπην.* BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω;* COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. Il. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξηγῶρ. πρὸς μέ.) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ.* Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, Βούλει — πρὸς με παῖσαι &c. In Epiſt. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. Aesop. fab. 138, κατὰ τινὰ τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημί & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epiſt. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, *punitianis senatui*. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάλιθῃ πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑφφαίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. *συνεφφαίνετο τοῖς πολλοῖς*. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἷον ἀππλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposito. Ut infra Philop. c. 16, ἀππλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀππλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposito. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀππλλάττου, *a publ. functionibus te libera, discede*. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελευτῆς ἐξέρχασθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξεληλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρμημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Perron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτῳ ἐκεχρητο σχηματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὁλοφύρομενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Scētis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariam Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκω καὶ Νερεΐ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ, καὶ βυθίῃ Κρονίδῃ καὶ Σαμύθρηξι θεοῖς, Σωθεῖς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο

γὰρ οὐδ' ἐν ἔχῳ. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104. GESN. *cad. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς*) Mercium, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

cad. l. 9. Καὶ πηδάλιον ἀποκαυλίσεις) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

cad. l. 10. Τοὺς Διοσκούρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

cad. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θῶν) Erasmus in Proverbio, *Deus ex machina*. BROD.

cad. l. 12. Ἐπὶ τῷ κερχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

cad. l. 16. Εὐμενείῳ) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενία. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐκείνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. Τὴν παρρυτικά χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, *παρρυτικά* ἐλπερὸν verterat illico *praeteriens*; cum *παρρυτικά* sit in *praesens*: quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elsnero ad N. T. l. c. REITZ.

cad. l. 2. Λαμβάνουσιν) Nummorum aliquid corrādant, stipem accipiant. BROD.

cad. l. 4. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante *τρικυμίας*. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

cad. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. *Τρικυμία* quasi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis iam maximus est, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicefimum*, *tricefimum*que velis ascendere. GESN.

cad. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, *salo perfundebantur*, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, *vel dum antlia eorum salsugine gravabatur*. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

cad. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce *ἐκόν*. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba *δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν*. Sed praeceunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Pag. 216. L. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. Τρ. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod uſque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philoſopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicor, qui Ἐτοιμοκλής in Συμπ. c. 21 & ſeqq. audit, qui- que illic haud amice ſane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισδοφορὰν) Forſan μισδοφορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia huius narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepoſitionis huius rationem nullam habeat, tum ſinem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocriter videri*. Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὃν εὖ πάσχεις τοῦτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, (ut quidem diſtinguit edit. Salm. & Par. cum Baſ. καὶ ὃν εὖ πάσχεις, τοῦτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab praecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere Benediſtus, quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum iſtorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ ἐſſει acceperit pro *liceret*. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὃν εὖ πάσχεις τοῦτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐſτίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προſλαβόν. GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat *currem candidis equis tractum*. BROD.

ead. l. 12. Ἐſτίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. SOLAN. Immo ſi comma poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐſτίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic ſupra Vit. auſt. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνι. Ariſtoth. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiaſt. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς ſignificet, *vere, omnino. ἀτέχνως* autem, murato accentu, eſt *ruditer*. Vid. Ammonium de ſim. differ. Poſteriore hoc ſenſu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. ἄσπαρτα) Ex Homero Odyss. I, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνθρώπα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρώσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνθρώπα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum carica ficus, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, ficum interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμεινάντες ἐξελακόμενον) Sic tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *adaesto*, Benedictus *illesto*. Recte igitur adscripsit pater ἐσελκόμενον. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὅρῶν) Forſan ὁρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφικτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse effugere, i. e. non posse causam nostram defendere; sive demonstrare, nos non peccasse. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) Retis finium, aut *nassae*. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἄλεις χρώνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Erym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἄνδρον τῶν ἁλιστευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. Theog. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχὸν θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἠγάγε νυμφοκόμοιο μυχὸν ἐπὶ παρθενίωνος. Hinc Theophr. μυχιστοί Penates. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκόλοπος) Unci, hami. BROD.

ibid. καὶ τῆς τριαινῆς) Tridenis, quo pisces lancinant ac foediunt piscatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀκμάς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte fero eum facti, non satis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, ſibi deſuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo, ut ipſum illud reſte ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίſτρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit iam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ ſκόλοπος ἀναſτροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφουſημένην ἀποπειρώμενος, ἢ μὴ πάνυ ὀξέα &c. Hic pro ἀκμὰς Brodaeus Miſcell. IX, c. 13, reponit αἰχμὰς. Acute quidem id Brodaeus; ſed longe argutior proſecto & venuſtior leſtio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. Homerus II. K, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεſſιν ἐπὶ ξυροῦ ἵſταται ἀκμῆς Ἡ μάλα λυχνὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι. Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie Vel valde triſte exitium Achivis, vel viā. Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum uſque diſcriminis punctum reſ ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵſτασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ, loco huic Homérico convenientiſſimus ille Dionyſii Hal. in extremo lib. III ἀρχαίολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcendente, ἢ δὲ ἀκμὴ τοῦ ſιδήρου δι' ὅλου κατελθούſα τοῦ λίθου &c. Ergo ἀκμὴ τῆς τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud Homerum & Dionyſium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendant, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς Heſychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμὴ tranſfertur ad reſ qualeſcunque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud Ariſtophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγκονεῖτε, ſτεῦδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν Ἀλλ' ἐſτὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, currite; neque enim iam tempus eſt cunctandi. Verum iſſiſſima iam nata eſt occaſio, qua vos aſſe oportet. Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetaris; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in Deor. dialo-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμή est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, five Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perducis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. *Ἦν μὴ πάνυ ὀξεία) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθὰ περ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: *Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum cariat. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος· καὶ ἐν Ἰππεύσει· Λάρος κερήνης ἐπὶ πέτρας δημηγῶρων. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Πητ. c. 10, ubi patrem Aelchinois γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, λογιστής· uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque errant. Vid. etiam Porphyry. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non athenienses, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a rationibus, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos παιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δέ) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δέ saepe valere aique, notum arbitror. Verum

ἢ γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) M. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιόν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτίμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem fanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γενοσάμενοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκουσάσιν ὁλοθρὸς ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτιμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὁ. εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδοτῆς locator, μισθωτὴς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκείνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad lusiur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, οὐ δόσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδὲν θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδὲνός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. ibid. Noster Philop. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταραξῇ & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ ταλμῆσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἄλλ' οὐδ' ἐστὶ πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscunque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod factum est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastuosos divites. Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Πραξετάσας) M. & V. In impressis vero παρξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐβελοδοουλίας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὐτὲ τι) Mutilus hic locus in M. & vulgatis edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. *μυτιλίς*,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἔτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὐτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γῆρας πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πότον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλώσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης διζέσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσειν πενίης. Τεθάναι, φίλε Κύρνε, πενισχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. (Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincita est. BROD. Licet haec Brodae praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. Ὁ καλὸς πού ρήτωρ ἔφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. Brod. in Miscell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἴσως ἂν, ἄσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενεῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις δεδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκείνα ἐτήθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκουσιν ἑᾶ. καὶ ταῦτα ἂν ἔμεσθε νῦν ὑμῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὀφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὔτ' ἀπογόνους ἄλλο τι πράττειν ἑᾶ, ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα τὴν ἐκάστου ραθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustum aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὡς ὁ καλὸς πού) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorū.

ex sua sede divulsam : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκίτην) Αὐτὴ μεγαλήτης τέτης. Hoc ante offensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus. quod omnes edd. infidebat, & ipsum M. codicem, πετρῶν. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορᾶν) Forſan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Ms. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Si e facili, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥῆστον, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲν πλείων τῶν ἄλλων πορευοῦσι, περιγίνεται ἄ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἄ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mss. Regg. 2954 & 2956, testis cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχῇ γάρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davii ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδ' ἔτιχαίς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΤΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Nostrium in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae sedi restituvimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus : qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνата pro ἀδύνατα scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγίαις) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγία ubique ap. Ael. ὕγισια vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὕγισια semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λογιόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, reliquum igitur (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum. In Apologia pro eo dicit τί οὐν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκείνα λέγειν δοκεῖ, ὑπολείπων ἔστιν; GRON. Sic Arrianus ad Epiict. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίῳ vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελῶν) Απ πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Έντεχνοι καὶ τριβῶνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβῶνες, τοὺς ἐν γυμνασμίῃ τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοι, quod ἄτεκνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεκνοι & ἔντεκνοι quidem occurrunt; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Ms. Vat. ἄτεκνοι, coniicias illum voluisse ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔντεκνοι probum sit, & sequenti verbo τριβῶνες conveniens, quod assuetum, peritum significat, ut Scholiast. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro assucto, vel cum molestia experto adhibuit, unde tamen non sequeretur, id callidum significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος paret, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibiq. ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, callida, scelestā, vulpecula; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὧς συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, comminuendus & perdendus, vel nimis proprie ad verbum τριβῶ respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰκῆμαι δὲ σου βοῶσιν τοῦ, τοῦ, τὰς χοῖνικας, καὶ τὰς πέδας ποθεῖσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu tritus, callidus. Si iam scelestus, veterator, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Iov. tragoed. περίτριμμα δίκων, rabula litium, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia affert. REITZ,

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Hellod. lib. 1, λόρος γὰρ ἑρμῶτος τῶν ἐργῶν τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραςτος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραςτοι γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. εἴτ' ἔλαβον ἄφρων) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαβον ἄφρων γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφρων, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἄμφω) Ἄφρων editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαβον ἄφρων γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔρᾶν, κἄκείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senuerint. GRAEV. Ἄμφω W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφρων. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra ἀνθὸς ὄρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἢ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἢ λέξις. Eaue tria verba Scholium non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπείη) Mihi placebat θηραύη, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· nec dubito, quin ira Lucianus dederit. GESN. Et si paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς· tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto, sive des tamen aliquam iis veniam, si ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt.* Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ εἰς τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἐδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec res illis veniam tribuat* &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui habeto, sive des iis veniam; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes, pro credat quis.* IDEM in *Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτο quod prob. SOLAN.

in Schol. Μυρόλωτον) Μυρόλωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmast. de homon. hyl. iatr. p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non invenitur; mihi dubium non est, μυρόλωτον verum esse. Et si compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοῦ καὶ αὐτὸν) Legendum τοῦ καὶ αὐτῷ παραγεύσασθαι ποτὲ δίδωσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendente. Sed quā praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδωσθαι. IDEM in *Addend.* Pro καὶ Mf. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δίδωσθαι sc. τὸν λωτὸν Artice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exemplum collegit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. l. v. 10.*

ibid. Δεδέσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδέσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Prolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de fociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπόληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρσίας, ut θυραυλεῖν πρὸς θύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui dicet nomina, laevum, Qui sonat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

nomenclatori, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde patet, eum quoque ὄνυμα & πλήτορι discretim legisse; frustra. REITZ. ead. l. 13. Χρώματα) Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἴρηται) Nimirum lego εἴρηται εἴρηται nondum observavi active positum: melius ad εἴρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. Εἴρηται Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὅλῃσι πολλὰ &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedict. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνοὺς &c.) Hom. Il. 1, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡματα δ' αἱματόεντα) Hom. Il. 1: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἰαυον, Ἡματα δ' αἱματ. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet conicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβολοὺς exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τινος θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina.* BROD. Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδιά vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου, oris ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falsam, at-

que illam Scholiastae, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοῖνυν &c.) Verterem: Necessē est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invidias, (fac enim & alios earundem rerum esse competitors) modo existimes, te non omnia, uti par erat, dixisse, modo metuas & speres. Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. BOS.

ead. l. 12. Ἀκούει) Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεῖ πόνῳ) Vid. nos supra ad Pisc. cap. 41. Adde eandem significationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κῆραν βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra cap. 19, & saepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Erasmus in paroemia; ex Iovis tabulis testis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τύχης μείζονος) Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. Τῆς εὐτυχίας μείζονος) Impressi omnes ἐκ τύχης μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mf. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἡς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mf. supra iam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicitate, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se iam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta: hoc ipso libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε & c. 13, τοῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡρόδ. ipso fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔστω· καὶ τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρα) Erasmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, Lac galinaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD. Proverbium est, de quo vid. Aristoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Vesp. v. 506.) Strab. XIV. De Samop. m. 439 C. De cornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπως εὐξαιέ τις, παρέχειν ἄπορον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notissima fabula est. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. *Fast.* V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλων στεφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Παιρασ. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτεινάντα τὸ πῶδες) Erasmus in adagio, *porcellis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in *Paras.* ὑπτιος ἀφεικώς. tangit Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη ἰωνικὴ πάνυ νύτῳ χησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμισσθῆναι γάλα ὀρνέων φέρει αὐτὴν, ipsa Samos Ionica valde felice fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλεια, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλεια, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiaf. Aeschyl. ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea genuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀπυσάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, quae utebatur, scriptum est depravatissime ἀκισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. καὶ ἄπαγε) *Apoge.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Τπειπών) Sic M. In reliquis ἐπειπών. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπείσθη) *Tandem flectitur.* BROD.

ead. l. 11. καὶ ἄπεισί σοι) *Ac discedit, te late diducto ore ridens.* BROD.

ibid. Ἐγγανόν) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὄς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 233. *l.* 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῇ πλουσίᾳ. quomodo usurpat Συμπος. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πῶγονα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9. & Theophr. Char. π. μινροσίω. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivās accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctissi. B. de Ball. Medius enim inter convivās accumbebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 sqq. ed. Amst. 1664.

ead. *l.* 2. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. *l.* 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. *l.* 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BOURD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακὰς. MARCIL. Attenta consideratione, circumspicientia, Gellius. πρόσσωψις Hesych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. *l.* 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. *l.* 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex *l.* est. W. Fl. & *l.* habent τιθέμενοι προτιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Iunt.* bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. *l.* 8. Τὸ μὴ ἐν ᾧ) Rarior haec phrasī; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἀνγνωσθεῖν τὸ μὴ ἐν οὕτῳ. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasī opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἴτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. *l.* 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπύσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. *l.* 12. Διορύσια) *Bacchinalia*; convivia huiusmodi. BOURD.

ibid. Μειράκια ὄρατα) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos παιδων ἀγέλας ὡς περὶ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἶνοχόων τε ὄμιλος ἀσκήται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων ὠραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. II. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυετῇ δουλείᾳ ἠτληκότων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, veterem convivam. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Srephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΙΟΝΟΝ, ὀδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alceste 354, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Iens. in Lectt. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωκται) Patet. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) Graeculus esuriens. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτὲ ἄρτου) Albo pane. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκοτέραι χιόδος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumptum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GEN.

ead. l. 4. Νομαδικοῦ ὀρνέου) Gallinae Africanæ seu Numidicae. Horatius Afrum avem appellat. I. Brod. l. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνίθος, quod quidem parum refert, & Numidicae pro Numidicae. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eiicere praepositionem nullus dubitavi, praeunte margine A. i IV. in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλινῇ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλασθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletius* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum *luto* coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaeso *ingere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. Ald. video in margine quoque ἀναπλασθῇ notarum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, a luto obducatur & oblinatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrium Ψευδομ. c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλινῇ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὁξύρογμιν) In ed. Par. ὀξύρογμιν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτρωγέδστα) *Omni fastu atque apparatu carentia.* BROD.

ead. l. 3. Πεζά) *Humilia, tenuia.* BROD.

ead. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic W. L. & Fl. In reliquis prave ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μεσθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἄνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἶδος ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χείλα μὲν τ' εἰδὴται

ὑπεράνη δ' οὐκ ἐδίηγε, male in novissimis εἰδὼς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χείλα μὲν τ' ἐδίηγε' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS.

ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὼς ἡμᾶς παρέξεν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene observat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὼς ἐστὶ nunquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum Noster supra in Nigrin. § 23, φρονήσειν ἐκείνους εἰκὼς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαττα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Capl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν) Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elsner. ad I Theff. 3, 3, μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, cum & haec Luciani verba ibidem afferat σαίνεις ὑπόσχεσιν, vertatque, blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποσχεσθῆναι legisse, pro ὑπόσχεσιν quam tamen lectionem non reicerem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter sollicitationem. Vel cum cl. Gesn. ad νομιζεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χείλα μὲν τ' ἐδίηγε) Haec labra irrigarunt, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, χείλα μὲν τ' ἐδίηγε'. MARCIL. Il. X, 495, de Aftyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίηγε) Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495, recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, miror ἐδίηγε, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SOLAN. Ἐδίηγε editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπεράνη) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praefertur ὁμογέρων; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii cruda viridisque senectus, Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu quadam dictum ὁμὴ καὶ ἵτι συμπεπρωγυῖα, Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscriptit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γενη-
ρακῶς, διὰ λύπην ἢ συμφοράν. Unde habuerit, incertum. Cer-
te neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam face-
re videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti
emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consentit ipsa
Parif. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse
a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum
credo illud ὁμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequun-
tur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter distantem & exci-
pientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισῶν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2.
Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M.
agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte qui-
dem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. & Fr. Graeviana autem
absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex
auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ το-
αύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἀσῶτος εἶ) Vorstium legere ἄσῶτός εἰ, accentu
enclitice traiecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum
tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secun-
dam person. sing. verb. εἰμι non esse encliticam. Cuius rei ra-
tionem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur
cum particula εἰ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
p. 323: "Ἡ μὴ γαμῶν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβης φέρειν, Μύσαιτα
πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ. Conf. 'Ιστ. β. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, *Man-
drabuli more res succedat*. BROD. Paroem. de his, quae vergunt
eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρὼν ποτὲ θησαυροὺς
ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ εἶτα
ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν
Διὶ κακούμενῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob.
Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN.
Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse *Μαν-
δραβούλου*, pro *Μανδροβούλου*; postea vero frequenter etiam
Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim.
Ita *Μανδροβούλου* Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciph. 1,
Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arist. l. d. affert, & ex Lu-
ciani h. l. Ubi tamen *Μανδραβ.* habent I. Ald. Fl. H. P. S. In
Suid. etiam ed. 1544 *Μανδροβούλου*. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ habet
Μανδραβούλου, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiss. F. L. Abresch. Sed periire. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum *α* in *ο* mutant, ut *μοιοχὴ* pro *μοιλαχὴ* &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ.

ead. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. contentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἄλλ' ἢ φύσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φύσαι hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θεθεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

ibid. Ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistychium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικλίῳ apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθήσας) Sibi ipsi interpres, dum subiungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδεύμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαθεῖρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutum suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, & πόνηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλάττω autem pro *dego*, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βέλτιον ἀπαλλάσσουνσι, & μοχ χεῖρον ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non fit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρίου) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. Ὡσπερ τις B.) Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. exprefferint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Ms. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γιγνόμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γιγνόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μυστηυσάμ.) Rursus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Πιρᾶτα. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἔνεκα ὀβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) *Id aetatis.* BROD.

ead. l. 11. Φέρον) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρον, quin significet *sponste*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρον ἀπημπλόηκας erit, *in voluntariam servitutem te tradidisti*. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhniius in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, *sublatum auferre*. Sic quoque quod Kuhniius ex Porphy. affert, ὅτε φέρον αὐτὸν τε — ἐκαπηλεύσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, *data opera inscripsit*. Addit ibi quidem: *Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur*. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορίβῃ φέρον, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrium. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπημπλόηκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμμηπόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. L. 15. Ἀγοραῖος καὶ βομολόχος) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hesych. verbo ἀγοραίου τέχαι. BOURD.

ead. L. 16. Βομολόχος) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βομολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστείκῳ. BOURD.

ead. L. 17. Ἐπιζῶν τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πόγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ἐπιζῶν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nost. Gall. c. 18, "Ὅσῳ δὲ ἂν ἐπιζῶμι, τοσούτῳ καὶ νύκτερος ἔμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elfner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πόγωνι. BOURD.

ibid. Ποιήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia Gesnerus vertit male loqui, non nemo me admonuit, anne ποιήρως ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμιχθῶν. BROD. Συμμίκτων καὶ ἐπιπλύδων. Sic adoram Angl. Cod. BOURD.

ead. L. 4. Τὴν κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἦχῳ. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. L. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἐτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖς σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. L. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. L. 14. Λαχνείας) Mendose in plerisque ante legebatur λαχνίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ ἐπιχειρα) Τὰ ἐπιχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentarius erat idem, id esse a διαπείρω, & paulo supra ad ἑάλως, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia post haec omiserō. REITZ.

in Schol. Λατίνοις) Λατεινοῖς editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. Λατεινοῖς scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ei, ut *Liris* amnis Δείρις Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. Δείριος item Εὐξεινος Pontus Euxinus, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατεινός. Sed in ipso Suid. legitur Λατίνος, & Λατῖνοι. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. L. 7. Δρόμωνι κ. Τ.) *Postremae classis servitūs.* BROD. ibid. Τιβίω) Supra Τιμ. c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. Λύρα καὶ ὄ.) Erasmi in adag. *Asinus adlyram.* BROD.

Pag. 247. l. 15. Εἰς καλόν) *In re quamvis honesta.* BROD.

Pag. 248. l. 1. Ἀνατὰ πολλὰ &c.) Hom. II. Ψ, 116. SOLAN. ibid. Καὶ κάταπτα) *Ac declives.* Ἡ πόλις, urbs Roma, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitarum ierit, molestia & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: κακείνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἐνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὁρθῶς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum leſtitas. Quod olim meo adſcripſeram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, καθίζεις nempe pro vulgato καθίζεις. certe καθίζεις foret longe rotundius. IENS. W. Codex καθίζης. In L. καθίσης. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις, καθίζεις reponendum coniiciebant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀσιτόν τε καὶ ἀποτόν) Non absurda sane Codicis L. scriptura, σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, τε & καὶ apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauſeam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, δρωῖντες τε καὶ πάσχοντες, & sic ibid. § 13, 14, 18, 19. Hom. II. E, 501, — καρπὸν τε καὶ ἀχνας. Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Noster paulo supra ἰδρωκάς τε καὶ πνευστ. & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τοῦπίσω) Tu post tergum, tu neglectus es. BROD.

ead. l. 13. Ὡ τὰ ἄλλα) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 13,

scribendum ὁ τοὺς ἀλλὰντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

cad. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλὰντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνεἰλοῦσιν) Cui reliquas quiſquiliis involvunt. Ὡ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

cad. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes conviētus cum potentioribus partes amicū ſuū Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conduētī in potentiorum domibus vivunt; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa offa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conduētus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παραφόμενος, ἀ παραφάμαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & I. ed. reperitur. Vid. Kp. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam tangendi ſenſu uſurpatur, furtim id fieri connotat, quod hic optime convenit. Edendi autem ſenſu uſurpari ἄπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφόμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραφόμενος, quod vertunt arrupturus: (edit. Bourdel. f. arripuius) vel accepturus (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παραφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correctionem Ienſii, quam & Geſnerus amplectitur, immo recepſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παραφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excerpta I. habeant παραφom. & P. atque ed. I. παραφάμενος exhibeant, ἀ παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεώττος ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Sermon. 1: Aut poſitum ante mea quia pullum parte caſini &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινος, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν) Sic distinguunt Basileenses & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διακονος. Vertit autem Eraſmus, ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmo-vens ea, quae tibi erant appoſita, alijs apponat. Etiam Benedictus, ſi quando deſit alij, repente miniſter te praefente tollens ea, quae tibi erant appoſita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praefentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater, mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, Ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινος αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit, ab ἐπιπαράμμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Gronovii emendationem, quam etiam a Constantino in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus alijs noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρόν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noſter es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺς) Aut aprī. BROD.

ibid. Σὺς ὑπογαστρίου) Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογαστρίῳ ſubſtantive hic non capi pro ſumme vel abdomine, cum fiat offiij mentio: utrum vero ὑπογαστρίος ſὺς ſit porcellus ſubrumis, laſſens; an, quod Eraſmo placuit, ſuſſoſta; (& ſcimus vulvam imprimis probatam eieſtitiā) iam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλεών) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅσα κεκαλ. τ. τ.) V. Theogon. Heſiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυſῷ πίνειν) Legendum eſt χρυſῷ πίνειν, ut bene ad Θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore vitrum fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debat, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcañique fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Quaedia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, & perexigui pretii, multaue alia de vitro tradit Salmast. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literature T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguis. Ita vicissim *ἐκ* pro *ἐν* Strabo I, p. 4, (al. 2) *καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει* ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. 1 W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. *Ὡς μὴ ἐλεγχθῆναι*) In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perspicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. *Ὁ παῖς*) *Servus potum ministrans*. BROD.

ibid. *οὐδ' αἰοῦντι εἰκέν*) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὅταν σε*) Omnes edd. male *ὅταν σε*. Quasi enclitica possit traicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editis. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos per saepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edebatur *ὥσπερ τις*, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. *Ἰωνικὰ ξυγείρον*) *Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexit*. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. *Ἀλεξ. ἀνθρ.*) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Musficum* designaret: cum subito succurrit, quod in *Συμπ.* de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit *Ἰωνικὰ ξυγείρον* assererem: interpretes enim de eo, qui *iocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, *Αἰγυπτιαζὼν τῇ φωνῇ*, satis id evincere pu-

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinæ* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, iam nunc, & incestos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιφεκ.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. § 12, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιφεκάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργυείοις ῥήμασιν εἶπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubear hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter confulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, quem parem astutorum cursu Commodio Mathematici promittebant. Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κιθαρίζοντα) Est inter capratorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos caprant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursuras &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου —) Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύγον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedcat, simulque efuriat, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ τὴν Δία

γε διψῶντα, μύρω χρῖσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλην ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀγοντος ἐναγίσματα. *Nam esurientem & certe sitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columnae obsolei cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Miscell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram. XII: *Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil scidisti. Res falsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur.* IENS. LOCUS corruptus, nec placet Brodae coniectura Misc. IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἐδυσχέλαινον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαι με, Ίκαρ. c. 9, & Nigr. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελεφός ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει διψῶν δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan. Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, *sensum cogare.* Quod hic tamen sensum non elliceret. Paris. versio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. Iensius locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοισιν cui emendationi, ut verissimae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγόντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἦ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότυπος τις ἦ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi in prov. *Regum aures atque oculi multi.* BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλέως. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ θέμις ὀρῶντα) Forte eis & μὴ θέμις ὀρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iens. Lectt. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ δίστῳ) Placet Διαπείρα τ. ὁ. BROD. Διαπείραι ἂν τ. ὁ. Atque hic κινδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandæ licentiam exstingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ δίστον. Nimirum acurissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forſan scripserit διέπειρέ σου, ut 'Ετ. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἃ μὴ θέμις ποιεῖν τα. SOLAN.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρον ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. Ἑμαυτὸν) In plerisque legitur ἑαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δεθείς) Leo chordula vinctus, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. SOLAN. Erasmi in paroem. Leo chordula vinctus. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi πρόκη pro κρόκη errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo stoccus & pluma. Epiict. Sent. 26, Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑλοῦται, nec avis ob stoccos (plumas) elata est. Et a κρόκη forſan Latinorum crocus. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὀρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριστος, aut propositos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συρίμη δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλὰς βλαπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω· ultima ita

refringenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω. ἑαυτοῦ pro ἑμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. Quando me ipso

volō esse iucundior & gratior. Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus se-

cum miseriam, in quam sit coniectus, reputer; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbarus, posteaquam venerit in fa-

miliam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenit; ubi nulla cum gratia versetur, contemptus & invisus;

quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. Nam, inquit, intelligo satis,

quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio. (Iosephus p. 371 C. de rege Per-

sarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς δισχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscripsit cl. Hemsterhus.) Formula loquendi

etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: Si enim gravitatem oris & vultus servare conor,

morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicis & respuis. IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐ-

τοῦ, quod Ienius in ἑαυτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait

p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς αὐτοῦ γινόμενος, ὥς περ οἱ Ἀθηναεὶ

ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia

legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Ienius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, idque pro ἑμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἤχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi

excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiasten risit Solanus,

quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui apratas Luciani tempore crediderit. Usum

enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thes. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfenae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καοποφορήσειν ἐμελλον, iam iam fructus laturi erant. Plura ex Thuc. l. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὅντος δὲ πολλάκις) Dides subauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? Gelenium audi, λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρίαις μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένης ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ιατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τὸν πόνον. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, fastidium putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulerent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse defierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσαν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea: Ὁρᾷς δὲ πιττωπούμενον τὴν ἢ ευρήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasim. BOURD. Iubet Boursdelotius cum Erasmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut so-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημων.* loco ab eo laudato legitur, *δρωπακισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat *διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ*, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. *Par. & Salm.*) sed aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare. Quemadmodum *δὲ ἐπαίγων ἄγειν* apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatras cinaedus *Χελιδόν*. Suidas in *Κίταιδα*. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iuns.* In reliquis *παρακαθίζεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Διασεσालευμένον) Sic iterum infra *Ἰντ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Δεσθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuius manifestum est. SOLAN. *Δεσθῆτε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδεσθῆναι αὐτοῦ* merito quidem; verum cum ego *δεσθῆναι* constanter scriptum inveni- rim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici *τ*. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forsan rursus *αὐτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non neces- sarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequi- tur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄνατο) Sic prospere tibi coningant omnia, sic te Dii bene adiuvant. BROD. Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad-Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάρην οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὲς) Hoc mihi abs te petenti be- neficium impartire. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνην) Ad initium huius capituli in margine Co- dicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, ma- nu: Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἦθη παιδεύσας ἀτιμὰς μένει ἐν Καλαβρία. Quod &

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνην* & *Μυρρίνην*, nisi Solani diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταία* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταία*. Quare in annotandis huiusmodi minuriis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρων*. REITZ.

pag. 258. l. 4. *Βαύζον*) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. *Τὰ μελιταία*) Huiusmodi enim sunt Meliraei canes. Erasim. in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra Maltha, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse difertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. *μ. προφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius varietatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλο*. c. 27, & *Συμτ.* cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρῆτας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκώπτων*) Benedictus, nunquam insulse alios etiam — *difertis petens*. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non insulse super convivium *difertia* quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. *Τῶν καρχάρων*) Malim *τὸν κάρκαρον*. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim *ένα*, ut Dial. Mort. IX. § 2, *μακάριος αὐτῶν*. Aristophan. Pl. 345, *εἰ γὰρ τῶν φίλων*. REITZ.) Sic vertit Erasmus; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδούς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, coniicio, Erasmus adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggreffum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignorance. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hesychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἑσχατοὶ ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arena*, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Ἀναβ. c. 24. SOLAN.*

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῇ) Sincera lectio *ὑποστῆναι*. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβράχῃαι) *Clamore disrumpi*. (*διβράχῃαι* legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἰς δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥίνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epiet. Sent. 7, *καλῶς ἀκούειν*. Noster in Prometh. ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι *πλησπλάθους ἀκούειν* plura simil. Iens. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πήχους ἐνίστε τὴν ῥίνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit *ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥίνα ὁ γέρον*, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere *αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυεῖν*, initio conscrib.

hist. Sed ut nunc πῆχυν, ita etiam πῆχυν in Luciano iisdem risum praeberere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat*. Benedictus eadem, nisi quod *refecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sessisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitus* simpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. Ἐς τὰς λιθοτομίας) In lapicidinas Dionysiacas. Meminit huius carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. Act. 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. τὰς Διονυσίου λατομίας dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni respicit, de qua fufius Ἀπαιδ. c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. GESS. *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poetae exemplo. Brod. Misc. IX, 13 f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expresseſſit: nam haec vitia tythotherica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra iam monuit Iens. Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est Dionysius tyrannus, alius Διόνυσος Bacchus, vel herus ille Xanthiae, de quo Iens. ad vit. auſt. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Μῆ. κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι: essetque δὲ τὸ αὐτό. BOURD.

ead. l. 12. Ἡ ἄβρα) Ancilla. Sic Dromo & Xanthius pro servis usurpantur. BROD. *Serva*. Hesych. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae Panathenaea? SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφ' εστρίδιον ἄθλιον) Dixere Persii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Mf. Reg. ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. leg. Casaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hesych. & Suid. verbo χειρὶ μακτρον. BOURD. Interpretatur Erasmus ἐφ' εστρίδιον *umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice reſingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἐτι συνεπι-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiavit.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν. *Vertunt: ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultavit dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

ead. l. 3. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequerbar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτω vel ἐπισκήπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: mandatum autem hic intelligi commode posse, munus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro considero apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰστ. β, c. 10, Δίμων. c. 57, Ἐρμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψαμένου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομιζόντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) Utque, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subiecerit. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείν. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξιδόν) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aliquot a te extorris assibus. BROD.

ead. l. 9. Βρενθυόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. πάντες δ' οὐν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ὅτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper missitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύμενοι ἢ λυποῦμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρεόν τι βρένθος, ὃ ἐνίοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meursii, legatur βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc βρένθειον, nunc in plurali βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθυον: an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκκαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκκαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται: hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμβός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφροσεῖν, ita βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτοῦς) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὗτος) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Ξύμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

Σύμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. 1. Ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. Ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis unque tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἄπλοutos. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίν. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero afferre, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἤτοι πόδες εἰσι δυνάδεκα πάντες ἄωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum Hesychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἀχαρίς, ἀπρεπής. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hesychio, (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulate; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἀδωρα enim δῶρα eadem elegantiā dici, quā πλοῦτος ἄπλοutos, τέρψις ἀτερψίν, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνώσιν eodem loco apud Nostrium in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίν. Sic χάρις ἀχαρίς lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. 1: Οὐκ ἔμὰ ταῦτα λάτρυα· τίς ὁ Στριγκοῖσιν ἀνάψας Ἄρνος, ταύταν τὰν ἀχαριν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus vincto pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἀχαρίς Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος, οὐ φευξεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγαμος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H.S. 100. Aeschylus Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. γᾶς ἀναες Choeph. χάρις ἀχαρις Eumenid. παῖδες ἀπαιδες. Aristoph. βίος ἀβιωτός. Attius Medea vita invita: Amphif. Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero Il. I, 34, ἀλκή ἀναλλκίς. Aeschylo in Persis p. 157, γᾶς ἀναες, naves perditae, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemst.) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via in via*. Pari ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolline Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tumulante, *Et dedit amplexus, iniusta quoque iusta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias*: *Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum gravis &c.* Sic *insepultam sepulchrum* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multo agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, οὐκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaum?* — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κυπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*, Ἦν δὲ λέγει (Ἔρως scil.) λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὄπλα, μήτι δίγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβηπται. IENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παρουσία, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgaram exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTIVUM, & OXYMORON. REITZ.

ibid. καὶ ἀγόντα) Ex Sophocle in Aiace Mastigoph. Ἐχθρῶν ἔδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπεῖαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδηκότα) Incredible est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem*. Quid oro illud est? Utique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπανδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans misérias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneat, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετραχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπεῖαν σκάζοντα, καὶ ἀπνυδηκότα, τὴν ποδᾶ γὰρ δὲ ὑπανιῶσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. Perspicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florentissimum, decerpit — circumspicit iam, in quod sterquilinium te abiiciat &c. IENS.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Pers. BOURD. Vid. iterum infra Πενθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) portet & abiiciat. REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἦτοι μαιράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπέρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀγῆρ διαφθεῖρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ ἄγχεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεῖς, ἐξηλύθας ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διέφθεiras, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθεῖρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiaſti, vel simili alio nomine insimulatus, noctu, obno-*

lutus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur Διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam Διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato Διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Ἐκ τοῦ ἔθους Ea, quibus assuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas Ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in facinus pronum ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallet alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλὴν. Passive scilicet, quo sensu opportunum Livius alique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρίσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχεοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse abductionem in hostes, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum

Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promississe dominis suis praefagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum averfiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Lucianus de simili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pseudomanti cap. 5: λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γῆς, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυρούμενον, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. *Acceptit eum amans quidam praeftigiator, ex iis, qui magias & sacras incantationes proficiuntur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ vel generatim cuiuscunque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. Hefychius, 'Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἥτοι τὸ ὁπωσὺν κακὸν ἐπαγόμενον' atque iisdem plane verbis id habet Suidas. IENS. 'Ἐπαγωγὰς W. & edd. Fl. *Ald. Iunt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. 'Αλεξ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. φύσεως) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. θυέστης) Vid. supra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρέως) Tereus cum sequeretur Progen uxorem & eius sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. Ovid. VI Met. Perf. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπυῖων) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. & 'Αλ. c. 19. SOLAN. Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso ι, tamen edidi ὀπυῖων, quod probatione non indiget; vid. modo Hefych. ter quater id repetentem, ὀπυῖομένη, μισγομένη. ὀπυῖομένη γεγαμημένη. ὀπυῖειν, γαμῖν &c. & sic Noster supra. Quare vel nullo Mf. praeunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. assentietur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. Guyeti quoque inveni, illum ὀπυῖων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐαῖθης) Ait de divitibus & potentibus, Ἐκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξελήσας, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου πινός, ἢ Σοφοκλέους τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐαῖθης &c. Quisquiliæ. Scribe cum prioribus editt. εὐαῖθης. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐαῖθης. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Cuius exstat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse Lucian. Vol. III. N n

verosimile est, cum Coll. exhibeant βλουε. Vulgatum enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀρτί τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτὴν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδείθην) Cypriam. BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάτης) Malim καὶ ἀναττες. BROD. Lucianus exemplo Ceбетis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγραφέω, inquit, προύλαια μὲν ὑφ' ἡλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἀνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀντοδὸς ἐπιπολὺ, καὶ ἀναττης, καὶ ὀλισθὼν ἔχουσα &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum Brodaeο legendum sit ἀναττες, non video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσοῦς ὅλος) Angl. ὅλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγον ad corpus, ἔπλεγον ad animum. Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαμεν αὐτὸν) Restitue διαιδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Ms. ἐγχερισάσθω αὐτὸν τῷ γῆραι, ἥ δὲ ὑπονοοῦντα καὶ τετριμένον τὴν χροάτα, cuius color est detritus, cuius vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὴν χροάτα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χροῶς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσσω ἀΐξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrere pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Eυν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χροώματα. Denique in Z. Τρ. c. 30, ἡ χροά τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λαληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus λαληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἑταίρᾳ) Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκεῖ

της τῆς ἔμπαλιν. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ. GUYET.
ead. l. 13. Ὡς θεὸς ἀναιτίος) Deus in causa non est, si quid
 mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non*
esse. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut,
 cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen
 iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. I. Ae-
 schyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento
 sane quam aptissimus, de Rep. X, 520 C. quem ob elegantiam
 usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυ-
 γατὴρς κέρως λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛ-
 ΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ
 ΤΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕ-
 ΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΩΝ Ω ΣΥΝ-
 ΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ
 ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ
 ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐλομένον) Eius, qui id agendum statuerit. BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum
 Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac
 usum non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apolo-
 giae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab
 initio ὑπὸ κλειῶ τινι χρυσῶ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. Ἡ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis
 legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ) Asseverantis est.

ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in *Miscell. L. IX, c. 14.*
 Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Bene-
 dictus vero: *Sed quid interim in singula diceret;* Solanus vero
 haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & per- lecto*
libro. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae in-*
ter lecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tem-
 pus, *post omnia*, quae de mutata conditione mea comperisti,
a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae ratio-
 nem, *ea nunc componere* & conciliare *his*, quae legisti superiori
 libello a me scripta, *studeo*, ut appareat, rationes meas poste-
 riores non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non
 possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid ser-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas adiungere, applicare, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, adiungere paro praecedentibus a te iam lectis. Conf. supra Revivisc. c. 38, καὶ ἐν τῷ μὲν μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. REITZ.

ibid. κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. Iunt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς εἴκοι τῶν κύκλων δοκῶ φαυλότεροι ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, &, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in paroemia, Testulic transmutatio. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in Ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρον — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo rum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praefens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemittenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) Tam morti proximum. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Erasim. in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) Torques. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui *σφιγγία* intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφιγγειν dictum foret *σφιγγιον*, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere *σφιγγιον*. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαιρετὸν τι nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur *σφιγγιον* *amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur *περίαμμα*, *περίαπτον*, *ἀποτροπαίον*, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur *σφιγγιον*, ut arbitror, diminutivum est vocis *σφιγξ*, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apizous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata *παρέχουσι ἑαυτὰ ἔλκεσθαι κλοιῶ δεθέντα*, & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κ' ἂν χρύσια ἔχε σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κουράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδιά* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κουράλλια* Hesychius habet sic: *Κωράλλιον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κουράλισκον, μεϊράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαῖων οἱ τρυφῶντες. Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti. De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παιδίον τι τῶν ἱδύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὥς πλῆθει ἀβυράσαι τρέφουσι. Quae sic vertit Xylander: puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudo delectationis causa alere solent. Nec obiciatur, pueris non convenire vocem ἐλκεσθαι & κλοιῷ δεθέντα: vox ἐλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus I. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 701 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κοράσια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croesi, quot Pactoli illi persuaferint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia (id est, monilia & corallio facta) ita reddidit cl. Borius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κοράσια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum soninium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebres fuit ornamentum, ut notat Servius in librum septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

rallina: Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum assignere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philosopho libri secundi Historiae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philostrato. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de Grentemesnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui coniecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, armillae & collaria, seu monilia. Quasi verborum hic esset sensus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie sunt anguiculi, sed & armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philostratus in Epistolis. Et pluribus describit Nonnus libro quinto Dionysiae. Collarium autem pro torque est Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro usi sunt: unde Kolarin vel Kolaria Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Hesychius κλοῖς, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι ματιακῆς. Philoxenis in Glossis κολλάριον collarium. Aristophanis Scholiastes ad Vespas, κλοῖς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξυλινός, ὃν οἱ μὲν κλοῖον ἐνομάζουσιν, οἱ δὲ κολῖον, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam displicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possunt cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent auris quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, Metamorphoseos libro decimo: *Pendebant terei gemmas monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Phorius Aët. 241: Ἀχωναί ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἄμα, δὴν περὶ τῇ δερὶ ἔφερε, χρυσοῦν δ' ἐὶν. καὶ ἐπεγεγράπτο Ἀρμενίσι γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ, i. e. *Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo*. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κουράλια in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλωστήνι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφόντων πλεονεσιῶν τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in αἰκούρια. Alciph. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio κουράλλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Phorio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arface ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων πρόκη δεθείς ἀνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. 1, Ep. 84: *Picta quod iugo deligata collo Pardus sustinet.* His puto posse defendi emendationem magni Bochari; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subiectam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmasii doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377; sic κουράλια ex Hesychio de parva κόρη p. 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON. *ibid. καὶ τὰ κουράλια*) Et torques e corallio, quod, inquit Plinius, religiosum imprimis gestamen esse existimant amoliendis periculis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vet. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiiit, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legis κολούρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Usu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo pater, κυνάρια reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: *Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποισι περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τί κτουσιν αἰ γυναικες;* Κόλουρις apud eundem Plutarchum legitur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in versione, quod responderet τοῖς κουραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxime amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia variationem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Iensf. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad Hesychianum κωράλλιον, παιδάριον, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

ead. l. 9. *Ἄνω τοῦ ποταμοῦ*) Erasmi in proverbio, *ἄνω ποταμῶν*. BROD. Vid. Νεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, *Ἄγε, ῥαε σὺς δῖστο* audiens; herus respondet, *ἄνω ποταμῶν χωρεῖς παγαί.* 146 C. SOLAN. Quid si melius sit *ἄνω τοὺς ποταμούς χωρεῖν* vel *τὸν ποταμόν*; neque enim mirum est, aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. *Ἄνω τοὺς ποταμούς* praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. *καὶ παλινφθεῖν*) Erasmi in adagio, *Palinodiam canere*. BROD.

ead. l. 11. *Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης*) Stesichori poetae lyrici exemplo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. supra Mισθ. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmi. GESN.

ead. l. 12. *Ἰλίῳ*) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOURD.

ead. l. 14. *Πρὸς ἑαυτὸν*) In *σεαυτὸν* mutarem, nisi & a Noistro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ οἷός σοι χρηστῷ) Et quae tibi viro bono congruat. BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod exstat ὑποδύεσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογίῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτίθειεν αὐτοῖς λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Elsner. ad Act. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Obfervatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) Scalpellum. BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existimasset addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse, *acum*; falso: nam quia urendum & secandum se vult praebere, *scalprum* & *ferrum candens* istum afferre iubet. Scholiastes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. Sed recte Gesnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula differte distinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ καντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅπιοι δμιλεῖν &c.) Ὅπιοι δμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἢ ξίωσαν. Interpres, quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt. Malim ego: quotquot eum (librum) versare, & in manibus habere voluerunt. Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obfopoei sic habet: cum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot eiusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt. Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epict. Sent. 2, ψυχὴ δμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedita. Noster infra de Salt. cap. 2, δμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Artic. pr. Ὅμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, brachium autem latī scapularum ossis cavo oblique inseritur; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μὲν
 μης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad
 quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio
 filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crate-
 ri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem;
 Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias asper-
 nabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμ-
 τεόν. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398.
 Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοι βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasmi. in adag. *Bellerophonis E-*
terae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom.
 Il. 2, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) *Speciosum praetextum habens*. Vid.
 mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat.
 VI, 12, Elfner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολοῖδον) Erasmi. in paroemia, *gra-*
culus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 ple-
 ne effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖδον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοιά σε τῷ Σαλζιβῷ) In marg. Cod. R. Ζαλευκῷ,
 mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD.
 De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non
 ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδως, ταυτέστιν ἐγ-
 γὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede
 conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti
 libello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in
 potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab
 Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius
 praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam ali-
 cuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is
 Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris,
 qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo
 post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα
 τοίνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σάλαεθον ἐκείνον φη-
 τίς ἀν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδως. Sed post
 eum satis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophra-
 sti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omni-
 bus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum
 affert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam
 te Salaethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. IENS.

Retinui *περί* nam *περί πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκεῖνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) Lege *ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόντων φυγεῖν*) Hic recte interpret Atticam expressit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινὸς*) *Οἶκον* subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γήρᾳ &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἵπὲρ τὸν οὐδὺν*) *Ἵπὲρ τὴν γήραος οὐδὺν*. Erasim. in adagio, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. II. Ω, 487. & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. Ἔργ. 329, *ἐπὶ γήραος οὐδὺν*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad Ἑμμ. c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινήν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari crudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa. inde toties *ἐτέρος* pro *ἐταῖρος*, & ex adverso; de quo infra plura. IENS. *Καινήν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam I. ed. quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινήν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινήν* in suis Codd. legisse Bourdelorium in *Par.* ed. licet enim textus *κενήν* exhibeat, tamen *novam* versio Latina redidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *κενήν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισῶ σοφιστήν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non exster, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barnesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebarium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN. ead. l. 11. Τραγικοῖς) Conf. supr. Μενιπ. sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δὲ) *Exalti, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ θεάτρῳ) Τοῖς θεαταῖς. τῇ πᾶν. Nobilissimae illi Cleopatrae. BROD.

ibid. Πιθήκου) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) Ms. συγκινούμενον. BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego συγκινούμενον scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Et si συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἔτερα) Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Sallust. VORST. Hom. II. 1, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐν φρεσὶ) Hom. II. 1, "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δ' ἐείπη. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἶπη legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κεύθων patet ap. Homer. II. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid, femineo genere ἢ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatus ἢ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χείλα —) Hom. II. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυγάμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in Θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam fervo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομολογούμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Erasmi. in adag. In tuum ipsius sinum inspuere. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 Ε. ἀποπτύσαι δὲ καὶ καθηρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένον τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρίς εἰς ἄμυν ἔπτυσσά κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νευροσπῆτον averruncantibus, Callimachumque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὕμια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθυγεν ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad Σπασυνάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκهرύττειν) Scribe ἀποκهرύττων. BROD. Ἀποκهرύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπόλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκهرύττειν βηχὺς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μετὰ σπῶμενος ὑπὸ βηχὺς ἐκείνῳ. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκهرύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. IENS. Ἀποκهرύττων M. & L. uti lenius coniecerat. Ceteri libri ἀποκهرύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι περὺ γυμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι περὺ γυμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. Ἐμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab infcitis libranis haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quidam belle rursum, pro ἐπένησε, quod Lucian. & Hom. habent, dat ἀπένησε; & pro v, lege γ. Ibique v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἦλω τὸν ἥλον) Erasmi. in adag. *clavum clavo pellen.* BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit David. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiā novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo euiciundum putant.* Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, Ἦλω τὸν ἥλον, παττάλω τὸν πάτταλον. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλω. Adde Nostrum infra pro Lapi. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. Ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος) Erasmi. in proverbio, *Sacram ancoram solvere.* BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c. Graecus interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότῃτος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Posset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταχλευαστικά id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλευασμόν. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μηρὸν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τοιμήσω κακὰ, Θυμὸς δὲ κρείσσειν τῶν ἐμῶν βεβουλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων αἰτίος κακῶν βροτοῖς. Sed δρῶν μέλλω legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epiſt. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσαν) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσαν. BROD. Melius alius, Κρείσσαν δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκῆτα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κεῖον) Sic manifesto legendum, licet sic in Mf. ποδιδὼν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ομήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omiſſa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) Ἀν οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veterē quodam poëta dictum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torſit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὃ ἐταῖρε, ὡς οὐδὲν τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Rotterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano atrexit, est plane ἀπρεσδίστουν.

Lucian. Vol. III.

Οο

σος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? ἀπὸ τοῦ ἀφροῖ. Mea excerpta scribunt portentosius ὥς τὴν κυλλάραβιαν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὥς τὴν κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν, ut *Cyllarabin velint serere*. Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych. κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem fegetem perdidisse funditus: addit, ὥς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάραβιν γινόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὥς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτὰ πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere facies aggressi sunt gymnasium, obsiuit; ostendens, illa, quae Megalopoli egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt*. Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat κυλλάραβου γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi circa Cyllarabis gymnasium, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non posuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) κυλλάραβιν) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Iunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox κυλλάραβις: nam in Pyrrho κυλάραβις scribitur, in vita autem Cleomenis τὸ κυλλάραβιον. pag. 710. (Iunt. 174 A. B.) Deinde mox κυλλάραβις scriptum est p. 714 B. (Iunt.

175 C.) Mf. W. & P. etiam hic Συλλαβῶν habent. L. autem Συλλαν ῥαβίειν & Συλλαβῶν. Interpres Pausaniae Rom. Amataeus *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλήν Ἀραβίην) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *caviam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitaris accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. Ἀραβίην) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. Ὑπὸ ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἵππῳ sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἐκάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὸ Ἰερειοῦ & XI, 7, ὑπὸ ἀνέμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z, 15, — ὅδ' ἔστι οἰκία ναίων. *Ibid.* 56, — πεποιήται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἔθεν ὕσατο χεῖρι. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempublicam* gerere censendi sunt, quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alio imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στῆσιχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκυῖαν, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητῆς) Κρητῆς C. mox pro ἔφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. Δις διὰ πασῶν) Erasmi in prov. BROD. Hodie, duplex oclava, sive decima quinta; nam διὰ πασῶν οclava est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei Harmonica I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πρᾶγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. videntur Musici. πρᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De δὲ διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. demonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πρᾶγματι nomine denotat, ut statim c. seq. τουτὶ — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. REITZ.

eud. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδῳ) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπων πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπων πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, quantum *discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. Erasmi. in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & exultantem fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδω exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postpositum tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂν ἐνδὲς) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂν ἐνδὲς, discas ex 'Ερμ. c. 61, nempe quasi *specimine viso* de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂν ἐνδὲς ἀνδρὸς οὐκ ἐννέμωως φιλοσοφούντος — μετρίετὶ τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφούς ἀνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΑ. Μὰ Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν ἀεὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἡ πᾶν τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodio iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερῶ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισθοφορίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακυνδάξιδος) Hic latet nomen Ἀνακυνδάρᾳου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σορῶ) Dedi, quia ὁ σορὸς acervus est; ἢ σορὸς sepulcrum, ut infra 'Ερμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων, alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277, Ἐν τῇ σορῶ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁ μὲν σορὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit

legendum ἐμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὅρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτώσιον ἀρούρης ἀχθος) Hom. II. Σ, & Odyss. γ. BROD. Hom. II. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνήσθαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scythia, συγγραψάμενος προστάτας συναγωνισταῖς χρωτο πρὸς τὰ ἄλλα. GRON. In Salm. conversum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ἐνυπν. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Vossio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam infectari non desuit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ δέμενος) *Non in postremis habens, neque neglectui*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθήναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolvo.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasmi in Adag. *Album calculum adicere*. VORST.

ibid. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschini in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοί, ἐπρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορευῆσθαι Τιμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψῆ-

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην καὶ ἀτρύπητον. GESN.
ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi in adagio, *Non est curae Hippoclidis*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. Prov. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἰν μοι τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ &c. Εἰν μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plut. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοσ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. L 1. ΥΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιδῶν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προβήσεις αἱ μὲν ἐωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναὶ, ὑγιαίνει. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti faceffit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere responderet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγίαν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d'Abancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses alligations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae *nox* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινὸν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐρῶσο καὶ ὑγιαίνε, οὕτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὕτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαληπτόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excerpta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic apud Aristen. Epist. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὕγιαίνε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abcessu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philosophumenon) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur sequens hemistichium: πωλεῖμαι μετὰ πᾶσι τετιμένους, teste Davisio I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298 f. Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad Porphy. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδιον) Deleverat Solanus posteriorem huius vocis syllabam in *Iunt.* & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδιων, quod & Parisina habebat; idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον. Unde primo conicio ἰδιον quoque habuisse *Iunt.* aequae ac reliquas antiqq. omnes. quas sollicitè consului; deinde Solanum deceptum esse sequenti sono verbi ἡρυθρίων, ex quo forsitan festinans coniecit ἰδιων similiter scribendum; maleque sic accusavit Florentinam & reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδιω sudo, ut ἡρυθρίων & sequens ω satis docent: & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδιόν τε συνδίδωμι, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ S. non solum habeat, sed & Par. voluisse exprimere videtur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, qui ante se nunquam viderant, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἐντευξιν respicias, eique πρώτην μὲν subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarī velit, posse dici, qui πρώτην se vident, eos se non ante vidisse, adeoque negativam posse

abesse : tamen planior est oratio , si addatur , & πρῶτον valet πρότερον. REITZ.

Pag. 288. l. 1. Χαῖρ' , ὃ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat , incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis , quem lib. Epigrammatum Graecorum primo , titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis , e vita ad tempus discedentis , apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὑμῖν ex Aeolica , qua usus est Empedocles , dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι , quod omisit Lucianus , in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε , inquit , ὧ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus Εἶπας , ἦλθε χαῖρε &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyss. O, 151, Χαίρετον , ὧ κούρω , καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν , Valet & salvere iubeat. GESN. Pro ὑμῖν Mf. Reg. 2954 habet ἔμι.

ead. l. 12. Χαίρετ' , ἥδ' η) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum , indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus , etsi eius raro faciat mentionem ; sed quia Brod. numeros versuum non addit , alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur ; quam ei gloriam interdum relinquemus , non ubique easdem citationes repetituri : plus enim Solanianae diligentiae debetur , qui & multa per se invenit , & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo , tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus , si semper , ubi bis ter idem dictum invenio , eorum mentionem omitterem ; nam & patere oportet , unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. Πρῶτος) Non primus , cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur ; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult ? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus ? Bona verba. Quid ergo ? Dicam. Quamvis non satis aperte , eo iam diu orationis series tendit , ut quomodo formula haec , quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur , coeperit compellationi & epistolarum exordis propria fieri , ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone , & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum , quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio hæc Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum est sæpissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φιλιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina sæpe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηλεόπτη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πῆνην. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτροῦ εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἀγρᾶς τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάντις ὄν πολλὰ ἰδεῖν. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγίας ἐκινδυνεύει & sexcenta talia. PALM. Etsi Palmerio Solanoque plane assentior, Φειδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus & Sardianus confusa*. REITZ. *ead.* l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75. p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallet, καὶ ἅμα τὸ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπειδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν αἱ: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράφαι πρῶτος καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. l. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistæ. Cerera, quæ Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistæ locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθηκεν) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νίκην.) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolæ numerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρει: χαίρειν κελεύει, καὶ παύ

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac prævium*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu huius verbi. Sed quis neger, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδ' ἐσκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. 'Αλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιοπίστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνει. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Veruntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi lator, hoc verbum servare iubet plane improbare tanquam malum &c.* Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, 'Αλλ' ὁ μὲν θαυμαστός Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν &c. *Sed admirabilis Plato — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos salvere iubere. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi dporteret, consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere. Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκλεύοντο. Pythagorici itaque omnes invicem literas dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio iuebant. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod Marcilius scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex Brodaeo, qui IX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαίρειν cum Nostro εὐπράττειν usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. εὐδιάγειν ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, χαίρειν, non εὐδιάγειν, εὐπράττεινve praeponitur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimius in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Mf. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνι ἀποδοκιμάζει δὲ.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, Τὸ μὴδὲν γὰρ ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ μὲ τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀπὲ πάνι χαίρειν τῷ χαίρειν. Ceterum fervere ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν iubet reiicere, pro quo magis Latine dicitur *reici*. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαίρει, καὶ ἡδόμενον βίον διὰσωζε τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ἔμιοῦν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere*. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. REITZ.

ead. l. 5. Μὴδὲν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὁκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ πάντος liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὁκέλλω facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. l. 18, & Iambl. p. 217. Ὁκέλλω scribitur hic in P.

L. & ed. Fl. In Commel. & Bon. edd. Ocelli Ὀκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλος scribitur. SOLAN.

ibid. τῷ Λευκανῶ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgaris mutilum, restituiamus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τῶν τριπλῶν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli ab angulis distent. Verum age, geometricè iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequabatur Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἐστὶν ἱερὸν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitione inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, Antiquitt. Septemtr. p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανατῶν, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Fig. 291. l. 1. Ὀμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haerescin.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγούντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. I. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum ... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν fermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγесίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. Εὖ πράττειν) Interim εὖ πράττειν iunctim. Vid. Var. Lectt. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Ellsner. ad Aët. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, *scilicet, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeschin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἄλλ' ἀρά γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησάμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκ οὖν ἂν οὗτοι ἀριστα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξ αμαρτάνοιεν περὶ σφῶν αὐτοῦς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento pater. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: Ναὶ μὰ τὸν ἡμέτερον ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀεννάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvas: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἡμέτερον γενεὴ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσιν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἡμέτερον γενεὴ ibi ἡμέτερον ψυχᾷ: plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursus aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: Ναὶ μὰ τὸν ἡμέτερον σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus valetudini, lato illo sensu, consuluisent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meursii & Cael. Calcagn. V epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὀρκον) ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὴ καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. ἢ — ἀποτελεῖν) Rittershusius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἡ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἡ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime itane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Έρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Castigo ἡ τὸν ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Έντελὴ autem, denarium, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄρμον, additque figuram, quam cum etiam Solanus exprefferit, non repetimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλῶλος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπικούρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγεῖν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐδύς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐλέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλέξης, & Ἀχαῖος) Alexis Comicus. Achaëus itidem Comicus ac Philaemon. BROD. Alexis poëta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. Achaëus Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De Philemone vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uri & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ διητῷ, δεύτε-

ρον δὲ καλὸν φαν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδύλως καὶ τὸ τέταρτον συνηεῖν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Strobæum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δευτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἴνα σοι) Suspicabar ἴνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλωνῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγία) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Ξικυωνίου παῖαν εἰς ὕγιασαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίσιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὕγια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὕγια scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγία hic pro vulgato ὕγια dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὕγια propter verbum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, οὐκ ἐστὶ ὕγιας χρῆττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγία καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὕγια an ὕγια scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὕγια scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἥλον ἢ λω) *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

P p

ead. l. 12. Ἐν Ἰσοφ.) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. *Ἰσοφ.* BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote aliique diferte tradunt. Σαρδιαὶς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorstio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem Καρδιαὶς legitur, sed nomen Eumenis in τὸ μὲν in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Acl. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιαὶς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & μνημονιχὸν ἀμαρτήματα ipfius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiace[m] posuisse pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognosces itidem librariorum quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *figma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιαὶς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12. Ἀπὸ τοῦ ἑρμῆσθαι) Graeci enim ἑρμῆστο subscribunt. BROD.

ead. l. 13. Διονυσόδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου) De quo Iustin. L. XVIII. COGN.

Pag. 295. l. 5. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἀπὸ τῆς ὑγιείας. VORST.

ead. l. 6. Ἐστ' αὖ τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lectt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστίν, αὖ τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῶ. Nam etsi paulo praecedens illud ἐστ' αὖ τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc sefellit librariorum, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἐστίν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μοῖν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὅσα) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσα, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobatur. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσα in

tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum *δύσθαι* cum Mf. P. in *δύσθαι* mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον --- τεκμήρασθαι. Sed ibi *ἰστί* intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, ὅσον ἀρκάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μάλλον omissionem scellisse video Meibomium ad Epict. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσα τις ἀν' ἀφρονίᾳ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si ousque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, ὅσα δὲ ἀν' ἐνίξοις, τοσούτῳ καίντερος ἦμεν αὐτοῖς δύσθαι, plura forsan dabimus. Adde Nostrium I Phal. cap. 1, ὅσα δὲ ἄλλοι τί ἴσσι. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῇ τῶν ἐπτολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium harum ἐπτολῶν nomen est, plenissime egit Briffon. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρώτον) Quoniam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: σὶ δὲ ὑγιαίνεις τε εὐχόμεαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios; Si vales, bene est &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. (Παράγγυλμα) Ὑγίας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut vales*, aut, *fac, ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐπτολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoff. & ἐπτολὰς βασιλείων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vide supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγίας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, *ut vales?* ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurfu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi*. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὐτε γὰρ τῷ ἰαθινῷ προσορμήσῃ τῷ χεῖρι, ἀλλὰ τῷ ὁσπερινῷ τῷ ὑγιαίνει χρυσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνήγαγας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μετῆς φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινὸς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἄρως — ἐξ ἑρώτος μαίνεται. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρίσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδόλοσχα

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditore, χαῖψις Καῖσαρς dicentem, ὕγιαίς, inquit, Φούλλε, quae vox irae Caetaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Pag. 297. l. 3. (Υγίας) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, *Iaso* & *Panacaea*. Addit tertiam Scholiast. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Iaso* Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aesculapii annumerant. Υγίαν illam Deam etiam Υγίαν vel Ionice Υγιῖν dictam invenio in inscript. veteri Albac Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae *Salus* Romanorum Dea est; nam *Saluti* templum iam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὕγια aliter iam olim verti solebat, quam *Salus*; vid. Macrob. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. (Ἐπιποσία) Sic W. pro vulgato ἐπιποία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἁγὰν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgatissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὃ ἀπὸ χρεόνος, ubi quaedam similia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἁγὰν ἀκρυσίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἁγὰν μανίας. Plura lenf. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Briffon. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Lucianic ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.

